

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul XVI -1910/1911

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1911

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. La ce folosește	Matei 21,22	Dumnezeu Se arată celui care crede, ca fiind un ajutor și Salvator prezent; El răspunde rugăciunii credinței chiar și în nevoile și în greutățile pământești.
1. Este vorba în viață, într-adevăr, numai despre bani?	Marcu 8,36-37	Diavolul îi amăgește pe oameni că în viață este vorba numai despre bani, dar este vorba despre sufletul nemuritor al oamenilor
2. Cunoașteți un avocat bun?	Coloseni 2,14	Acel Avocat, care-l ajută pe infractorul cel mai vinovat să obțină o achitare completă de îndată ce acesta I se încredințează Lui, este Domnul Isus.
3. Ispitirea și păzirea	2 Petru 2,9	Pe calea adevărului și a credincioșiei Îl avem pe Dumnezeu de partea noastră – atunci nu rămânem cu nimic în pagubă.
4. O întâlnire cu Isus	Ioan 6,47	Dacă Domnul Isus intră în viața unui om, totul devine nou, inima devine fericită. Atunci viața se va transforma într-o dăruire pentru El.
5. Încă nu este prea târziu – Dumnezeu vrea să mântuiască	Efesenii 2,4-5	Harul salvator al lui Dumnezeu este mai mare decât toate gândurile omenești și poate să repare viața unui om, care a fost deznădăjduit de distrusă.
6. În tren fără bilet și fără bani – cine poate să ajute?	Psalmul 73,28	Nu există nici o dificultate și nici o strămtorare din care Domnul să nu aibă o minunată cale de ieșire pentru aceia care au încredere în El.
7. Portărelul deja așteaptă	Evrei 2,3	Pe țărnul veșniciei nu se poate ascunde nici un păcătos cu vina lui. El este de mult cunoscut acolo și-l așteaptă judecata.
8. Ultima călătorie	Evrei 9,27	Ești pregătit să pleci, dacă moartea va bate la ușa ta?
9. Cauți însănătoșire?	Geneza 32,30	Este sufletul tău însănătoșit pentru viața veșnică? Apucă viața veșnică în zilele de sănătate!

10. Dinamită nedeteriorată, care este mai veche de o mie de ani	Isaia 55,11	Cuvântul lui Dumnezeu nu-și pierde niciodată puterea; el mai dă naștere și astăzi aceleași înnoiri a vieții ca în zilele apostolilor.
11. Tărâmul însănătoșirii	Apocalipsă 21,27	Oamenii aduc jertfe mari și fac lungi călătorii pentru a găsi însănătoșire, dar aproape toți neglijează să caute însănătoșire pentru sufletul lor.
12. Urmărit de vină – există un salvator?	Ioan 10,9	Putem înțelege ce înseamnă cuvântul: iertarea întregii vini , abia atunci când l-am trăit.
13. Aproape de ușa casei Tatălui	Matei 7,13-14	Nenumărați oameni se pierd din cauza necredinței lor, a indiferenței și a înstrăinării lor de Dumnezeu.
14. Cuvintele importante ale unui mare doctor	Efeseni 2,1	Păcătosul neîmpăcat este mort duhovnicește. El trebuie să fie născut din nou, la o viață nouă. Dumnezeu îi oferă iertare și viață, dacă I se supune lui Isus, crezând.
15. Ce înfăptuiesc creștinii credincioși în viața practică?	Tit 2,10	Crezi tu că credința salvatoare, despre care vorbește Biblia, ar fi numai pentru proști?
16. Moderna putere a minunii	Evrei 4,12	Viața ta stă din fire sub puterea lui satan; dar Isus vrea să intre în ea și atunci va fi o nouă înflorire, va fi pace.
17. Întrebarea hotărâtoare	Matei 22,42	Isus va fi pentru toți oamenii fie stâncă mântuirii, fie piatra de poticnire și stâncă de cădere.
18. Oameni noi	Apocalipsa 21,5	Unde Isus devine suveran, produce cu adevărat o deplină înnoire a vieții.
19. Sub ochiul cercetător	Ioan 3,17	Toți oamenii umblă înaintea ochiului lui Dumnezeu, căruia nimic nu Îi este ascuns; El încearcă și gândurile oamenilor. Recunoaște-L pe El și harul Său salvator!
20. Ar trebui!	Plângerile lui Ieremia 3,39	Lumea este plină de oameni care doresc să îmbunătățească totul, în afară de ei înșiși.

21. Urma invizibilă	Evrei 4,13	Din tot păcatul tău nimic n-a zburat, nimic n-a fost uitat; totul este notat în cărțile lui Dumnezeu. Există un singur mijloc de a îndepărta această vină - credința în jertfa de pe Golgota.
22. Siguranță	1 Ioan 5,13	Siguranță are numai acela care își zidește nădejdea pe ceea ce a făcut Dumnezeu pe cruce și pe ce a spus El în Cuvântul Său.
23. Am găsit!	Ioan 5,24	La pace și la fericire ajunge numai acela care apucă harul lui Dumnezeu pentru sine, crezând, astfel încât să poată spune: Am găsit! – Hristos m-a mântuit.
24. Marele înșelător	Psalmul 124,7	Marele înșelător, satan, îi înșală pe oameni într-o mie de feluri diferite, pe fiecare în parte cu momeala la care este sensibil.
25. Scufundat în mlaștină - mai există nădejde?	Iacov 2,13	Nu disprețui niciodată un om scufundat scufundat adânc în păcate! Să știi că pe tine numai harul te-a păzit și numai harul te poate salva pentru totdeauna.
26. Cultură fără creștinism	Faptele Apostolilor 4,12	O cultură despărțită de creștinism nu aduce popoarelor mântuire și binecuvântare, ci ci blestemul păcatului.
27. Risipitorul	Luca 15,13	Mulți risipitori pier în sărăcie și mizerie, dar mult mai mare este numărul aceluia care și-au irosit timpul harului și ajung deznădăjduiți în pragul veșniciei.
28. Fericirea răpită prin înșelăciune	Marcu 8,36	Există un singur prieten la inima căruia găsești adevărata fericire. Acesta este Isus. Dacă treci pe lângă El, îți se va lua prin înșelăciune adevărata fericire.
29. Pe care dintre cei doi?	Matei 27,21	Este vorba despre hotărârea vieții: pentru Isus sau pentru satan, pentru viață sau moarte, slavă sau osândă.
30. Realități sau dogme?	Ioan 11,25-26	În creștinism nu este vorba despre învățături religioase, ci despre realitatea că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri pentru a-i mântui pe păcătoși. El este aproape de tine, pentru a te ierta.
31. Deasupra ceții pământului	2 Corinteni 4,3-4	Dumnezeu vrea ca tu să umbli în lumina lumina soarelui harului.

32. Ce valoare are religia?	Matei 15,8	Creștinismul aparent este fără putere, dar creștinismul adevărat îl eliberează pe om de vină și de grijă și îi aduce: pace, bucurie și nădejde.
33. Cine sunt nebunii?	Luca 12,20	Creștinii credincioși sunt adesea numiți nebuni și proști de către fiii veacului acestuia. Dar Dumnezeu spune despre cei necredincioși : „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit”
34. Cele mai mari realizări ale secolului al XX-lea	2 Corinteni 5,17	Evanghelia harului este singura putere care poate să repare orice pagubă și să aducă orice viață omenească sub binecuvântare.
35. Ai verificat creștinismul?	Isaia 55,6	Probează creștinismul în viața unor asemenea oameni, care trăiesc cu adevărat după Biblie și umblă spre cinstea lui Isus.
36. Musafirul nepoftit	Isaia 38,1	Moartea pășește alături de tine. Pune-ți casa în rânduială, căci vei muri.
37. Bogat în aur, dar sărac în fericire	Matei 6,33	Despre marea minciună a lui satan, că aurul ar aduce fericirea.
38. Spiritul acestei vremi	2 Timotei 3,2-4	Aceasta este pecetea prezentului: în exterior poleiala unei culturi crescânde, înăuntru – decădere morală și neseriozitate.
39. Comori scufundate	2 Corinteni 8,9	N-ai nevoie să cauți comori. Crede marele adevăr și realitatea că Isus este aproape de tine, pentru a aduce inimii tale pace și bucurie.
40. Minciuna sau adevărul - ce ai ales?	Ioan 18,37	Trăim în lumea minciunii, al cărei prinț este satan. Dar cine este din adevăr, acela ascultă glasul lui Isus, Împăratul adevărului.
41. Un mare iluzionist	Romani 1,21	Moartea îi despoaie dintr-o lovitură pe cei bogați de bogățiile lor, pe cei săraci de poverile lor. Ea îi așează pe păcătoșii aroganți, cu groază, în lumina veșniciei.
42. Face timpul ca păcatul să fie uitat?	Psalmul 38,4	Vina nu pălește de-a lungul timpului; după o mie de ani ea este la fel de proaspătă ca ieri.

43. Spaimele conștiinței trezite	Psalmul 38,1-2	Dacă se trezește o conștiință care a fost adormită mult timp, atunci păcătosul vinovat zace zdrobit la pământ, dar la Isus este tămăduire deplină pentru viața lui împovărată de vină.
44. Cea mai prețioasă carte de pe pământ	Psalmul 119,72	Cine disprețuiește adevărul Bibliei, bâjbâie în întuneric și cade în ruină.
45. Poate, într-adevăr, un om să vorbească cu Dumnezeuul atotputernic?	Evrei 11,6	Cum răspunde Dumnezeu rugăciunii credinței.
46. Arme moderne	Proverbe 7,26-27	Despre forțele distrugătoare ale alcoolului
47. Este sinuciderea scuzabilă?	Psalmul 107,13-15	Despre fărădelegea sinuciderii și despre minunatul ajutor cu care Dumnezeu răspunde stăruinței unui om strâmtorat.
48. Apa nu este potabilă	Ioan 4,13-14	Lumea nu are decât fântâni otrăvite, dar la Isus putem să bem apa vieții veșnice.
49. Întâmplare sau providența lui Dumnezeu	Matei 10,29-31	Dumnezeu, care ascultă rugăciunile, veghează asupra vieții tuturor oamenilor. Nu există întâmplare.
50. Ai luat în deșert Numele lui Dumnezeu?	Matei 12,37	Nu lua în deșert Numele lui Dumnezeu, căci nu vei avea la moartea ta pe nimeni altcineva, pe care să-l poți chema.
51. Pot oamenii să știe lucrurile viitoare?	Ioan 3,36	Dumnezeu a prezis limpede în Biblie, pentru toți oamenii, evenimentele viitoare despre har și judecată.
52. Treisprezece-le și puterea superstiției	2 Tesaloniceni 2,11-12	În poporul german stăpânește o putere uriașă a superstiției, căreia trebuie să ne împotrivism limpede.
53. Prizonierii banului	Psalmul 37,25	Nu banul și averea, ci credința vie în Isus, Fiul lui Dumnezeu, este calea spre fericire.

Nr. 1

**ESTE VORBA ÎN VIAȚĂ, ÎNTR-ADEVĂR,
NUMAI DESPRE BANI?**

*„Ce folosește unui om să câștige toată lumea,
dacă își pierde sufletul?
Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”
(Marcu 8,36-37)*

Într-un oraș american a fost deschis un nou magazin mare pentru pălării de damă. Purta numele „La pălăria albastră”. O pălărie mare, albastră, de damă era de departe reclama luminoasă a firmei. N-a durat mult și magazinul s-a bucurat de o clientelă importantă. Dar deodată s-a deschis în fața lui un magazin concurent la fel de extraordinar: „La pălăria verde”. Firește că invidia concurenței a fost mare. Curând au apărut articole în cotidiene, în care au fost subliniate strălucitor: superioritatea, gustul, soliditatea firmei verzi, în timp ce pălăria albastră a fost ponegriată. Aceasta din urmă n-a putut să tacă la așa ceva. Ea a replicat cu articole în care pălăria verde a fost demascată din cauza practicilor afaceriste necinstite și a mărfii proaste, în timp ce pălăria albastră a fost îndreptățită strălucit. Această luptă a interesat curând tot orașul; unii laudau pălăria albastră, ceilalți pe cea verde. În timp ce lupta mergea mai departe în presă, ambele magazine făceau afaceri strălucite. Interesul public fusese provocat, toată lumea își cumpăra pălăriile de damă de aici sau de acolo.

Deodată s-a făcut cunoscut: ambele afaceri aparțineau aceluiași patron; el doar prostise publicul cu lupta concurențială aparentă, pentru a atrage la sine cât mai sigur toată clientela - și reușise. Aceasta este numai o mică dovadă despre felurita escrocherie care ne înconjoară din toate părțile, prin care suntem convinși că: **trăim într-o lumea a minciunii**. Uneori, când descoperim lucrul acesta în anturajul nostru cel mai apropiat, ne speriem și ne merge ca psalmistului: „În neliniștea mea ziceam: „Toți oamenii sunt mincinoși!”” (Psalmul 116,11). Dar cu cât avem parte mai mult de minciună și de ipocrizie, cu atât mai mult să ne ținem de Dumnezeu și de Cuvântul Său – aici totul este adevăr.

Acea luptă concurențială aparentă a fost, dacă vrem, un lucru nevinovat. Lumea feminină a acelui oraș a fost convinsă că în mijlocul ei a venit cineva, care a fost mai șiret decât ea. Dar realitatea este gravă: **aici pe pământ există un mare escroc**, care este mai isteț decât toți cei care locuiesc în împărăția lui, în lumea stăpânită de el – acesta este satan, tatăl minciunii, învățătorul și meșterul oricărei înșelăciuni.

Dacă privim viața, pare că în toate escrocheriile ar conta numai banii. Acesta a și fost scopul propriu-zis la pălăria albastră și pălăria verde, în jurul căruia s-a învârtit problema; și în toată viața gospodărească, în toate: frământare, goană, osteneală, grijă, în toate înșelăciunile, escrocheriile, întotdeauna este întâi vorba despre bani, pe care unul vrea să-i smulgă celuilalt. Cu ce șiretenie înșelătoare și cu ce brutalitate neîndurătoare se tratează aici, vedem zi de zi. Iată un exemplu din viața zilnică, preluat din ziar:

Negustorul de 54 de ani, E. B., din M., din împrejurimi, a încasat în Berlin cam 600 de mărci și spre ora nouă seara era în drum spre gară, când pe strada W. a intrat în vorbă cu el un bărbat tânăr, care s-a recomandat ca fiind compatriot și s-a oferit să-i arate odată Berlinul noaptea. B. s-a lăsat în cele din urmă convins și amândoi au întreprins apoi o călătorie, în care au fost vizitate un număr de berării și localuri cu vin. Spre ora trei dimineața au ajuns într-un restaurant din strada Sch. De aici voiau să se îndrepte amândoi într-o droșcă spre locuința noului prieten, unde B. trebuia să înnopteze. Dar pe drum amabilul compatriot i-a furat negustorului restul de numerar, în valoare cam de 400 de mărci și l-a aruncat din droșcă pe B., care era beat de tot, fără

să se intereseze mai departe de el. Negustorul a fost găsit curând după aceea de trecători, și roind de sânge și a fost dus la punctul de urgență din strada G., unde au fost constatate o rană căscată la cap și o julire gravă a pielii pe tot corpul.

Acest pretins compatriot este unul dintre elevii cei mulți, dornici să învețe, ai marelui escroc, satan; ei învață de la el ambele lucruri: șiretenia și neînduplecarea. Ținta lui satan este: să fure, să ucidă, să distrugă pentru timp și veșnicie; puterea lui sunt minciuna și înșelăciunea, acestea sunt plăcerea lui, acestea corespund ființei lui. „El (satan) de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii.” Banii nu sunt decât o armă, un mijloc în mâna lui satan, - **în realitate nu este vorba deloc despre bani; nu, este vorba despre sufletele nemuritoare ale oamenilor.** Satan vrea să-i țină pe oameni departe de marele Mântuitor al păcătoșilor. Ei nu trebuie să vină la Isus, nu trebuie să găsească iertarea vinei lor și pace cu Dumnezeu – acesta este scopul lui satan. Când odinioară Avraam s-a întors victorios din lupta în care a obținut eliberarea locuitorilor din Sodoma și a nepotului său, Lot, atunci împăratul Sodomei i-a spus lui Avraam: „Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine!” (Geneza 14,21). Acest împărat al Sodomei este o imagine proeminentă a lui satan, dumnezeul veacului acestuia. Acesta le spune și oamenilor: „Dă-mi mie sufletul, iar bogățiile – banii și averea, bucuria și plăcerea, onoarea și desfătarea - ține-le pentru tine.” Dar **Dumnezeu** le spune oamenilor: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” Aceste întrebări sunt atât de simple și clare, încât orice copil poate să răspundă la ele. Dacă cineva își pierde sufletul nemuritor, încât ajunge în veșnica pierzare, atunci nu-i mai poate folosi nimic din tot ce oferă pământul, nici castele, nici coroane, nici averi, nici onoare, nici lauda oamenilor.

Sufletul unui om, da, sufletul tău nemuritor, valorează mai mult decât toți banii și toate comorile și toată strălucirea și toată puterea acestei lumi. Există un singur preț de răscumpărare pentru a-i compensa valoarea: **sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pe crucea de pe Golgota.** De îndată ce un om își găsește adăpostul la Isus, Împăciuitorul, crezând, de îndată ce se refugiază cu toată vina lui sub harul salvator, el este răscumpărat din tot blestemul păcatului, din toată vina, din robia păcatului, de sub puterea lui satan. Dar cine refuză acest preț de răscumpărare și nesocotește jertfa de pe Golgota, pentru acela nu mai rămâne nici un alt preț de răscumpărare. El merge ca un om înșelat, ca un om pierdut în veșnicie, unde într-o așteptare plină de teamă a dreptei judecăți a lui Dumnezeu, nu va vedea pe veci nici o mântuire. Acolo vrea satan să-i ducă pe oameni, aceasta este ținta întregii înșelăciuni cu care este amăgită lumea.

Vezi și tu că **lucrul acesta te privește!** Ai citit mai înainte despre acel negustor care a căzut în mâna unui așa-zis șarlatan. Același lucru se întâmplă în Berlin în fiecare zi. Un bărbat prietenos se oferă să le arate unor compatrioți naivi, drumul la rude sau cunoscuți, pe care ei îi caută sau că vrea să le arate lucrurile demne de văzut din Berlin. Străinii sunt duși curând într-o cârciumă și îmbătați sau se începe cu ei un joc trișat de cărți, În orice caz, sfârșitul este că sunt jefuiți de banii lichizi; apoi stau trădați în marele oraș și nu știu cum s-o scoată la capăt.

Tot așa se lasă și majoritatea oamenilor seduși de marele maestru al înșelăciunii, își risipesc anii prețioși pentru nimicuri trecătoare – deodată se văd cu o viață pierdută, împovărată de vină și fără nădejde în pragul veșniciei. Ei n-au observat în nebunia lor **despre ce este vorba în viața pământească.** Tu ai observat despre ce este vorba? Nu este vorba despre câți bani și câtă avere câștigi – nu, este vorba **despre sufletul tău!** Dumnezeu îți spune: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care sunt pentru pacea ta. Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19,42). Dumnezeu vrea să te mântuiască. Tu trebuie să găsești o viață nouă, veșnică. Există un Prieten și Păstor minunat și credincios; El vrea să te ia de mână, să te conducă sigur, să te ducă pe căi drepte, să te păzească pe tot drumul. Dar majoritatea oamenilor nu vor să I se încredințeze. Ei îl aleg pe trișor, pe înșelător, pe satan, iar el îi înșală, răpindu-le o veșnicie de pace și slavă. **Nu te lăsa înșelat!**

Nr. 2

CUNOAȘTEȚI UN AVOCAT BUN?

„A șters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui și l-a luat din cale, pironindu-l pe cruce.” (Coloseni 2,14)

De curând s-a relatat că într-o ședință a tribunalului din Berlin, un infractor îl avea ca avocat pe magistratul tribunalului, prințul R. Un prinț apără un infractor – cu siguranță un caz deosebit. Dar acest apărător distins nu l-a ajutat pe infractor cu nimic, căci acesta din urmă a fost condamnat la patru ani de închisoare.

Un apărător bun este un lucru mare. Avocații pricepuți, care își apără cu succes clienții, sunt oameni căutați. La unul dintre procesele recente, unde a fost vorba despre o infractoare distinsă, aceasta și i-a ales pe cei mai renumiți trei apărători și l-a plătit pe primul cu 30 000, pe al doilea cu 20 000, pe al treilea cu 10 000 de mărci.

Această întrebare, dacă l-am găsit pe cel potrivit, este extrem de importantă pentru noi toți, pentru că ne aflăm într-un proces dificil; și tu la fel! Poate întrebi: Eu? Într-un proces? Nu știu nimic. Și totuși! Ești acuzat înaintea lui Dumnezeu pentru multele tale păcate, că ești vinovat de judecata mâniei veșnice a Dumnezeului sfânt, că ai pierdut în ceruri toate drepturile de copil și moștenitor, ba chiar că ai făcut cauză comună, ca vrăjmaș al lui Dumnezeu, cu stăpânul acestei lumi, căruia îi slujești și ca un disprețuitor al harului ai trecut pe lângă crucea de pe Golgota cu inimă rece, indiferentă, așa că ai disprețuit dragostea Fiului lui Dumnezeu. În documentul acuzării se găsesc încă multe puncte individuale care privesc viața ta; ești învinovățit de minciună în multe cazuri, de mânie, de amărăciune, de egoism, de mândrie, de imoralitate, de nerecunoștință. Vezi că acuzația trebuie luată în serios, că procesul este dificil. Precis îți vei spune că toate acele învinuiri se bazează pe adevăr; sunt pregătiți mulți martori, pentru a dovedi exactitatea acuzației. Cauza ta stă cu adevărat prost – cum vei scăpa de sentința lui Dumnezeu? Despre procesul care îți stă în față este scris: „Mortii au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20,12). Ce vei face? Este extrem de important să-ți cauți cel mai bun avocat și să-l câștigi de partea ta.

Am citit despre un asemenea Avocat, foarte de încredere, care i-a ajutat pe toți clienții Lui nu numai să obțină achitarea, ci și un triumf total asupra acuzatorului. Despre acest Avocat s-a mărturisit public: „A șters înscrisul care era împotriva noastră prin poruncile lui și l-a luat din cale, pironindu-l pe cruce.”

Cine este acest apărător minunat, care poate duce o cauză aparent așa de deznădăjduită, la o victorie absolută? Este Isus, Fiul lui Dumnezeu! Minunata Lui dragoste L-a trimis din cer aici jos; El S-a făcut absolut una cu cel profund vinovat, cu cel care deja căzuse sub sentința judecătorului. El a mai găsit o cale spre achitare, la care în rest nu s-a gândit nimeni, o cale minunată a iertării. El S-a făcut asemănător pe deplin cu cel vinovat, a luat înfățișarea acestuia, a pășit în locul lui, S-a lăsat condamnat, a lăsat pedeapsa să fie aplicată asupra Lui, o pedeapsă îngrozitoare: a fost pironit pe cruce și sub atacurile lui satan a fost părăsit de Dumnezeu, dat în chinurile judecății ca un vinovat, ca un blestemat, până ce pedeapsa a fost complet ispășită, până ce sentința dreaptă a fost total executată. Astfel S-a scufundat în moarte cu cuvintele: „**S-a sfârșit!**” Dar Dumnezeu L-a înviat și astfel a intrat ca **Cel viu** pe câmpul de luptă. El adevărește tuturor celor care I se încredințează crezând, că sentința a fost executată, că instanța nu mai poate avea pretenții de la ei, că dosarele asupra vinei lor au fost închise, că procesul s-a încheiat. Este scris dumnezeiește de sigur și de adevărat: „El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănile Lui suntem vindecați” (Isaia 53,5).

De curând s-a petrecut la tribunalul penal Moabit un eveniment extrem de instructiv. De o văduvă, R., care era încurcată într-un proces neplăcut, s-a apropiat un om necunoscut care s-a recomandat ca avocat și s-a oferit să ducă la bun sfârșit procesul lui R. Pentru ostenele lui cerea un avans de 20 de mărci, pe care l-a și obținut. În ziua următoare a apărut cu o mapă uriașă de acte în locuința clienței lui și a mai pretins încă un avans. Sâmbătă, „domnul avocat” s-a înfățișat pentru a treia oară și acum femeia a intrat la bănuială. Ea l-a rugat pe pretinsul ei avocat să aștepte într-un local din vecinătate, deoarece trebuie întâi să scoată bani de la casierie. Între timp doamna R. a înștiințat telegrafic autoritățile polițienești și în locul clienței a apărut în restaurant funcționarul de poliție, care l-a arestat pe avocatul care era încă prezent. La secția de poliție, la cercetarea mapei cu acte, spre satisfacția generală a funcționarilor s-a stabilit că falsul avocat plimba propriile sale dosare penale. Cel arestat era de fapt un om pedepsit deja de mai multe ori pentru înșelăciune, care petrecuse deja mai bine de șase ani în spatele zidurilor de închisoare.

Așa de necugetați ca această văduvă, în problemele procesului ei dificil, sunt nenumărați oameni în ceea ce privește mântuirea lor veșnică; ei pun această hotărâre importantă a viitorului lor veșnic, cu nehibzuintă și superficialitate de nespus în puterea unui escroc, care intenționează după aceea să-i distrugă pentru timp și veșnicie și să-i facă nefericiți; **acest escroc este satan, stăpânul acestei lumi.** Astfel merg majoritatea oamenilor în întâmpinarea veșniciei, unii, convinși lăuntric de vina lor, vor s-o uite sau s-o nege, ceilalți declară judecata viitoare ca fiind o închipuire și contestă că există: vină, judecată, judecător și pedeapsă.

Dar aceasta îi ajută tot atât de puțin cât îl ajută pe un ucigaș care ar vrea să conteste că există un procuror, un tribunal, o închisoare și un călău. El personal poate să facă glume obraznice la adresa lor, dar tot se teme în inima lui de aceste puteri sub care a căzut din vina lui. Dar cât de prețios este dacă un asemenea om, care se îndreaptă spre veșnicie ca un om vinovat și pierdut, ajunge să fie convins pe drumul lui de vina lui și de dragostea Aceluia care a venit să-l mântuiască! Cât de minunată este această lucrare a harului, când un păcătos ostil lui Dumnezeu își pune vina și viitorul în mâinile credincioase ale avocatului desăvârșit și iubitor, în mâinile lui Isus!

Un om care înjura și era vrăjmaș al credinței, din D., din Siegerland, a declarat hotărât că nici o putere nu l-ar putea determina să meargă să asculte evanghelia. Dar puterea harului tot l-a adus în adunarea credincioșilor și acest om brutal s-a smerit înaintea harului lui Dumnezeu. Era în noiembrie 1909. El a recunoscut dragostea care s-a jertfit pe crucea de pe Golgota pentru el, cel vinovat, el l-a acceptat pe Isus ca Mântuitor al lui și a găsit pace cu Dumnezeu. Acest bărbat lucra într-o secție de trefilare. Acolo s-a întâmpnat, câteva zile după convertirea lui, că în timp ce sta în fața valțului cu sârmă, sârma incandescentă s-a încolăcit de mai multe ori în jurul picioarelor lui. Zadarnic a vrut să se elibereze din ea. Ars îngrozitor la picioare și la mâini, a trebuit să fie dus la spitalul din W. Pe drum, un prieten a vrut să-l compătimească, dar el a spus: O, nu,

Sufletu-mi se odihnește
În Isus, prea sfântul Miel;
Sângele-I îmi curățește
Orice vină, de-orice fel.

Această cântare o cântase în ziua dinaintea accidentului său. Acum se odihnea cu adevărat în dragostea și în puterea Domnului său și câteva zile mai târziu a spus cu inima fericită: „Dureri încă n-am avut!” Ce avocat și apărător minunat intrase în viața acestui om nelegiuit mai înainte! Mântuitorul prezent luminase în inima lui, el devenise văzător pentru a-L recunoaște pe Isus, se născuse din nou prin lucrarea Duhului Sfânt. Acum **știa** cu o siguranță nezdruncinată: nimic nu mă mai acuză înaintea lui Dumnezeu, păcatele mele sunt luate, ele sunt aruncate pentru totdeauna în marea harului. **Știi și tu lucrul acesta?**

Nr. 3

ISPITIREA ȘI PĂZIREA

„Domnul știe să scape din încercare
pe oamenii temători de Dumnezeu.” (2 Petru 2,9)

Dacă nu stai în spatele gratiilor de fier ca hoț sau escroc, dacă ai fost păzit de disperare și de sinucidere, dacă nu porți poveri pe conștiință ca seducător al inocenței, dacă cu un trup sănătos ai scăpat de primejdiile imoralității, nu este meritul tău, nu, **este har**. Harul ocrotitor, care ne păzește de adâncurile păcatului, ar trebui să ne plece pe toți cu mulțumire umilă în țărână. Inima noastră, firea noastră înăscută este capabilă de orice rău. Cât har ocrotitor nu zace deja pentru nenumărați oameni în disciplina casei părintești și în educația de care au avut parte! Cine meditează la lucrul acesta, nu se va simți mândru și mai presus de alții, care s-au scufundat adânc pe calea vieții lor. Noi trebuie să ne formăm gândurile după gândurile lui Dumnezeu în privința vieților profund vinovate, stricate prin puterea păcatului; El urăște păcatul, **dar îl iubește pe păcătos!** Harul este acela care îi păzește, îi ferește pe oameni de adâncurile viciului, tot harul este acela care îi păzește pe creștinii credincioși pe drumul lor prin lumea rea, de poticnire și de cădere. Cine aparține Domnului și Îl cunoaște, acela are parte de cuvântul: „Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare, să ia seama să nu cadă. Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită naturii omenești. Și Dumnezeu, care este credincios, nu v-a îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta” (1 Corinteni 10,12-13). Despre puterea ocrotitoare a harului povestește un negustor bogat, de 70 de ani:

Pe când aveam aproximativ 18 ani, am primit un post de negustor ambulant. Patronul meu era sever; el îmi cunoștea sărăcia și și-a făcut un avantaj din ea. Abia dacă îmi plătea atât cât aveam nevoie pentru întreținerea mea. Așa că mi-a fost extrem de greu să fac ceva, ca să ușurez situația părinților mei, care trăiau în mare sărăcie. Aceasta mă apăsa, dar mâhnirea mea m-a mânat la Dumnezeu, ca să caut ajutor la El. **În vremea aceea am găsit pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.** Cuvântul lui Dumnezeu m-a convins de păcatul meu și de harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos. **Acum eram strămutat într-o lume nouă, aveam un Prieten atotputernic, căruia puteam să mă plâng de suferința mea.**

Nu spun că nu mai aveam griji; eram foarte sărac, dar nesocoteam lucrul acesta; numai aceasta mă durea, că părinții mei încă mai trăiau fără Dumnezeu în lume; „religia mea nou-găsită”, cum o numeau ei, mă făcea pentru ei un colocatar nedorit, Atunci tatăl meu s-a îmbolnăvit deodată, fapt prin care mijloacele de întreținere a familiei au fost retezate dintr-odată, cu excepția puținului pe care puteam eu să-l aduc, pentru a potoli cea mai crâncenă nevoie.

Când șeful meu a aflat că devenisem un urmaș al lui Isus, am observat curând că mă supraveghea mai tare decât oricând, pentru a descoperi la mine vreo necinste sau vreun punct vulnerabil. Aceasta m-a îndemnat la veghere și rugăciune. Adesea mă rugam: „Învață-mă, Doamne, calea Ta și condu-mă pe cărarea cea dreaptă, din cauza vrăjmașilor mei!” (Psalmul 27,11). Încă mai eram un creștin tânăr și aveam de luptat cu multe vicisitudini. Șeful meu mi-a dat într-o după-amiază câteva facturi cu însărcinarea de a le plăti și mi-a dat suma necesară. Trebuia să plec seara destul de devreme pentru a rezolva problema, iar în dimineața următoare trebuia să aduc cu mine facturile achitate. Am mers din casă în casă și am plătit facturile, până am descoperit în cele din urmă că aveam în mână mai mult cu 50 de taleri decât trebuia să am.

Astfel am pornit la drum spre casa părinților mei. Ce am găsit acolo? Pe executorul judecătoresc, care tocmai sechestra mobila. – În timpul bolii tatălui meu mi-am folosit tot câștigul pentru a face rost de pâinea zilnică; dar chiria era restantă de o jumătate de an.

Proprietarul deja amenințase cu sechestrul, iar acum și-a dus la îndeplinire amenințarea. Tatăl meu bolnav, mama mea întristată, surorile mele flămânde stăteau pe acolo; o imagine a nenorocirii. Slujbașul judecătoresc m-a luat deoparte și mi-a spus: „Aceasta este o afacere tristă pentru mine. De fapt este vorba numai despre o sumă de 40 de taleri.”

40 de taleri, în timp ce eu aveam în acea clipă 50 de taleri în buzunar, care probabil nu-mi vor fi ceruți niciodată! M-am grăbit în dormitorul meu. „De ce nu pot să iau acești 50 de taleri?” mi-am zis mie însumi. „Stăpânul meu este un om bogat și nu va avea niciodată nevoie de acești bani, care ar aduce salvare pentru tatăl meu. Iar acest om este nedrept, pentru că permanent mi-a dat un salariu prea mic. Cine știe dacă acești bani nu mi-au fost trimiși de Dumnezeu!”

Dacă Dumnezeu nu m-ar fi păzit în clipa aceea, atunci fără îndoială că aș fi căzut victimă ispitei. Mi-am deschis Biblia și am citit: „Ferice de cel care rabdă ispita! Căci după ce va fi găsit bun, va primi cununa vieții, pe care El a promis-o celor care Îl iubesc. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „sunt ispitit de Dumnezeu”, căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de rele și El Însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1,12-14). Când am citit aceasta, mi-a trecut un fior rece pe spate în jos. Am căzut în genunchi și m-am simțit cum se spune în Psalmul 124: „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărilor; lațul s-a rupt și noi am scăpat.” - M-am dus iar în camera părinților mei; tatăl meu stătea într-un fotoliu, iar eu i-am spus câteva cuvinte de consolare; apoi am ieșit pentru a cumpăra de zece groși, care erau ai mei, alimente pentru familia noastră.

În dimineața următoare m-am dus cu bancnota de 50 de taleri în buzunar. Meșterul meu stătea deja la tejghea, scriind zelos. „Am aici facturile achitate”, am spus eu. – „Bine, pune-le pe masă.” „Ei, ce așteptați?” m-a întrebat el, în timp ce eu încă mai rămăsesem în fața lui. – „Doresc să verificați facturile, să vedeți dacă totul este în ordine.” – El le-a luat în mână, a aruncat o privire fugitivă asupra lor și a spus: „Mergeți la treaba dumneavoastră!” – Eu am rămas pe loc și am răspuns: „Ieri mi-ați dat 50 de taleri mai mult.” și am pus banii pe masă.

Spre prânz m-a întrebat slujitorul firmei, care îmi era devotat, dacă se întâmplase ceva, căci el a trebuit deja aseară să meargă după poliție, iar azi dimineața a trebuit să cheme un slujbaș de la poliție. Evident că patronul meu își descoperise greșeala și a luat toate măsurile ca să mă aresteze. N-am putut să mănânc de prânz, deoarece ieri îmi cheltuisem ultimii groși pentru familie. Meșterul meu mi-a refuzat brutal rugămintea pentru un mic avans.

Pe când treceam așa, în timpul prânzului, cu stomacul gol, pe o stradă îngustă, cineva m-a luat de braț. Era domnul la care în seara dinainte plătisem ultima factură. Numele lui era Bürger. „Ați mâncat deja?” m-a întrebat el. - M-am bâlbâit, că nu aveam de gând să mănânc în acea zi. – „Dar eu am intenția!” Cu aceste cuvinte m-a invitat și m-a dus într-o ospătărie. Acolo mi-a împărtășit că aseară îmi observase încordarea. Apoi a venit după mine și a așteptat în fața casei mele, până a văzut că am cumpărat pâine dintr-o brutărie. De la brutar, pe care l-a iscodit după aceea despre mine și mijloacele mele materiale, a aflat trista situație a mea și a părinților mei. Intrase la griji pentru mine și s-a rugat fierbinte pentru mine. Apoi a continuat: „Am mers în dimineața aceasta la locuința părinților dumneavoastră și l-am convins pe proprietar să mai amâne 14 zile sechestrul.” Apoi m-a întrebat despre salariul meu și mi-a oferit în firma lui un post cu un salariu dublu. El însuși a mers la șeful meu. „Așteptați aici până mă întorc.” Într-o oră s-a întors. „Nu mai trebuie să mergeți deloc la firma dumneavoastră de până acum. Stăpânul dumneavoastră vrea să vă scutească de restul serviciului. Mergeți acum acasă și luați acești bani (la aceasta mi-a dat o bancnotă de 50 de taleri); este de la stăpânul dumneavoastră de până acum.” Așa m-a ajutat Dumnezeu. Aș putea să mai povestesc câți ani am rămas la domnul Bürger, până am devenit întâi directorul firmei, mai târziu am obținut o parte din firmă și în cele din urmă am devenit ginerele lui.

Cât de limpede se recunoaște aici: Dumnezeu a avut pentru acest bărbat tânăr gânduri de binecuvântare, care trebuiau să se întindă peste toată viața lui; satan a avut gânduri de distrugere, satan a vrut să-i fure aceste binecuvântări; pentru aceasta a făcut tot ce a putut – **dar Dumnezeu l-a păzit** pe acest tânăr creștin în ispita așa de grea, ca acesta să se lase păzit în ceasul hotărâtor.

Dacă ar fi trecut de partea vrăjmașului, atunci toată viața lui ar fi fost distrusă, binecuvântarea s-ar fi transformat în suferință și ocară.

N-a fost tot așa odinioară în Paradis, când Adam și Eva au fost ispitiți? Dumnezeu a avut gânduri de binecuvântare nemărginită pentru oameni, dar înșelați de satan, au trecut de partea marelui mincinos. Astfel au pierdut Paradisul, au secerat robia păcatului, suferință și moarte. Atunci omul înșelat a **pășit de lângă Dumnezeu, dincolo, de partea lui satan**. La noi este invers. Noi suntem născuți în ținutul stăpânit de satan, suntem sub puterea lui. Numai Isus ne poate elibera și salva de sub această stăpânire sinistră. El ne cheamă și ne invită să ne întoarcem la Dumnezeu, să ne așezăm de partea Lui.

Ai făcut lucrul acesta?

Isus ne-a deschis poarta eliberării; cine-L urmează crezând, acela mărturisește: „El ne-a eliberat de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui” (Coloseni 1,13.) Aceasta este întrebarea decisivă pentru toți oamenii: Am trăit lucrul acesta? Am trecut eu **deja de partea lui Dumnezeu, sau încă sunt de partea lui satan?** Primul și cel mai hotărâtor pas pentru a trece de partea lui Dumnezeu este acesta, **ca păcătosul să vină cu mărturisirea vinei lui la picioarele lui Isus**. Isus te cheamă să-ți dai demisia din slujba înșelătorului și a distrugătorului, a lui satan, să te așezi de partea Aceluia care a răbdat pedeapsa pentru vina ta pe cruce, care a suferit și a murit pentru tine. El te iubește nemărginit, El a pregătit pentru tine binecuvântări veșnice. Vino la Isus cu mărturisirea vinei tale, cu anii tăi pierduți, cu inima ta îndepărtată de Dumnezeu. El vrea să te elibereze deplin din puterea lui satan și să te facă apt de a face voia lui Dumnezeu. El vrea apoi să te păzească sub scutul harului său și să te treacă biruitor prin lumea aceasta rea.

Nr. 4

O ÎNTÂLNIRE CU ISUS

**„Adevărat, adevărat vă spun,
cine crede în Mine are viața veșnică.” (Ioan 6,47)**

Omului modern i se pare o idee excentrică aceea că în era căilor ferate, a telegrafului și a dirijabilului noi apucăm să-L vedem și trebuie să-L vedem personal pe Dumnezeul veșnic, pe Mântuitorul salvator. Dar Cuvântul lui Dumnezeu vorbește cu o limpezime neîndoielnică despre prezența personală a Domnului: „Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă îmi voi face patul în Locuința Morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține” (Psalmul 139,8-10). Ca tu să înțelegi corect ce înseamnă: **să ai o întâlnire cu Isus**, permite să îți se relateze din viața practică, cum au trăit oamenii această întâlnire. Lasă-te condus în China, în provincia Honan, în orașul Hwangngang. Soția unui medic misionar scrie:

Înainte noastră încă nu fusese nici un misionar în acest ținut. Într-un sat învecinat locuia un bărbat tânăr, pe nume Wong, care era așa de rău, cât poate fi de rău un om în China. Era așa de rău, că a dat-o afară pe mama lui bătrână, încât aceasta a trebuit să-și cerșească pâinea pe stradă. Oricine îl cunoștea pe acest bărbat tânăr ca pe unul care era în stare de orice lucru rău.

Când Wong a auzit că au venit străini în oraș, s-a gândit: „Vreau să mă distrez.” Voia să meargă în oraș și să facă spectacol și o să vadă el atunci ce vom face noi. Așa că într-o zi a venit în casa noastră. L-a întâlnit pe soțul meu, îmbrăcat chinezește, tocmai când avea pacienți la consultație și a fost foarte uimit când a văzut că acest medic străin avea atâția bolnavi în fața lui, că se îngrijea de ei și că se ostenea pentru ei. „Ce minunat”, a spus el, „noi n-am face aceasta nici

măcar pentru propriile noastre rude, ce face acesta pentru străini!” Astfel a devenit interesat și a ascultat ceea ce se spunea; firește că a auzit lucruri cu totul minunate pentru el. Oricât de rău era Wong, știa totuși că este un păcătos și tare ar fi vrut să scape de păcatele lui. Era plin de teamă față de pedeapsa care va veni după moarte. Dar acum a auzit despre Isus, care nu numai că poate ierta păcatele, ci poate și să-l scape pe om de păcatele lui. Atunci s-a gândit că: Acesta este un Dumnezeu exact cum îmi trebuie mie, un Dumnezeu care poate să schimbe inima și ne poate înnoi din înăuntru spre afară. De ce să nu cred în Isus? După acea vizită a mers acasă, în sat, cu o credință vie în Mântuitorul. Din acea zi a venit mai des la noi, a auzit și a învățat mai multe despre Isus și a devenit un creștin vesel.

Oamenii din satul lui nu știau deloc ce s-a putut întâmpla cu el și ziceau: „Se pare că Wong a primit o moștenire; este întotdeauna așa de vesel și mama lui are haine decente, umblă îmbrăcată ca împărăteasa; Wong nici nu mai fură – ce s-o fi întâmplat totuși cu el?” În cele din urmă s-au dus la el și l-au întrebat despre problema aceasta. El s-a bucurat să le poată spune despre Isus. Atunci oamenii mai bătrâni din sat au spus: „Vom merge odată în oraș și ne vom interesa de lucrul acesta.”

Puțin după aceea s-au pornit la drum spre noi câțiva locuitori mai bătrâni ai satului. După câteva întrebări politicoase au spus: „Tare am vrea să știm ce s-a petrecut cu tânărul Wong și ce lucru minunat este acesta despre care povestește el și ce este cu Isus.” Întâlnirea noastră s-a sfârșit cu aceea, că acești cinci oameni vârstnici s-au întors în satul lor, i-au adunat pe oameni și le-au spus: „Lucrurile pe care ni le-a povestit Wong sunt adevărate și trebuie să le credem.” După un timp scurt, evanghelia a devenit în acest sat o asemenea putere, încât toți au renunțat la idoli lor. Templul a fost închis. – Cu siguranță că nu sunt toți convertiți, dar în orice caz, mulți dintre ei. Aceasta a fost consecința că Wong, marele păcătos, a avut o întâlnire personală cu Isus, Mântuitorul păcătoșilor. „Căci voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică” (Ioan 6,40).

Biblia relatează amănunțit cum Zacheu, Nicodim și Pavel au avut întâlnirea lor personală cu Fiul lui Dumnezeu; și astăzi orice păcătos este chemat să-L recunoască pe Domnul Isus ca pe Mântuitorul lui personal și prezent, la care trebuie să găsească iertare, pace și viața veșnică.

Un martor vârstnic și încercat al lui Isus scria: „Ca elev și copil, până în al 17-lea an al vieții mele m-am bucurat de o educație grijulie și evlavioasă, dar evanghelia în seriozitatea și în măreția ei nu se apropiase de mine. La minunata cunoaștere a mântuirii și la adevărata viață veșnică am ajuns cu totul neașteptat, când în al 19-lea an al meu eram în călătorie în străinătate. Era în iulie 1823. Pe atunci eram tânăr ofițer, plin de dorință de viață și bine dispus. Cu un prieten am cercetat toată ziua câmpul de luptă de la Waterloo. Era seara târziu când am ajuns în satul Link. Deoarece eram foarte obosit, am mers imediat în dormitorul meu. După ce m-am dezbrăcat, mi-a venit subit gândul: „Spune-ți rugăciunea de seară!” Copil fiind, fusesem obișnuit să mă rog, dar ca tânăr n-am mai făcut-o. Așa că am îngenuncheat, într-adevăr, lângă patul meu, ca odinioară, copil fiind, pentru a mă ruga. **Dar îmi uitasem rugăciunea.** Am privit în sus ca pentru a-mi readuce rugăciunea în memorie. Atunci a venit deodată un ceva peste sufletul meu, pe care nu învățasem să-l cunosc niciodată înainte. Mă simțeam de parcă Cineva, care era nesfârșit și atotputernic, privea în jos la mine, care știa totul despre mine și era plin de cel mai afectuos și mai profund interes pentru mine, dar care în același timp detesta complet și absolut totul în mine și la mine și care îmi dădea astfel de înțeles că mă iubea profund și în același timp mă compătimea profund.

Ochiul meu nu vedea pe nimeni, urechea mea nu auzea pe nimeni; dar îmi era absolut limpede că Unul, pe care nu-L cunoșteam, cu care încă nu mă întâlnisem niciodată, îmi ieșise astăzi în cale pentru prima dată în viața mea și m-a făcut să-mi dau seama profund că am fost împreună. M-a cercetat o lumină care a fost până atunci cu totul necunoscută minții mele și capacității mele omenești de percepere. Această lumină sfântă mi-a dezvăluit cu dragoste profundă sărmana mea inimă păcătoasă și mi-a arătat în ce opoziție stătusem până astăzi față de tot ce era lumină și

dragoste; aceasta mi-a topit și mi-a câștigat inima. Am stat o vreme așa în genunchi și am plâns amar. Apoi m-am băgat repede în pat.

În dimineața următoare primul meu gând a fost: „Fă-ți rost de o Biblie!” Mi-am făcut rost de o Biblie și de atunci ea este manualul meu zilnic deja de mai multe decenii. Ce mi-a dat Domnul atunci, în Link, când S-a descoperit sufletului meu, mi-a rămas spre veșnica mea mântuire.”

Acest tânăr ofițer de atunci este acum de mult în veșnicie – toată viața lui binecuvântată a fost o dovadă că el într-adevăr a avut o întâlnire cu Fiul viu, prezent și înviat al lui Dumnezeu. Isus și-a pus în acele ceasuri nocturne mâna de har pe acest bărbat tânăr; această întâlnire cu Prințul vieții, cu marele Mântuitor, Isus, a scos la iveală o transformare a vieții, o reînnoire care ajunge până în veșnicie. El a trăit adevărul făgăduinței: „Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică.”

Prietene, ai auzit aici despre oameni care au trăit o întâlnire cu Isus și ai auzit care au fost efectele acestor întâlniri. Dacă vei avea o întâlnire cu Domnul, atunci îți va merge ca celui chinez, Wong, și ca celui tânăr ofițer. Vei recunoaște dragostea nesfârșită a Domnului Isus și uriașa ta vină a păcatului. Dacă atunci te vei încredința, crezând, acestui Mântuitor salvator, vei primi după aceea o mărturie sigură în inima ta, că toate păcatele tale sunt șterse pentru totdeauna, că ești împăcat cu Dumnezeu sfânt, că poți cu toată încrederea copilărească să spui Dumnezeului veșnic: Ava, Tată! Vei fi eliberat de sub puterea păcatului, astfel că în inima și în viața ta nu va mai stăpâni păcatul, ci Isus! Vei fi capabil să arunci în brațele Tatălui toate grijiile și mâhnirile care te apasă ca o piatră grea și să treci fără griji și teamă prin viața pământească. Vei primi siguranța că ținta vieții tale este în slava lui Dumnezeu, în casa cerească a Tatălui.

Acum lasă-mă să te întreb: **Vrei să ai parte de o întâlnire cu Isus?**

Nr. 5

ÎNCĂ NU ESTE PREA TÂRZIU – DUMNEZEU VREA SĂ MÂNTUIASCĂ

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare,
pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit,
măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos;
prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,4-5)

Majoritatea oamenilor ajung curând la capăt cu răbdarea și cu dragostea lor. Dacă un fiu ușuratic și nerecunoscător nu vrea să asculte în ciuda tuturor îndemnurilor și avertizărilor, atunci este lăsat să plece ca să secere ce a semănat. Chiar de curând a venit sub Cuvântul salvator al lui Dumnezeu un asemenea fiu, care prin nehibzuiță și datorii i-a făcut multe griji mamei lui văduve. Familia a vrut să-l dea afară pe tânărul bărbat, să se ducă pe mare, ca să învețe să cunoască seriozitatea vieții. Foarte probabil că acolo ar fi pierit în viciu și ușurătate. „**Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare**” cu care i-a iubit pe păcătoșii pierduți, voia să-l salveze pe acest tânăr ușuratic; el trebuia să aibă parte de acest „dar” al răbdării divine și de harul salvator. Dumnezeu l-a condus în mijlocul creștinilor adevărați pe acest om pătat, împovărat de vină, cu viața distrusă; el a auzit vestea harului salvator și l-a apucat. Astfel a fost viața lui transformată, reînnoită. Într-adevăr, Isus caută ce este pierdut, până găsește! Este ceva prețios ca în mijlocul unei lumi de păcătoși pierduți să mergi pe urmele dragostei salvatoare a lui Dumnezeu!

Un bărbat tânăr, care deja din anii când era băiat căzuse în adâncurile păcatelor carnale, și-a ruinat toată viața prin slujirea viciului, în ciuda sănătății și a buneînzestrării. În timpul soldăției,

avansat de tânăr la gradul de subofițer, a devenit dezertor, pentru că în afară de datoriile și desfrânările lui avea pe conștiință și maltratări ale recruților. Se temea de ancheta Curții marțiale. Așa că s-a dus în Elveția. Ca urmare a bunelor sale aptitudini și dibăcii, a ajuns curând la succese în viața comercială. Dar ce folos că a câștigat mulți bani? Viața lui era un lanț de desfrâu, de infidelitate, de risipă. De mai multe ori, când n-a mai știu cum s-o scoată la capăt, a luat hotărârea sinuciderii – dar de fiecare dată a fost păzit de intervenția minunată a lui Dumnezeu. Nicăieri șederea lui n-a fost lungă. Din Elveția a plecat la Paris, de acolo la Luxemburg. Viața lui împovărată de vină, fără pace, fără casă l-a dus în cele din urmă la decizia de a se întoarce acasă. Voia, cândva, să găsească liniște. Așa că s-a întors în Germania și s-a prezentat autorităților militare, pentru a-și ispăși pedeapsa. După această perioadă grea și serioasă a hotărât să facă un nou început. S-a căsătorit cu o fată sinceră – **dar o asemenea construcție nouă a unei vieți, ridicată pe intenții bune și experiențe dureroase, nu rezistă.** În loc să-i fie fidel tinerei lui soții, drumul l-a dus din nou în toate adâncimile păcatului. Dintr-odată și-a părăsit nefericita soție la fel cum și-a părăsit altădată locul ca soldat: S-a dus iar în Franța. A căutat și a găsit un post bun întâi în Havre, apoi în Paris. De aici a plecat în Belgia; în Ostende, în Bruxelles, în Anvers. Peste tot a găsit de lucru și un câștig bun, dar în orice stație a acestui drum haotic al vieții au existat păcate ale poftelor carnale, delapidări și trădări. De aceea nici șederea lui nu era pentru o vreme mai lungă. Între timp socrul a organizat divorțul. Cât de bine ar fi putut să-i meargă bărbatului acasă, în timp ce afară drumul mergea tot mai adânc în mizerie și nevoi. În sfârșit, bărbatul pierdut s-a întors și s-a prezentat în fața instanței. Pentru diferite delapidări, comise înaintea plecării, a fost pedepsit cu un an de închisoare. Astfel, mai bine de 30 de ani această viață a trecut printr-o mlaștină de păcat; noi, oamenii, nu avem în asemenea cazuri speranță de vindecare - **dar Dumnezeu are!** Îndurarea lui Dumnezeu este mai înaltă decât cerul și mai adâncă decât marea. – Dacă întrebi ce este astăzi viața aceasta distrusă, iată răspunsul: **acest om este astăzi un copil împăcat al lui Dumnezeu, s-a împăcat iar cu soția lui de care divorțase, umblă cu credință, convins de iertarea tuturor păcatelor sale.** Acolo unde l-a așezat Dumnezeu, mărturisește împreună cu apostolul Pavel: „O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca un model, celor care sunt gata să creadă în El, ca să primească viața veșnică” (1 Timotei 1,15-16).

Scopul acestor rânduri este să-l convingă pe orice cititor, **că harul salvator al lui Dumnezeu este mai mare decât toate gândurile omenești.**

Pentru oamenii căzuți adânc, rătați departe, ruinați moral este scris în Biblie un cuvânt prețios: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață: mare este credințioșia Ta! „Domnul este partea mea”, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El” (Plângerile lui Ieremia 3,22-24).

Dintre cele mai mari înșelătorii cu care oamenii sunt escrocați de satan, cel mai mare șarlatan, face parte aceasta, că el șoptește inimii apăsate și conștiinței împovărate: pentru tine nu se găsește nici un ajutor, nici un har, nici o fericire, nici o pace. **Aceasta este o minciună satanică.** Dumnezeu veșnic a poruncit să se vestească **Evangelia harului** tuturor oamenilor, încât El are pentru toți un ajutor și o salvare desăvârșite. Mai există fericire pentru inimă, speranță și pace pentru oricine care se încredințează, crezând, Mântuitorului salvator.

Iată o fată tânără dintr-o familie bună. Tu nu vezi sub hainele ei elegante că poartă în buzunar un revolver încărcat. Tu nu vezi nici în privirea ei liniștită că inima ei este plină de disperare prin acuzațiile conștiinței și mâhnire. Ea este în drum spre mormânt. Acolo, într-un loc unde este neobservată, își pune revolverul la inimă și apasă. Împușcătura trece razant pe lângă inimă; dar nu i s-a permis să moară. A mai fugit cam o sută de pași, apoi au părăsit-o puterile, dar a rămas cu cunoștința limpede. Un bărbat a găsit-o acolo și ea l-a rugat să cheme un medic. A fost dusă la

spital. Harul lui Dumnezeu a acționat asupra vieții ei. Ea a avut gânduri de distrugere asupra ei înseși, dar Dumnezeu a spus despre viața ei: „„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi”, zice Domnul, „gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți căuta și Mă veți găsi, căci Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi”, zice Domnul” (Ieremia 29,11-13).

Miraculos de repede s-a vindecat rana gravă; după zece zile tânăra sinucigașă a fost lăsată să plece din spital, pentru a se întoarce la mama ei, o văduvă. și la frații și surorile ei. Deja în seara următoare a fost într-o adunare, în care a fost propovăduită vestea harului. Ea a auzit acolo, în seara aceea și în seara următoare mărturia dumnezeiești despre înșelăciunea și puterea păcatului și despre adevăratul motiv al multelor sinucideri. Dumnezeu îi călăuzește de multe ori pe trimișii Lui astfel, ca fără să știe ceva despre ascultătorii lor, să spună exact ceea ce se potrivește pentru conștiințele unora. Așa a fost și aici; părea că toată vestirea Cuvântului a fost croită după starea inimii ei, după povestea vieții ei. Câteva zile mai târziu l-a căutat pe mesagerul lui Dumnezeu, care vorbise în acele adunări; ea i-a povestit toată istoria tristă a păcatului ei și încercarea ei de sinucidere. Apoi a spus: „Ei, credeți, într-adevăr, că mai este nădejde și pentru mine?” El a deschis Biblia și i-a citit: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). Dar ea încă nu putea înțelege acest cuvânt? Atunci omul i-a dat Biblia și a lăsat-o să citească ea singură tot textul, până la versetul nouă, unde este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” Apoi a întrerupt cu întrebarea: „**Dar este aceasta într-adevăr pentru mine?**” Când a auzit apoi: „Firește că și pentru dumneavoastră!”, a căzut deodată în genunchi și a strigat: „O, Dumnezeule, este posibil, este într-adevăr și pentru mine? O, Îți mulțumesc, Îți mulțumesc, Dumnezeul meu!” Ea a găsit pace prin sângele lui Isus, care a curs pentru păcătoși. Expresia disperării dispăruse. Harul biruise. Fața ei strălucea de bucurie.

Cât de minunat merge Dumnezeu pe urmele păcătosului! Ce desăvârșită este mântuirea la care El îi cheamă pe cei pierduți și disperați!

Dacă tu, prietene, încă nu ești împăcat cu Dumnezeu, grăbește-te în brațele mântuitoare deschise ale lui Isus Hristos; ele sunt larg întinse spre tine. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12).

Nr. 6

ÎN TREN FĂRĂ BILET ȘI FĂRĂ BANI – CINE AJUTĂ?

„Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu:
mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu,
ca să istorisesc toate faptele Tale.” (Psalmul 73,28)

Probabil am primit toți, pe când eram încă tineri, la prima călătorie pe care am făcut-o singuri, de la buna noastră mamă sfatul: „Ai grijă de biletul de drum, ca să nu-l pierzi!” Firește, un om ordonat știe în care buzunar și-a băgat biletul sau dacă-l poartă în portofel. Cu toate acestea se poate întâmpla ca un călător, al cărui cap și a cărui inimă în clipa plecării sunt preocupate cu probleme importante și urgente, să-și piardă biletul sau să nu știe unde l-a băgat. Și atunci, dacă ultimii bani au fost cheltuiți pentru biletul de călătorie, ajungem într-o încurcătură rea. Putem, atunci, într-o asemenea strâmtorare să ne adresăm lui Dumnezeu? S-ar interesa El de asemenea lucruri? Sunt mulți oameni care cred că Dumnezeu este prea mare pentru a Se îndeletnici cu mărunțișurile noastre. Alții cred că creștinismul și rugăciunea credinței sunt o lume a închipuirii,

că nu iese nimic de aici pentru viața practică. Pentru toți cei care se găsesc în această eroare, să împărtășim acum câteva trăiri ale unor bărbați sinceri și de încredere.

Bătrânul inspector, M., care a trecut de mult de 70 de ani, povestește: Cu ani în urmă am vrut să călătoresc la Berlin cu un bilet-circuit, clasa a III-a, în valoare de 50 de mărci. După ce am parcurs o parte din drum, mi-a lipsit carnetul de bilete; mi-am cercetat de mai multe ori toate buzunarele; L-am rugat pe Domnul să-mi dea iar biletul. L-am întrebat de ce voia să pună pe mine ceva așa de greu, deoarece conștiința mea nu-mi reproșa nimic. Totuși nu mi-am găsit carnetul de bilete. Atunci am urcat într-un compartiment de clasa a IV-a pentru a diminua cheltuielile. Când sunt în călătorie împart de multe ori reviste cu vestea bună a mântuirii; aceasta voiam să fac și acum. Dar vrăjmașul și-a ridicat glasul în mine, în timp ce zicea: Dacă Dumnezeuul tău te-a lăsat să-ți pierzi carnetul de bilete atât de necesar, atunci nu trebuie nici tu să faci ceva pentru El. Dar m-am împotrivit glasului înșelătorului viclean și am împărțit cu rugăciune revistele. În compartimentul vecin, care era legat cu al meu, călătoreau câțiva credincioși. Împărțirea revistelor le-a fost un semn de recunoaștere. Aceasta i-a încurajat și pe ei la mărturisirea pentru Domnul, așa că au început toți să propovăduiască celorlalți călători harul lui Dumnezeu și mântuirea care este în Isus. Bucuria acestor frați a fost mare. Le-am povestit că am ajuns în vagonul de clasa a IV-a ca urmare a pierderii carnetului meu cu bilete. După mai mult timp am ajuns în stația C., unde au coborât acești frați. Unul dintre ei mi-a dat 23 de mărci ca despăgubire pentru carnetul meu de bilete pierdut; ei au pus mână de la mână pentru acest dar, fără știrea mea. Nu coborâseră de mult, când mi-am găsit în buzunar carnetul cu bilete. Deci, acesta a fost răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea mea și binecuvântarea Lui pentru că m-am împotrivit vocii lui satan cu privire la împărțirea revistelor. Am scris din Berlin unuia dintre acei credincioși, pentru a le pune fraților mei din nou la dispoziție cele 23 de mărci, deoarece îmi regăsisem carnetul cu bilete. Dar mi s-a răspuns că cele 23 de mărci trebuie să-mi rămână mie ca mulțumire pentru binecuvântarea pe care călătoria noastră comună a adus-o celor care au dăruit.

Această întâmplare a povestit-o bătrânul inspector, M., într-o zi în D., în prezența fabricantului G., un creștin credincios. Câtva timp după aceea – era la sfârșitul verii lui 1903 – acesta a pornit într-o călătorie spre Bavaria. Fabricantul poate povesti singur mai departe:

Pe când eram în München am fost chemat acasă de vești urgente; a trebuit să-mi întrerup călătoria. Am mai folosit în München orele dinainte de prânz pentru a rezolva câteva afaceri și a trebuit apoi să mă grăbesc la gară pentru a mai prinde acceleratul de prânz. Timpul a fost scurt; am cumpărat agitat un bilet și m-am grăbit pe peron. Acolo nu mi-am găsit, spre spaima mea, biletul de călătorie. Am fugit repede înapoi la ghișeu, unde funcționarul mi-a explicat că a văzut cum am băgat biletul în buzunar, deci să mă liniștesc. Am luat loc într-un vagon de trecere, m-am căutat de mai multe ori în toate buzunarele – dar zadarnic. Față de călătorii din vagonul de tren mi-am scuzat comportamentul agitat cu aceea, că nu-mi găsesc biletul de călătorie. În cele din urmă am încetat căutarea fără rezultat; m-am așezat tăcut în colțul meu, mi-am luat Biblia și am citit Psalmul 73, în care era scris și cuvântul: „Totuși, eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m-ai apucat de mâna dreaptă, Tu mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă” (Psalmul 73,23-24). La sfârșitul acestui Psalm sunt scrise cuvintele: „Dar pentru mine este bine să mă apropiu de Dumnezeu: mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu, ca să istorisesc toate faptele Tale.” După ce inima mea a devenit liniștită înaintea Domnului, mi-am adus aminte de acel eveniment al bătrânului inspector, M. și i-am spus Domnului: **O, Doamne, ce ai făcut în cazul slujitorului Tău, M., aceasta poți s-o faci și în cazul meu. Tu poți fie să pui pe inima unui călător să mă ajute, (căci în portofel nu mai am decât 2-3 mărci), sau poți să faci să-mi găsesc iar biletul de tren.** L-am mai rugat pe Domnul și să-mi ierte comportamentul agitat.

În fața mea stătea un domn, după ale cărui haine îl recunoșteai pe preotul catolic. Când m-am uitat la el, părea că citea dintr-o carte de rugăciuni, căci buzele lui se mișcau în timpul cititului.

Când am avut nevoie să fiu singur cu Dumnezeu, am părăsit compartimentul și am stat în picioare, afară, pe culoar. Zăbovisem acolo cam un minut, când preotul a venit după mine și m-a întrebat: „V-ați găsit biletul?” A trebuit, firește, să spun „nu”. M-a întrebat unde călătoream. Când a auzit „la D.”, a spus plin de compasiune: „Aceasta este o situație groaznică; o călătorie așa de lungă, dar nici un bilet!” Am răspuns: „Lucrul acesta nu este așa de rău; dar rău este aceasta, că prin comportamentul meu agitat am făcut așa, de parcă n-ar exista un Dumnezeu prezent, care ajută; prin aceasta L-am necinstit pe Dumnezeu.” El a răspuns: „Păi da, aceasta este foarte frumos, dar mai aveți bani de drum?” A trebuit să spun din nou „Nu!” Atunci, în compătimirea lui cordială a căzut într-o emoție solemnă: „O călătorie așa de lungă și fără bilet, fără bani de drum? Aceasta este groaznic!” Am spus iar: „Aceasta nu este așa de rău, dar că L-am necinstit pe Dumnezeul meu, aceasta este trist!” După o clipă de tăcere s-a apropiat de mine, mi-a pus ceva în mână și a spus: „Am ceva pentru dumneavoastră.” Era o monedă de 20 de mărci. Atunci i-am povestit cum acest dar al lui era o minunată ascultare a rugăciunii, pe care o trimisese în sus la Domnul cu câteva minute mai înainte, de la locul meu. Acest bărbat milostiv n-a vrut să-și spună numele, cu toate că i-am spus că sunt în situația de a-i da banii înapoi. La insistența mea mi-a dat, în sfârșit adresa fratelui său, căruia voia să-i dea această sumă. Am avut o discuție lungă despre harul mântuitor, care este în Hristos, despre iertarea desăvârșită pe care păcătosul credincios o găsește la Domnul Isus, care a purtat pe cruce, pentru noi, păcătoșii, pedeapsa păcatelor noastre, ca noi să găsim pace. Preotul a coborât în L. Abia se pusese acceleratul din nou în mișcare și conductorul a strigat tare în compartimentul nostru: „Se pare că aici și-a pierdut cineva biletul!” În același timp a arătat o telegramă din München, că acolo, în gară, a fost găsit biletul pentru D., pierdut. Acum nu puteam să fac altceva, decât să povestesc celor care călătoreau cu mine, cum răspunsese Domnul la rugăciunea mea. Da, trebuia să-L laud cu voce tare pe Domnul. Și am trăit, într-adevăr, lucrul acesta: „Dar pentru mine este bine să mă apropii de Dumnezeu: mi-am pus încrederea în Domnul Dumnezeu, ca să istorisesc toate faptele Tale.”

Ei, prietene, spune tu singur dacă rentează să-L cunoști pe Domnul Isus și să mergi prin viață de mână cu El? Vrei să-L cunoști? Atunci du-te la Isus cu povara vinei tale, cu toată înstrăinarea ta de Dumnezeu, cu nerecunoștința și răceala inimii tale. El te iubește de nespus, a murit pe cruce, în judecată pentru vina ta, ca tu să poți găsi pace și calea spre Dumnezeu. Dacă te abandonezi în mâinile Domnului Isus, crezând, atunci vei deveni și tu un copil al lui Dumnezeu, care în toate nevoile și greutatea mari și mici are parte de ajutorul Tatălui ceresc. Atunci vei vedea și tu că Domnul Isus este prezent, un ascultător al rugăciunii, care răspunde credinței.

Nr. 7

PORTĂRELUL AȘTEAPTĂ DEJA

*„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători
față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2,3)*

În iulie 1910, la Londra a fost omorâtă și găsită mutilată într-un mod îngrozitor soția dr. Cr. Bărbatul fugise cu iubita lui. Ziarele au publicat imediat descrierea amănunțită a acestor doi fugari. În consecință, căpitanul vaporului „Montrose” a recunoscut printre pasagerii vaporului său un domn Robinson ca fiind ucigașul fugar și pe presupusul fiu al acestuia, ca fiind iubita lui deghizată. Dr. Cr. era în drum spre Canada și intenționa să se stabilească în California, pentru a duce în liniște o viață comodă acolo unde nu-i cunoștea nimeni trecutul. Căpitanul a poruncit ca toate ziarele englezești care sosiseră la bord înainte de plecare să fie înlăturate, încât criminalul fugar să nu observe că este supravegheat. Presupusul domn Robinson și fiul, în realitate ucigașul

soției lui, Cr. și iubita lui, aveau legături aparent deplin nevinovate în cercul călătorilor; ei au luat parte cu toată seninătatea la reprezentațiile muzicale și de orice alt fel. Timpul traversării a fost suficient pentru a transforma suspiciunea căpitanului în certitudine. Prin urmare, a înștiințat prin telegrafia fără fir poliția canadiană a portului Quebec. Pe când vaporul se apropia de țărm, i-a venit în întâmpinare o pilotină. Dar pilotul care a venit la bord era un inspector de poliție travestit, care și-a dezbrăcat mantaua de pilot și dintr-odată a stat în uniformă de polițist în fața ucigașului, pentru a-l aresta. El l-a dus pe dr. Cr. în cabina lui și acolo i-a citit mandatul de arestare al justiției canadiene; cei vinovați ajunseseră sub brațul dreptății. Telegraful electric, care se grăbise nevăzut înaintea vaporului, a avut drept consecință că cel vinovat n-a găsit pe pământ american, așa cum socotise, o viață comodă în libertate și desfătare, ci sentința dreaptă a judecătorului.

În aceeași speranță amăgitoare ca dr. Cr. se găsesc nenumărați oameni. Ei se bazează pe un viitor confortabil și au tot felul de planuri și dorințe. Dacă îi vezi având legături cu oamenii, cum flecăresc, râd, se distrează, cum își văd de afacerile lor, atunci ai crede că viața îi poartă spre un viitor fără nori. Dar vai, lucrurile se petrec altfel! În timp ce corabia vieții lor zboară peste oceanul timpului, spre țărmul veșniciei, are loc o legătură nevăzută și fără zgomot între timp și veșnicie. Dincolo se știe de mult cine sunt acești pasageri care se ivesc într-un mod așa de nevinovat, care pășesc așa de siguri în privința viitorului lor, care vorbesc despre trecutul lor ca și când acolo n-ar exista puncte întunecoase și nici o cunoștință a vinovației. Mult mai exact decât ar putea s-o raporteze semnalele telegrafului fără fir, în cărțile lui Dumnezeu a fost trecută toată viața, cu toată vina ei, incontestabil și complet. Astfel zboară corabia vieții, mai repede decât orice vapor oceanic, spre țărmul îndepărtat. Acesta încă nu este atins – că se și anunță la bord un trimis al lui Dumnezeu, care-l convinge pe păcătos că nu va scăpa de dreapta judecată. În liniștea camerei bolnavului, acest sol legitimat începe să citească un document pe care păcătosul vinovat nu îndrăznește să-l conteste. **Conștiința** vorbește despre ceea ce a comis și despre aceea de care s-a făcut vinovat, despre amprentele păcatului care au rămas în urmă pe drum din tinerețe înapoi. Acest pasager, în aparență așa de nevinovat, a fost un răzvrătit nerecunoscător împotriva lui Dumnezeu; egoismul, mândria, lăcomia și imoralitatea lui i-au ținut inima legată în înstrăinarea de Dumnezeu. Pe el îl acuză toată dragostea și tot devotamentul cu care a rămas dator părinților lui, fiecare lacrimă a mamei, care a curs pentru el, ba chiar toată vina dragostei neglijate față de Dumnezeu și de oameni. El a respins ciocănitul iubitor al Mântuitorului salvator. Vestea că Fiul lui Dumnezeu a venit din ceruri și a suferit pe cruce judecata lui Dumnezeu pentru el, cel vinovat, i-a fost indiferentă, l-a lăsat rece. În larma și distracțiile vieții zilnice n-a vrut să audă nimic despre har și mântuire, nimic despre veșnicie și judecată. El a făcut ca profetul Iona odinioară, care a fugit de fața Domnului și a urcat într-o corabie al cărei curs era spre soare-apune. „Iona a coborât în partea cea mai de jos a corăbiei, s-a culcat și a adormit dus.” El voia să petreacă dormind toate gândurile privind trecutul, prezentul și viitorul. Dar deodată a fost trezit brutal cu cuvintele: **„Ce faci tu, dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău!”** În ceasul acela Iona a fost descoperit. O furtună puternică, aruncată de Dumnezeu pe mare, amenința să sfărâme corabia, iar profetul Iona a trebuit să recunoască, vrând-nevrând, cine era și că era pe cale să fugă de Dumnezeul sfânt, de care, totuși, nu poate să fugă nici un om. (Citește Iona, capitolul 1.)

Este întotdeauna o clipă zguduitoare când un om, care înainte părea să fie foarte respectabil în familie și în profesie, este descoperit dintr-odată ca fiind un delincvent vinovat. Așa s-a întâmplat de curând, că rectorul unei școli berlineze, care a stat cu familia în Silezia, la reședința de vară, a fost arestat deodată pentru delict împotriva moralității. A reieșit că acest bărbat se făcea vinovat de 7-8 ani, într-un mod nerușinat, într-un șir neîntrerupt, față de copiii încredințați lui. Ce clipă, când acest bărbat a fost arestat și dus la închisoare din mijlocul familiei lui, la porunca procuraturii! – Dar acești slujitori ai jurisdicției pământești nu sunt decât imagini și pilde ale aceluia portărel căruia nu-i scapă nici un vinovat – moartea. Aceasta nu este pentru

păcătosul nevinovat în nici un caz un prieten salvator, cum caută unii s-o prezinte. Uneori îmbracă, în aparență, această haină – ea este în realitate nepoftitul trimis al tribunalului, care-l apucă pe cel vinovat cu mâini de fier, astfel încât nu există scăpare.

Ce realitate se deschide apoi, în lumea de dincolo, pentru omul care aici pe pământ părea așa de sigur pe viitorul lui! **Pe țărmul veșniciei nu ajunge nici un păcătos necunoscut - nu, el este de mult cunoscut acolo, îl așteaptă judecata.**

Nu există atunci pentru păcătosul vinovat nici o cale de ieșire pentru a scăpa de dreptatea lui Dumnezeu? Pentru toți oamenii este moartea un portărel pânditor, pentru a-i târî în fața tronului dreptului Judecător? Lăudat fie Dumnezeu că există o cale de salvare pentru toți vinovații! **O cunoști?** Pe crucea de la Golgota a murit Fiul lui Dumnezeu ca ispășitor pentru cei vinovați. Aceasta este Evanghelia harului. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări” (2 Corinteni 5,19). Dumnezeu ne-a văzut pe toți în grăbita noastră călătorie a vieții, a văzut un puhoi de oameni, de păcătoși deznădăjduiți intrând din timp în veșnicie. El a văzut că ei vor ajunge pe acel țărm unde adevărul și dreptatea trebuie să-l condamne pe cel vinovat. Dar, vai, aici erau numai vinovați, nici unul nu era drept! În îndurarea Sa, Dumnezeu L-a trimis pe singurul Său Fiu. Isus s-a așezat în locul celor vinovați, a purtat pedeapsa lor, a suferit sentința dreaptă. „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21) Oricine se așează cu inima sinceră sub sângele ispășirii, care a curs pe Golgota, vina aceluia va fi ștersă din cărțile lui Dumnezeu, zapisul lui va fi rupt, harul lui Dumnezeu îl declară ca absolut drept. **El ajunge pe țărmul veșniciei nu ca un vinovat, ci ca un copil iubit, ca un moștenitor cu drepturi depline.** Pentru el moartea nu este un portărel care-l așteaptă, ci un slujitor care-i deschide poarta slavei.

Prietene, și tu ești în călătorie, în drum peste marea vieții. **Ești împăcat cu Dumnezeu? Îl cunoști pe Isus ca Mântuitor al tău?** Acum știi calea de a fi preschimbat dintr-un om vinovat într-un om drept. Dacă nu intri pe această cale, crezând, atunci nu-ți rămâne decât „o așteptare sigură și înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe potrivnici” (Evrei 10,27). Căci așa este scris: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”

Nr. 8

ULTIMA CĂLĂTORIE

**„Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată,
iar după aceea vine judecata.” (Evrei 9,27)**

În primăvara lui 1910 s-a petrecut marele accident de cale ferată de la Mülheim a. d. Rh.; grupuri de soldați, care în mare parte aparțineau garnizoanei din Metz, se întorceau din concediu. Mulți au spus: „La revedere, la toamnă!” Dar un mare număr dintre ei au fost chemați brusc în veșnicie și mulți alții zăceau pe moarte, cu mădulele rupte și zdrobite. Fusese ultima lor călătorie.

De curând, un funcționar sus-pus a întreprins un drum la țară, în vecinătatea localității unde domicilia. Era invitat acolo la masă. A mâncat deplin sănătos cu familia gazdei lui. După masă au mers în parc. În toiul discuției animate, bărbatul sănătos, puternic, abia la cincizeci de ani, a căzut mort. El a crezut că seara va fi din nou cu ai săi. În anul viitor urma să se mute într-o casă nouă, fastuoasă, care a fost dichisită pentru el cu tot luxul. Dar deodată a început acea călătorie, care multora li se pare așa de îndepărtată, dar care este așa de scurtă și de aproape – călătoria în veșnicie. I-a mers ca aceluia țăran tirolez care s-a răsturnat cu căruța. În locul unde s-a petrecut

accidentul a fost dăltuit în peretele stâncii chipul bărbatului, cum ședea pe căruța lui. Dedesubt sunt cuvintele:

În veșnicie s-ajung,/ Nu e drumul lung;
La 8 am pornit,/ La 9 am sosit.

Toată viața noastră pământească este o călătorie, pe care o parcurgem pe aripile timpului care zboară. Lucrul acesta îl știu, în fond, toți oamenii. Dar ce ciudat: ei doresc să-l uite. Totuși, aceasta nu le oprește călătoria. Cum trenul accelerat îi duce fără oprire spre țintă și pe călătorii care dorm și visează, așa zburăm prin viață. „Căci anii trec iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10). Faptul că Dumnezeu Își dă osteneala să amintească neîncetat oamenilor despre apropierea morții și despre seriozitatea veșniciei, face parte dintre cele mai remarcabile fenomene, în timp ce omul, înșelat de lucrurile trecătoare, desconsideră, disprețuiește, înăbușă aceste aduceri aminte despre ultima lui călătorie. Dar moartea nu se lasă respinsă pentru că oamenii au multe treburi urgente, ea nu așteaptă în fața ușii dacă îi transmitem: N-am timp! Dacă acest musafir bate la ușă, trebuie să-i deschidem, iar el îi prinde pe bogați și pe săraci, pe tineri și pe bătrâni și spune: **Vino cu mine!** Atunci este vorba despre ultima călătorie – **ești pregătit?** În celălalt ținut, unde moartea-l duce pe om, nu mai este vorba despre câștigul de bani, nici despre comorile și onorurile acestei lumi. Acolo este vorba despre onoarea și adorarea Fiului lui Dumnezeu, în fața căruia trebuie să se plece totul, despre preafericita moștenire a copiilor lui Dumnezeu în casa cerească a Tatălui și despre judecata dreaptă a celor vinovați. Ești tu copil și moștenitor al lui Dumnezeu sau ești un vinovat? I-ai dat inima ta Domnului Isus? Ți-ai adus vina sub sângele Lui? Ești împăcat cu Dumnezeu?

Aceste întrebări li se par secundare, indiferente oamenilor care sunt sănătoși în viață, în toiul presiunii îndatoririlor și a afacerilor. Dar cât de impunătoare devin pentru acela care se vede dintr-odată la poarta veșniciei! Este har, har deosebit dacă omului i se dă timp să se echipeze pentru ultima lui călătorie – **acesta este cazul tău:** Dumnezeu îți mai dă timp, El te avertizează prin acest text, El lasă să și se spună ceea ce a pus odinioară să i se spună împăratului Ezechia: „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri și nu vei mai trăi” (Isaia 38,1).

Lasă-te condus la patul morții unui om căruia i se comunică, înainte să se fi gândit, că trebuie să-și înceapă ultima călătorie. Poate află acolo ce-ți este necesar ca să te echipezi din timp.

Un soț tânăr s-a îmbolnăvit într-o noapte brusc, grav. Verdictul medicului a fost: „Incurabil – tuberculoză galopantă!” În urma lui avea o viață ahtiată după distracții. Căsătorit de un an, credea că va mai putea să savureze mult timp bucuriile acestei lumi – această speranță era acum absolut distrusă. Îi era limpede că trebuie să moară, **dar nu voia să moară.** Foarte disperat își deplângea starea. Plin de amărăciune și de înverșunare fără paravan, s-a dezlănțuit în blesteme față de tot.

Atunci l-a vizitat un creștin, care mai întâi l-a întrebat dacă voia să se consoleze cu gândul că odată cu moartea omul dispare definitiv și se termină de tot cu el. Bolnavul a strigat plin de enervare: „Nu mă mai neliniștiți și cu întrebarea aceasta! Tocmai așa am crezut și așa m-au învățat părinții, mai ales tatăl meu, dar acum știu precis că nu se termină cu omul când pleacă de aici. Știu foarte exact unde mă duc acum. Viața mea stă derulată în fața mea. De azi dimineață, de când medicul mi-a spus: „Trebuie să muriți!” îmi răsună în urechi cuvântul biblic: **„iar după aceea vine judecata - iar după aceea vine judecata!” Aș vrea să mă îndoiesc, dar n-am nici o îndoială!** Îmi stă limpede în față: Dumnezeu este drept și trebuie să fiu osândit! Dar eu nu mă las condamnat! Îmi voi acuza părinții în fața dreptului Judecător și mai cu seamă pe tatăl meu, care mi-a spus mereu: „Bucură-te de viață, cât mai ești în viață!” și a făcut din mine un om de lume total necredincios. Cei care m-au crescut, aceia poartă vina și ei trebuie să primească pedeapsa, nu eu.”

Așa încerca bietul om să se scuture de toată vina, pentru a-și liniști conștiința. Credinciosul i-a răspuns: „Sigur că fiecare își primește dreapta răsplată, căci este scris: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” – deci și părinții dumneavoastră își vor primi sentința după dreptatea divină. Dar nu ați păcătuit și dumneavoastră personal? Oare câte păcate veți fi făcut, pentru care părinții dumneavoastră nu poartă nici o vină? Nu aveți unele pete întunecoase pe conștiință, de care trebuie să vă rușinați? Cine a comis toate acestea: dumneavoastră sau părinții dumneavoastră? Cuvântul lui Dumnezeu vă spune: „**Tu ești omul acela!** Tu ai păcătuit!” Credeți că, acuzându-i pe alții, veți fi prin aceasta achitat de vina personală și că veți putea scăpa astfel de mânia lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți! Aceste cuvinte l-au făcut pe bolnav să-și vină în fire. Adânc smerit a recunoscut: „Da, înțeleg că am păcătuit și că nu pot să fug de mânia lui Dumnezeu. **Văd judecată și numai judecată înaintea mea.**” Atunci a auzit vestea harului, care se găsește la Isus: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta!” (Faptele Apostolilor 16,31). „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). El a auzit minunata Evanghelie despre mântuire, pe care Însuși Dumnezeu a pregătit-o prin Isus Hristos, care a murit pe Golgota, pe cruce, ca Răscumpărător și Ispășitor pentru noi. O, acum asculta! Cum un câmp setos bea avid ploaia, așa a acceptat el vestea harului și a mântuirii lui Dumnezeu în inima lui dornică.

Acest bolnav a scris patru săptămâni mai târziu o scrisoare; în ea spunea că trupește a devenit tot mai slăbit, așa că în decurs de câteva săptămâni va părăsi acest sărman pământ, dar că bucuria lui este covârșitor de mare. El Îl găsisse pe **Isus, Mântuitorul**. Spălat de orice vină în sângele ispășirii lui Isus, Îl lauda pe Dumnezeu deja aici pentru harul Lui și în curând îl va lauda veșnic împreună cu toți cei răscumparați. Cum se bucura el să meargă acasă, la Isus, unde nu este schimbare, ci numai slavă și desfătare înaintea feței Sale. - **Și într-adevăr, bolnavul a plecat curând acasă în pace adâncă și bucurie adevărată a inimii, pe care o găsisse prin harul lui Dumnezeu la Domnul Isus.**

Iată aici un om care era acum echipat pentru **ultima lui călătorie**. Problema vinei a fost pentru el pusă în ordine, a avut pace cu Dumnezeu. **Ești tu pregătit să pornești în călătorie, dacă moartea va bate la ușa ta?**

Nr. 9

CAUȚI ÎNSĂNĂTOȘIRE?

**„Am văzut pe Dumnezeu față în față
și sufletul meu a fost scăpat.” (Geneza 32,30)**

Circulația modernă a adus cu sine faptul că se pot trimite mulți bolnavi și chiar grav bolnavi în țări îndepărtate, unde aerul și clima par a fi favorabile. Bolnavii de plămâni sunt trimiși în Elveția, la Davos, în Italia, pe Riviera sau la Madeira sau în Algeria. Bolnavii de rinichi sunt trimiși în sudul Egiptului, la Assuan. Oamenii cu nervii slăbiți sau nervii cranieni afectați sunt puși să facă lungi călătorii pe mare. Dar numai puțini găsesc în țara îndepărtată ceea ce au căutat și au sperat: **însănătoșirea**. Mulți, mulți nu găsesc în țara îndepărtată însănătoșire, ci mor.

Așa i s-a întâmplat de curând unui bărbat sus-pus, care a plecat în sudul Egiptului cu o boală gravă de rinichi, însoțit de soția lui devotată. Bolnavul a ajuns muribund la Assuan – dar care hotel primește oameni muribunzi? Nu, acolo nu era de găsit nici o casă unde sârmana femeie să-și poată culca soțul pentru ultimele lui ceasuri. Zadarnic s-a dus din ușă în ușă – **în sfârșit a găsit adăpost într-o baracă izolată pentru bolnavii de ciumă**; acolo a trebuit să-i închidă bărbatului

ei ochii. Acest cuplu de compătimit a trebuit să afle ce este acest pământ, în nord și în sud, în est și în vest: **valea umbrei morții** – la fiecare pas ne înconjoară puterea morții.

În multe localități din țări îndepărtate, spre care se revarsă puhoi bolnavii, au apărut hoteluri uriașe cu tot luxul european: în Algeria, în Egipt, la marginea pustiului, pe țărmurile mărilor îndepărtate. Acolo se mănâncă în săli elegante, se bea șampanie, se mănâncă înghețată de fructe, se doarme în paturi comode, se fac băi în căzi de marmură – toate acestea se pot obține pe bani grei – dar însănătoșirea? Se poate ea cumpăra cu bani? Ea este un dar al lui Dumnezeu și vrea să fie cerută. Toate acele desfătări și distracții slujesc la a-i duce în eroare pe bolnavi asupra seriozității veșniciei. Un copil al lui Dumnezeu, care-L cunoaște pe Isus ca Păstor și Doctor al său și pe Dumnezeu ca Tată al lui, ia boala și însănătoșirea din mâna dragostei de Tată și se știe adăpostit la inima Lui; el spune: „Căci dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci, fie că trăim, fie că murim, noi suntem ai Domnului” (Romani 14,8).

De multe ori bolnavul este convins să facă lunga călătorie: „Doar nu este departe și călătoria este comodă, puteți, de asemenea, să luați oricând legătura telegrafic cu ai dumneavoastră.”

În toate aceste sfaturi și luări de decizii se obișnuiește să se aibă în vedere numai însănătoșirea trupului - și dacă aceasta nu este găsită, ce este atunci? Ce va fi cu bolnavul în veșnicie? Cu siguranță că este bine să facem pentru însănătoșirea trupului ceea ce este recomandabil și posibil; dar este mult mai important să întrebăm: cum găsește: soțul meu bolnav, fiul sau fratele meu sau soția, fiica sau sora mea, însănătoșire din boala mortală a păcatului? Cum găsesc ei pace cu Dumnezeu? Cum găsesc ei viața veșnică?

Să povestim aici din realitatea vieții despre un bărbat tânăr, care în urma sfatului medical trebuia să călătorească la mare depărtare, dar care prin harul minunat al lui Dumnezeu a putut să ajungă la destinația veșnică pe pământ natal.

Karl era fiul necredincios al unei văduve credincioase; era cuminte, harnic, dar departe de Dumnezeu. Pe lângă aceasta știa exact că este în primejdie să devină tuberculos. Curând s-au arătat semnele deslușite ale bolii. Puterile i-au scăzut așa de repede, încât medicul i-a explicat că o călătorie lungă pe mare ar fi singurul leac pentru a-și mai păstra viața. Călătoria trebuia s-o facă pe vapor până în Australia. Prieteni binevoitori l-au dotat cu hainele necesare și cu mijloacele bănești, astfel că în decurs de câteva zile Karl a putut să pornească în călătorie. Sora lui l-a însoțit până la vapor. Mama a trebuit să-și ia rămas bun de la el deja când a pășit peste pragul casei. Ce durere! Ea simțea bine că nu-și va mai revedea fiul pe acest pământ, iar pentru cer nu era pregătit, cu toate că se îndrepta spre moarte văzând cu ochii. Într-adevăr, a auzit limpede de multe ori unde este singurul loc în care se găsesc mântuire și pace, - acum nu putea decât să-l strângă în tăcere la piept și să-l încredințeze harului căutător și mântuitor al lui Dumnezeu. S-a uitat plângând în urma lui.

Frații au mai putut rămâne o oră împreună pe vapor, apoi un scurt și dureros rămas-bun. Ancorele au fost ridicate și vaporul mare s-a pus încet în mișcare. Sora a privit în urma fratelui încă o vreme scurtă și i-a făcut semn cu mâna ca un ultim salut, apoi a luat-o pe drum spre gară, plângând.

Tânăra fată a străbătut străzile plină de gânduri la fratele ei singur și bolnav. Atunci, chiar în fața gării a trecut o droșcă razant pe lângă ea, pe care n-a văzut-o venind. S-a speriat și a vrut să sară într-o parte, dar a căzut și piciorul i-a ajuns sub roată. Din fericire s-a ales numai cu o rănire neînsemnată, dar a fost așa de zguduită în urma sperieturii, încât a trebuit să se ducă la un han din apropiere. Aici a decis să plece acasă abia a doua zi. Dar toată noaptea n-a găsit somn. Mereu i se părea că aude cuvintele: „Du-te la P. ca să-l mai poți vedea o dată pe fratele tău!” În P., după cum știa, vaporul mai acosta o dată. Întâi a vrut să respingă acest gând, dar n-a putut să scape de impresia că acesta era de la Dumnezeu. Așa că s-a sculat devreme și a pornit în lunga călătorie spre P. Ajunsă acolo, a aflat că vaporul cu care călătorea fratele ei va sta în dimineața următoare o oră afară, la ancoră. Așa că a înnoptat iar într-un han; la ivirea zorilor a închiriat o barcă și a

pus să fie dusă în larg. Într-adevăr, vaporul la care abia ieri îl condusesese pe fratele ei, era acolo. A urcat pe el cu inima bătând și s-a lăsat condusă la cabina fratelui ei.

Cine poate să descrie uimirea bucuroasă a lui Karl, când cu totul neașteptat a intrat la el sora lui! Din pat a întins spre ea ambele brațe și a plâns de bucurie. „Emilie”, a exclamat el, „ce minunat că Dumnezeu te-a trimis aici! Te rog, nu mă părăsi; căci doctorul vaporului mi-a spus că nu mai pot să ajung în viață în Australia.” Nimeni n-a crezut că fratele ei mai are atât de puțin de trăit. Deoarece părea că el nu mai avea decât această singură dorință, să rămână cu ea, l-a informat pe căpitan că voia să-l ia pe fratele ei iar pe uscat. Căpitanul a dat imediat ordinele necesare. Câțiva marinari l-au scos pe Karl cu salteaua din cabină, deoarece el era deja prea slăbit ca să se scoale, și l-au culcat cu grijă în barcă. Omul grav bolnav a fost dus la han. Slăbiciunea lui a crescut văzând cu ochii. După puțină odihnă a chemat-o pe sora lui la pat și a spus: „Emilie, am luptat mult timp împotriva lui Dumnezeu și am respins vestea harului Său. Da, am vrut să fug de moarte, de aceea am urcat pe vapor. Dar pe când eram aseară nenorocit și bolnav numai printre străini în largul mării, cu apropiata moarte și mormântul ud în fața ochilor și fără nici o inimă iubitoare, nici o mână grijulie pentru a-mi ușura ultimele zile de boală, m-am prăbușit cu toată mândria și încăpățânarea mea. Nu aveam nici un om spre care să mă pot îndrepta, așa că în nevoia mea am privit în sus spre Dumnezeu și am strigat către El din adâncul sufletului. Am strigat după îndurare și salvare ca un păcătos mizerabil și neputincios. Iar Dumnezeu oricărui har m-a văzut și m-a auzit în nenorocirea mea și mi-a dăruit în Isus pace și siguranța mântuirii. Ce lucru mare a făcut Domnul pentru mine! Acum sunt fericit pentru că știu că merg la El. **Moartea și-a pierdut boldul și toată amărăciunea.** Și acum Dumnezeu îmi mai dăruiește și bucuria că pot să te revăd și să-mi petrec ultimele clipe cu tine. O, harul lui față de mine este mare!”

Sfârșitul lui se apropia vizibil de repede. Mama chemată telegrafic a ajuns prea târziu. Când a intrat în han, Emilie tocmai închisese ochi fratelui său. Dar durerea adâncă a mamei s-a transformat în bucurie fericită când Emilie i-a povestit printre lacrimi lângă patul celui decedat, despre ceea ce a avut Karl parte pentru sufletul lui în puținele ore de pe vapor și cât de fericit și în pace a adormit după aceea în Isus. Aproape ultimele lui cuvinte au fost: „Spuneți tuturor celor care m-au cunoscut, că am mai apucat să vin la Isus și că am adormit în credința vie în Isus.”

Acestui bărbat tânăr nu i-a fost hărăzită însănătoșirea trupească, dar a putut să găsească ceva mai bun: **sufletul lui s-a însănătoșit spre viața veșnică.** Acum putea să spună într-adevăr: „Deci, fiindcă am fost îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care avem și iertarea, prin credință, în harul acesta în care suntem, și ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5,1-2).

La aceasta ești chemat, prietene. Apucă viața veșnică **în zilele de sănătate!** Câți n-au trebuit să simtă spre groaza lor, că pentru ei patul morții nu era locul unde mai aveau timp și putere să se întoarcă la Domnul! Câte mii, care în zilele sănătoase au auzit des și limpede vestea Evangheliei, dar și-au amânat mereu întoarcerea, nu s-au despărțit de lumea aceasta cu un „prea târziu! pentru totdeauna prea târziu!” și au plecat în nopți și în chin! De aceea, prietene, deoarece Dumnezeu te cheamă în dragostea Lui: Vino înainte de a fi prea târziu, ca să fii salvat de veșnica pierzare! Vino imediat, ca în timpul care a mai rămas să trăiești pentru Domnul și să slujești Domnului și să-L poți lăuda în timp și veșnicie! Atunci vei putea și tu să spui: „**Sufletul meu a fost scăpat!**”

Nr. 10

DINAMITĂ NEDETERIORATĂ, CARE ESTE MAI VECHIE DE O MIE DE ANI

„Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce Îmi este plăcut și va împlini lucrul pentru care l-am trimis.” (Isaia 55,11)

Praful de pușcă și materialul exploziv trebuie să fie ferite de umiditate, altfel își pierd puterea ca urmare a descompunerii chimice. Aceasta din urmă are loc uneori și în cazul depozitării uscate, dacă proviziile s-au învechit. De aceea, administrația armatei noastre poartă de grijă ca toate proviziile în muniție și material exploziv să fie consumate într-o alternanță regulată la exercițiile pe timp de pace, astfel încât proviziile pentru război să fie întotdeauna din muniție proaspăt fabricată.

Dar praful de pușcă, cel care a fost folosit acum o sută de ani, pe vremea lui Napoleon I, n-ar mai fi utilizabil pentru războiul modern, pentru că nu are putere suficientă. Armele de foc moderne pretind o cu totul altă forță motrice decât în timpurile de mai de mult. Dar există un alt carburant, care nici nu se învechește, nici nu se alterează: acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. El și-a păstrat minunata forță din zilele apostolului Pavel, de-a lungul a 1900 de ani, n-a pierdut nimic din tăria lui – nici n-a fost depășit de vreo descoperire mai nouă. Despre Evanghelie este scris: „Ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16). Cuvântul grecesc pentru putere este „Dynamis”, același ca „dinamită”. În realitate, Cuvântul lui Dumnezeu are o mare asemănare cu temutul exploziv, căci, într-adevăr, arată foarte insignifiant; un om neștiutor, care nu-l cunoaște, nu-și poate imagina că el poate să dea la iveală efecte atât de puternice. Cuvintele omenești se învechesc – Cuvântul lui Dumnezeu, nu. Este ușor să-ți dai seama cât de mult li se răpește puterea eficace, în timp, cuvintelor omenești.

Când în după-amiaza zilei de 2 septembrie 1870 a ajuns la Berlin vestea telegrafică despre victoria de la Sedan, despre luarea ca prizonieri a împăratului Napoleon și a întregii sale armate, acest mesaj scurt a trezit în toată Germania strigăte de veselie de nedescris, o bucurie pe care astăzi nici nu ne-o mai putem imagina. Oamenii necunoscuți se îmbrățișau printre lacrimi de bucurie; tinerii și bătrânii strigau de bucurie, săracii au primit daruri, a fost aprins iluminatul de bucurie, casele au fost luminate. Nimeni nu s-a îndoit de adevărul acestei vești, oricât de incredibil și de nesperat a fost evenimentul. Toți simțeau că această victorie însemna o perioadă cu totul nouă pentru patria noastră germană. De aici învățăm să înțelegem ce înseamnă când cuvintele pe care le auzim semnifică **realități, adevăruri minunate, mărețe**. Acea vreme extraordinară de înnoire pentru poporul nostru german a trecut. Oricât de mari au fost aceste evenimente, au fost trecătoare. Oricât de prețioase au fost aceste cuvinte, oricât de minunate au fost faptele pe care ele le vesteau – oamenii citesc astăzi această știre cu inima rece. Vârtejul timpului a trecut peste ele, bătrânii și tinerii s-au obișnuit să audă despre ele și să le clasifice.

Altfel stau lucrurile cu Cuvântul lui Dumnezeu care dăinuiește veșnic. Cuvântul acesta își scoate în evidență efectele puternice cu o forță neștirbită până în ziua de azi. Cine citește și ascultă această veste crezând, ea produce în viața aceluia o înnoire nepieritoare a vieții, ba chiar o bucurie care dăinuie în veci. Vestea despre harul mântuitor al lui Dumnezeu, despre crucea de la Golgota, despre ispășirea veșnic valabilă și desăvârșită pentru păcătoșii vinovați nu se învechește niciodată.

Pentru acest Cuvânt este valabil și astăzi pe scară largă ceea ce este scris: „Căci după cum ploaia și zăpada se coboară din ceruri și nu se mai întorc, ci udă pământul și-l fac să rodească și să înmugurească, pentru ca să dea sămânță semănătorului și pâine celui care mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce Îmi este plăcut și va împlini lucrul pentru care l-am trimis” (Isaia 55,10-11).

În legătură cu această realitate vedem cele mai impresionante dovezi.

Slujitorul unui morar a devenit proprietatea lui Isus printr-o împrejurare miraculoasă, și anume, căzuse în canalul morii care curgea foarte repede și era mânat cu forță spre roata morii. În ultima clipă a reușit să se țină tare de mal; astfel a scăpat de o moarte cumplită. Imediat după acest eveniment a venit un vânzător de Biblii în sat; slujitorul morarului și-a cumpărat o Biblie, în care citea cu multă rugăciune. Astfel a fost mântuit și a devenit la moară un martor pentru Domnul. Lucrul acesta i-a adus vrăjmășie amarnică. În mod deosebit fiul de 21 de ani al morarului era acela care nu lăsa neîncercat nici un mijloc pentru a-l aduce pe tânărul creștin din nou pe vechiul drum. Mai înainte, cei doi fuseseră cei mai apropiați prieteni. Acum unul mergea pe un alt drum. Lucrul acesta i-a înstrăinat tare. Când într-o zi au lucrat iar împreună, fiul morarului s-a folosit de o scurtă absență a slujitorului pentru a-i sustrage Biblia. A alergat apoi spre pârâu pentru a o arunca în el. Dar pe drum a deschis-o involuntar și tocmai la textul de la Matei 24,41, unde se spune: „două măcinând la moară: una este luată și una este lăsată.” Conștiința i s-a trezit. Gândul la judecată l-a prins puternic și a dus Biblia nevătămată la locul ei; această zguduire n-a fost un foc de paie; el a devenit un alt om. Un singur cuvânt al lui Dumnezeu a făcut prin efectele ulterioare ale Duhului Sfânt această schimbare absolută. –

După o adunare creștină, vorbitorul s-a adresat unei femei tinere, pe care o văzuse trei seri la rând sub sunetul Cuvântului lui Dumnezeu și care astăzi i-a atras atenția prin fața ei radiind de bucurie. El a întrebat-o dacă deja s-a născut din nou. „Da, a răspuns ea recunoscătoare, „**am viața veșnică**.” În seara aceasta Dumnezeu mi-a clarificat lucrul acesta din Cuvântul Său. Am venit trei seri aici și în fiecare seară am auzit câte un adevăr important și m-am smerit sub el.

În prima seară am auzit din Epistola către Romani că

sunt o păcătoasă

și anume, neajutorată și pierdută. Am ascultat și am crezut ce a pus Dumnezeu să mi se spună, că

„toată lumea să fie sub judecata lui Dumnezeu”, că „toți au păcătuit și n-au ajuns la slava lui Dumnezeu” (Romani 3,19. 23).

Aceasta a fost o seară serioasă.

În seara a doua am aflat și vestea bună din Epistola către Romani: „**Pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la timpul convenit, a murit pentru cei nelegiuiți.**”

Și mai departe: „**Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.**”

(Romani 5,6.8.)

Am aflat aici că Dumnezeu a lucrat și pentru mine o mântuire **desăvârșită**. A fost o seară **minunată!**

Dar am devenit fericită abia astăzi, în seara a treia. În seara aceasta am devenit sigură, din Cuvântul lui Dumnezeu, de salvarea mea, de mântuirea mea veșnică. Mântuitorul m-a făcut astăzi să aud că El a spus.

- „Adevărat, adevărat vă spun că **cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis**

**are viața veșnică
și nu vine la judecată,
ci a trecut din moarte la viață.**”

(Ioan 5,24)

Așa că pot să spun încrezătoare și bucuroasă că

am viața veșnică.

O, aceasta îmi face inima așa de fericită, încât aș vrea să cânt. Da, aceasta este o seară **fericită!**” -

Și serii fericite i-a urmat o viață **fericită**. Căci de îndată ce sufletul crede **Cuvântul lui Dumnezeu** și zidește pe lucrarea Domnului Isus, el devine proprietatea Lui; El, Răscumprătorul înviat, îl conduce acum cu mâna Lui credincioasă și tare prin viață, până în slavă.

Prietene, te-ai supus acestui Cuvânt salvator al Dumnezeului veșnic?

Nr. 11

TĂRĂMUL ÎNSĂNĂTOȘIRII

„Nimic întinat nu va intra în ea; nimeni care trăiește
în urâciune și în minciună, ci numai cei scriși
în cartea vieții Mielului.” (Apocalipsa 21,27)

Davos, o vale alpină în Alpi, în cantonul Graubünden, este poate cea mai vestită stațiune climaterică de pe pământ. Este înconjurată de munți înalți, cam 1550 de metri deasupra nivelului mării, aerul este minunat de ușor și curat, proaspăt și uscat. Cețuri nu apar acolo. Bolnavii șed și stau culcați în aer liber iarna când este zăpadă și se simt bine. Plămâni mâncați de tuberculi și distruși în parte par să se însănătoșească; majoritatea bolnavilor de plămâni se simt în aerul acesta nemișcat surprinzător de sănătoși. Prin urmare, acolo au luat ființă vile de tratament extraordinare și hoteluri foarte elegante. Pentru că cei mai mulți bolnavi care sunt trimiși acolo aparțin clasei sociale cu bunăstare, nu lipsesc: confortul de tot felul, desfătarea și distracția. Teatre și concerte, sindrofii și conferințe interesante – totul li se oferă oaspeților ca să-și uite de boală și să poată rămâne într-o bună dispoziție.

Se dorește să se țină departe de bolnavi orice aducere aminte despre moarte și veșnicie. Și chiar se reușește, astfel încât printre oaspeții veniți la cură pare să domnească numai sunetul plăcerii lumești și al distracției. Bolnavii de plămâni, a căror moarte este curând de temut, sunt ținuti la distanță sau sunt convinși să plece repede. Dar dacă totuși moare cineva acolo, vilegiaturiștilor li se ascunde lucrul acesta pe cât posibil. Se are grijă ca acele cadavre să fie preluate în liniște pentru înmormântare. Unii bolnavi de plămâni găsesc, într-adevăr, însănătoșire; la mulți alții boala ajunge la stagnare atâta timp cât rămân în Davos – pentru majoritatea, șederea acolo aduce, într-adevăr, o speranță temporară de însănătoșire, dar nu însăși însănătoșirea. Să amintim că în cazuri individuale Dumnezeu a dat însănătoșire și în clima nordică, chiar a ftiziei (tuberculoza pulmonară). De exemplu, în anul 1893, la revizia invalizilor, la recrutarea din St., un sergent de stradă care cu câțiva ani mai înainte fusese eliberat din trupă, fiind subofițer, ca invalid de gradul I din cauza tuberculozei pulmonare, a fost declarat absolut sănătos. El putea să-și facă zi și noapte serviciul în clima nordică, fără neplăceri.

Avem la îndemână multe motive să recunoaștem cu mulțumire măiestria medicală și succesele ei, - dar este mult mai important să recunoaștem atotputernicia lui Dumnezeu, care este mai presus de orice. Este scris: „Tu poți!” Acest mare adevăr l-a înțeles un sărman lepros. El știa că boala lui groaznică este incurabilă, dar a recunoscut puterea Aceluia care stătea în fața lui. El L-a cinstit pe Domnul Isus cu cuvintele: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești!” Domnul a întins mâna, l-a atins și a spus: „Da, vreau, fii curățit!” Acest bolnav incurabil a fost sănătos îndată, a fost curățit de boala mortală a leprei sale. (Citește Matei 8,1-3.) Cea mai importantă problemă a însănătoșirii nu este problema plămânilor sau a rinichilor bolnavi, ci problema dacă tu ești însănătoșit **de lepra păcatului tău**.

Dacă Dumnezeu în harul Său îi face sănătoși pe unii bolnavi de o boală grea de rinichi sau de tuberculoză pulmonară, ce îi folosește celui însănătoșit, dacă după câțiva ani, care zboară repede, trebuie să plece în veșnicie ca un păcătos vinovat, pradă morții a doua, morții veșnice?

Câte unul, căruia Isus a vrut să-i dăruiască tămăduirea completă din boala mortală a păcatului său, s-a însănătoșit numai trupește. După ce și-a obținut iar sănătatea trupească, i-a fost suficient; mai mult nici n-a vrut – atunci nu i-a trebuit nici un Mântuitor și Salvator, atunci „**voia să-și savureze viața**”. Așa i s-a întâmplat în 1909 unui marinar tânăr, plin de speranțe. Era deja de mai multe săptămâni grav bolnav de inflamația mucoasei vărfurilor plămânilor, bilateral, însoțită de secreție abundentă. Domnul îl chemase de mult, deslușit. În zilele bolii lui l-a vizitat un creștin bătrân. Bolnavul și-a deschis inima pentru vestea harului și a fost așa de fericit că a putut găsi **iertare și viață** la inima lui Isus. Se bucura de Cuvântul lui Dumnezeu și de relația cu copiii lui Dumnezeu. Curând după aceea a călătorit într-un sanatoriu sudic pentru plămâni. După patru luni s-a întors sănătos acasă. Plămânul lui era complet sănătos. Dar sufletul lui? Cu fața zâmbitoare i-a spus unui credincios, care se apropiase de el în zilele bolii lui: Acum totul este din nou bine; acum vreau să savurez viața! Astfel s-a întors cu toate pânzele sus în slujba lumii și a păcatului. Se va bucura acest bărbat în veșnicie de tratamentul său climateric? Nu cred. „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37). Acum lasă-mă să te întreb: ești însănătoșit de boala mortală a păcatului tău, pentru viața veșnică?

O, dacă oamenii ar vrea să năzuiască înainte de toate **ca sufletul lor să se însănătoșească** și să li se vindece conștiința, ca inima lor să găsească pace! Dar vai, este mult mai ușor ca un om să se decidă să călătorească în Algeria pentru a fi vindecat de boala lui de rinichi, decât să se grăbească la Isus pentru a se vindeca de boala păcatelor lui.

Domnul X. stăpâna peste tot ce omul își dorește de obicei: castele mari, moșii, păduri, trăsuri, cai; îi stătea la dispoziție îndeplinirea oricărei dorințe pământești. Pe lângă aceasta, în ciuda unei tinereți trăite în nehibzuintă, ajunsese la 70 de ani cu o sănătate bună. Acum se anunțau greutățile vârstei – dar ce-și dorește un om care posedă pe pământ atâtea, mai mult decât să rămână aici? El nu voia cu nici un preț să plece în acel ținut necunoscut, unde nu avea nici palate, nici slujitori, unde nu-i făceau cu mâna nici vreun anturaj vesel, nici distracții la vânătoare. **Să moară?** Ce urmează după moarte? Nu era în nici un caz teama de moarte, dar deznădejdea era aceea care îi întărea dorința să nu moară! Într-adevăr, era în trecut câte ceva ce n-ar fi vrut să aibă, și câte o zi și câte o noapte pe care ar fi vrut să le șteargă din amintirea lui – numai să se poată! – Doctorul lui i-a propus o călătorie în sud. În clima fierbinte rinichii trebuiau să se însănătoșească, iar circulația sângelui să se regleze din nou. Da, de ce nu? Nu contau cele 10-15 000 de mărci cât trebuia să coste aproximativ această călătorie cu tot cu servitori și era și extrem de interesant. Călătoria a fost întreprinsă; el și-a părăsit frumoasa reședință nordică – dar, cu toate că avea cele mai bune recomandări către autoritățile străine, l-a întâlnit, când era deja pregătit pentru drumul de întoarcere, dușmanul pe care a dorit atât de mult să-l evite: **moartea!**

Acum domnul X. plecase pe tărâmul realității și al adevărului, unde există pentru toți oamenii o destinație irevocabilă a călătoriei vieții, fie un loc al slavei, al luminii, al bucuriei și al păcii, fie un loc al chinului, al deznădejdiei, al disperării. Între aceste două locuri este o prăpastie nemărginită, de netrecut, peste care nu trece nici un pod. „Pe lângă toate acestea, între noi și voi este stabilită o prăpastie mare, așa că cei care ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată” (Luca 16,26).

Sigur că domnul X. știa foarte exact, când a ajuns pe tărâmul veșniciei, cine a fost el și ce au inclus cei 70 de ani ai vieții lui pământești. Nu există nici o îndoială în care dintre aceste două locuri era îndreptățit să domicilieze pentru o ședere **permanentă**. Orice om se duce în veșnicie „la locul lui”. (Faptele Apostolilor 1,25.) Oare este destinația tuturor pelerinilor pământului într-

adevăr așa de necunoscută, cum se spune și se gândește în general? Oare este așa, că numai dincolo se poate afla care va fi soarta noastră veșnică?

Cine **susține** aceasta, acela **nu este creștin!** Creștinismul înseamnă **siguranța** harului, **siguranța** iertării întregii vini, **siguranța** filiațiunii lui Dumnezeu, **siguranța** slavei. Lepra păcatului, dacă n-a fost vindecată prin sângele lui Isus, îl face pe om inapt de a intra în slava lui Dumnezeu. Este scris: „Nimic întinat nu va intra în ea (în cetatea lui Dumnezeu); nimeni care trăiește în urâciune și în minciună, ci numai cei scriși în cartea vieții Mielului.” Dar dacă un om a fost vindecat de lepra păcatului său, de boala mortală a vinei sale prin credința în sângele lui Isus, atunci inima primește prin Duhul Sfânt convingerea: **m-am însănătoșit!** Nimic nu mă poate despărți de Dumnezeu. Drumul meu duce spre slava lui Dumnezeu!

Nr. 12

URMĂRIT DE VINĂ – EXISTĂ UN SALVATOR?

„Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit,
va intra și va ieși și va găsi pășune.” (Ioan 10,9)

Un medic tăgăduitor de Dumnezeu¹, chemat la patul unui bolnav l-a întrebat despre sănătatea lui. Dar acesta l-a lăsat să aștepte răspunsul. „Domnule doctor”, a întrebat el în cele din urmă, „este adevărat că ați fost cândva „credincios”, dar apoi ați devenit materialist, convins de nestatornicia concepțiilor dumneavoastră?”

Uimit, doctorul a spus „Da!” „Aceasta a fost și povestea mea lăuntrică”, a răspuns bolnavul. „Ați găsit liniște?”

„Dragă domnule”, a spus medicul, „n-ar fi mai bine să ne ocupăm deocamdată de indispoziția dumneavoastră? Observ la dumneavoastră mari dureri de cap.” „Lăsați durerile mele de cap”, a hotărât bolnavul. Nu pentru ele v-am chemat. Răspundeți! Vreau să știu dacă într-adevăr ați lichidat cu desăvârșire, definitiv cu credința dumneavoastră, astfel încât să se termine odată pentru totdeauna cu ea, fără îndoială și ezitare în legătură cu întrebarea; dacă nu cumva totuși ar putea fi adevărat ceva din toate acele lucruri vechi.” – Medicul a tăcut.

„Ah”, a gemut cel suferind, „văd bine cum stau lucrurile! Lăuntric tot nu sunteți liber! Totuși vă luptați cu puteri nevăzute. Și eu - și eu! De ce nu-mi spuneți că am avut dreptate să ne lepădăm de credință? De ce nu spuneți: Fiți încrezător și liniștit. Nu există nici un Dumnezeu și nici o nemurire, nici o responsabilitate și nici o pedeapsă! Noi trebuie să facem – ce facem, trebuie să furăm – ce furăm, trebuie să mințim – ce mințim, trebuie să iubim sau să urâm, trebuie să fim binecuvântare sau blestem. Noi, oamenii, nu jucăm nici un rol în aceasta; aici nu este nici un merit, nici o vină! Aceasta vreau să aud de la dumneavoastră. Acum stați aici și nu spuneți nimic și mă priviți fix așa de neliniștit. Vreau să am siguranță; siguranță asupra faptului dacă sunt numai un animal superior sau o ființă care să poată alege între bine și rău și care trebuie să dea socoteală. Este ceva foarte serios pentru mine! Vreau să vă încredințez ceva - știu că nu mă veți trăda. Am comis o infracțiune; am sustras o sumă mare de bani. Norocul mi-a fost binevoitor. Am făcut-o abil. Un altul a suportat pedeapsa. A murit în închisoare. El n-a avut pe nimeni care să-l poată apăra; - l-am distrus. De ce arde în mine cunoștința de a fi comis această faptă? Spuneți-mi lucrul aceasta! Explicați-mi-l filozofic, patologic sau fiziologic, cum vreți, dar explicați-mi-l! Găsiți o cauză materială pentru aceasta, un ficat bolnav sau nervi zdruncinați?”

Medicul instruit tăcea și privea tăcut în ochii amărâtului.

¹ Cele relatate aici au fost publicate de domnul pastor M. cu indicația „O poveste adevărată”.

Dar acesta a început din nou să vorbească: „Am crezut că vă veți bate joc de temerile mele; dar nu arătați a batjocoritor. Dar dacă ați vedea mereu în fața dumneavoastră chipul celui nevinovat, pe care l-ați distrus – dacă v-ați imagina scena din sala de judecată, unde ați auzit cum i s-a citit sentința, dacă v-ar răsună în urechi cuvintele lui „Sunt nevinovat!” – cum v-ați simți atunci? Ajutați-mă – când voi fi mort, nu se va mai sinchisi nimeni de mine! Dați-mi o doză de morfină, care să mă facă dorm un somn lung și adânc! Mă înțelegeți! Ah, scăpați-mă! Scăpați-mă!”

Medicul s-a speriat: „Ați înnebunit, altfel n-ați îndrăzni să credeți așa ceva despre mine. Să fac o crimă! Acum stați liniștit; voi vedea ce ați pățit.” Bolnavul nu pășise mare lucru. Avea un acces de gripă. După consultație a început medicul: „Domnule S., nu v-am dat nici un răspuns la întrebare; am tăcut pentru că opiniile și convingerile mele de acum nu vă pot ajuta. Peste tot sunt enigme și taine; dar deja mulți oameni au fost mângâiați cu vechile cuvinte: **„Unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult.”**

Aceste cuvinte au devenit raze de lumină pentru conștiința încărcată a bolnavului, ca să-i arate calea spre har. Prin slujba unui creștin încercat a fost condus puțin după aceea la Isus, a găsit pace și s-a denunțat singur la tribunal. Înainte de a face aceasta, i-a mărturisit medicului necredincios: „Gândul că există o nemurire și un Dumnezeu nu mă mai sperie. S-a făcut lumină pentru mine. Isus, pentru care am strigat ca vrăjmaș: „Răstignește-L!” S-a rugat pentru mine: „Tată, iartă-l!” – Nu m-ați putut consola. Dumnezeu a transformat înțelepciunea mea și a dumneavoastră în nebunie. Nu puteți înțelege **ce este iertarea de păcat. Lucrul acesta trebuie trăit!**”

Prietene, permite-mi să mă agăț de aceste cuvinte. Știi ce este iertarea vinei? Ai trăit-o? Mulți oameni sunt atât de orbi, încât încă nu și-au dat deloc seama de păcatul lor. De curând, un creștin bătrân vorbea despre vremea soldăției lui, cum a sustras împreună cu camarazii lui unele lucruri din magazie și a furat bani de călătorie cu trenul. El spunea: „Pe atunci eram la fel de orb ca și camarazii mei, nu vedeau partea groaznică a păcatului meu.”

Alți oameni au în trecutul lor evenimente deosebite, care apasă tare conștiința, cu cât mai îndelung, cu cât mai mult, cu atât devine povara mereu mai grea; omul vrea să scape de ea, dar cum? Nu merge altfel, decât dacă omul vine cu toată vina vieții lui, crezând, la Isus. O, înțelege această realitate minunată, că Mântuitorul salvator, Împăciitorul este aproape de tine! El a venit să ia din viața ta povara cât munții, vina uriașă de pe conștiința ta și blestemul păcatului tău. Adu la El toată viața ta pierdută; anii iroșiți, dragostea omisă, duritatea, mânia, imoralitatea, toți munții vinei tale. Adu toate acestea cu credință, sub sângele curs pe cruce al Fiului lui Dumnezeu. Atunci vei vedea că: „a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1,20). Dacă într-adevăr ai un duh zdrobit și smerit, dacă tu însuși i-ai iertat pe toți oamenii și cauți pace cu toți, atunci înțelege și apucă aceasta, că: Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe cruce în judecata lui Dumnezeu asupra vinei mele. Astfel găsește inima ta pace; Dumnezeu te va face atunci sigur că: totul este iertat, șters pentru totdeauna!

Există poveri ale conștiinței, pe care abia dacă ni le putem imagina: tutorii care au furat averea pupililor lor, îi văd după aceea pe acești copii înșelați trăind în sărăcie; ispitorii care au făcut dintr-un bărbat cumpătat mai înainte, un bețiv, au în fața ochilor figura jalnică a victimei lor distruse total; cămătarii știu că i-au împins la sinucidere pe datornicii înșelați prin mărimea fără limită a pretențiilor lor. Am avut parte deja de mărturisiri ale copiilor, care i-au făcut să moară pe părinții lor bolnavi printr-o faptă violentă conștientă; nici un om n-a știut lucrul acesta; ei au mers cu o figură nevinovată în spatele sicriului, ca și când ar fi fost vorba despre o moarte naturală. Pentru asemenea oameni vine ceasul în care nu mai pot purta această povară a conștiinței; ei au venit să-și mărturisească vina îngrozitoare. Există iertare pentru mine? Mai pot găsi pace? Da! **Sângele Fiului lui Dumnezeu a curs pentru toată vina păcatului fiecărui păcătos care crede.** Un asemenea om trebuie să-și aducă toată viața împovărată de vină în

lumina lui Dumnezeu, pentru a căuta harul la picioarele lui Isus. „Iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult, pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin dreptate, dând viață veșnică prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5,20-21).

Așadar, lasă-mă să întreb, prietene: ai trăit lucrul acesta? Ești sigur de el? Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din țara slavei, din Împărăția luminii; El a venit pe pământ ca Miel al lui Dumnezeu, pentru a Se împovăra cu vina unei lumi de păcătoși pierduți. Dragostea L-a îndemnat să vină la noi, aici jos. Pe crucea de pe Golgota a purtat pedeapsa vinei noastre ca chezaș al nostru, ca oricine crede să găsească la El salvare din tot blestemul păcatului, iertare, pace cu Dumnezeu și viața veșnică. Astfel a devenit Fiul lui Dumnezeu pentru toți cei care își caută adăpostul la El cu vina lor, ușa mântuirii și calea spre Dumnezeu. El spune lucrul acesta foarte precis: – „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9) și „Eu sunt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14,6). Ai intrat tu prin această ușă? Ai găsit pe această cale accesul la inima de Tată a lui Dumnezeu? **Prietene, trebuie să ai siguranța că ești mântuit, altfel n-ai nici pace, nici nădejde.** Nu știi câți ani ai, nu știi ce vină ai pe conștiință; dar un lucru știi: că nu există în cer și pe pământ nici o altă cale de a-l aduce la pace pe un om împovărat de vină, decât această cale. **Vrei să mergi pe ea?**

Nr. 13

APROAPE DE UȘA CASEI TATĂLUI

„Intrați pe poarta cea strâmtă.
Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire
și mulți sunt cei care intră pe ea.
Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață
și puțini sunt cei care o află.”
(Matei 7,13-14)

Când trupele germane au luptat în China împotriva boxerilor, au fost emise liste oficiale cu cei căzuți în luptă. În acestea se putea citi în mai multe locuri: „X. din satul..., districtul ..., mort de tifos în spitalul de campanie din Münster, alcătuit din barăci.” Acești soldați germani au mărșăluit teferi prin China, au trecut nevătămați prin mai multe lupte, au parcurs și drumul lung spre casă, pe mare, aproape că ajunseseră acasă. Atunci s-au îmbolnăvit de tifos și în loc să ajungă la ușa casei părintești, au trecut prin poarta veșniciei. Ce „aproape” dureros! Aproape că s-a întors acasă fiul nostru, fratele nostru; ce trist este lucrul acesta pentru rude!

Am citit despre un vapor englezesc, care a făcut teafăr o călătorie în jurul lumii și la întoarcerea acasă a naufragiat pe coasta din Wales. Soția comandantului aștepta în seara următoare întoarcerea acasă a soțului ei; masa era împodobită festiv. Atunci, în locul bărbatului a venit vestea morții. Aproape că se întorsese acasă; a pierit pe țărmlul natal.

Acum câțiva ani, un pescar nordic proaspăt căsătorit a ieșit în larg curând după nuntă, împreună cu tatăl său și cu alți tovarăși de breaslă, la locurile de pescuit, unde au rămas multe săptămâni. Numai din când în când primea tânăra soție vreo veste neîndestulătoare. În sfârșit, a aflat că pescarii se vor întoarce acasă. În ziua întoarcerii acasă, femeia s-a suit pe una din ridicăturile de pe țărml. A privit mult, zadarnic; dar în sfârșit a observat barca. Încetul cu încetul ochii ei antrenati i-au recunoscut pe bărbaiții de la bord și spre marea ei bucurie a remarcat deslușit figura soțului ei. Ea făcea semne animate cu batista, pentru a-i saluta pe cei care se

întorceau acasă; acum flutura și pescarul pălăria lui mare. Corabia se apropia tot mai mult. Atunci, deodată, o pală scurtă și violentă de vânt a trecut peste mare și s-a înfundat în vela bărcii; catargul a fost aplecat cu o forță irezistibilă, apoi, după ce presiunea a scăzut brusc din nou, catargul și-a revenit și l-a lovit pe tânărul pescar așa de violent în cap, încât a căzut peste bord fără cunoștință. Îndată ce ceilalți care erau în barcă au putut să priceapă ce s-a întâmplat, au întors barca și au cercetat toată zona; dar de tânărul pescar nu era nici o urmă de găsit. Se scufundase și n-a mai ieșit la iveală. Și-a pierdut viața aproape de uscat, în fața casei, în fața ochilor soției iubite. Plânsetele rudelor și durerea tinerei văduve au fost mari. Cine n-ar fi mișcat de cea mai profundă compasiune gândind la această sărmană femeie părăsită? Totuși, tânăra văduvă a fost liniștită în durerea ei, căci știa unde plecase bărbatul ei și din mâna cui primise această suferință amară. Acești doi soți L-au cunoscut pe Dumnezeu ca Tată al lor și pe Isus ca Mântuitor al lor. Acest pescar tânăr nu era **pierdut**, ci **salvat**, el doar plecase înaintea soției lui în casa cerească a Tatălui.

O astfel de moarte neașteptată în fața apropiatului ținut natal ne amintește de câte cete de oameni neîntorși la Dumnezeu se pierd pentru totdeauna și am putea spune: în contemplarea porții deschise a patriei cerești. Inima lor L-a putut privi pe Hristos-ul răstignit pentru păcătoși, urechile lor au auzit sunetul Evangheliei, au avut în mâini Cuvântul vieții veșnice. **Și totuși s-au dus la pierzare din cauza necredinței lor, a indiferenței lor, a înstrăinării lor de Dumnezeu.**

Unii se uzează mintal din cauza vârstei și a bolii, pe ceilalți îi apucă în anii tineri o moarte subită. Smulși din toate planurile și dorințele și speranțele lor, ei trebuie să apară în fața Dumnezeului sfânt, în fața Aceluia care i-a iubit, i-a căutat și i-a chemat. Da, din dragoste pentru cei vinovați și pierduți a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce, pentru a le deschide ușa spre casa Tatălui. Dar în nebunia lor au disprețuit harul salvator. Acaparați de lucrurile trecătoare, le-a fost indiferentă întrebarea: unde îți vei petrece veșnicia? Nenumăratele lor păcate le-au privit ca pe un lucru mărunț. Așa că sfârșitul lor va fi: **pierzarea veșnică**. Domnul spune: „Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei care o află”.

Și corăbioara ta, prietene, se apropie de țărnul veșniciei. Se va spune și despre tine: **pierdut în fața patriei!**? Să nu-ți vezi indiferent de drum, ci să devii sigur de mântuirea ta înainte de a fi prea târziu pentru totdeauna. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Mulți oameni trăiesc în rătăcirea că: dacă au dus o viață vicioasă, dacă au comis lucruri groaznice de necinstite și răutăți, vor ajunge în pierzarea iadului; dar dacă au umblat decent în fața oamenilor, cerul ar sta deschis pentru ei. Ce necunoaștere a păcătoșeniei lor, ce orbire în privința mării vinovații a vieții lor!

Învățătorul a întrebat odată la școală: **Ce trebuie să facem ca să ajungem la osândire?** Un copil a răspuns: Nu trebuie să facem **nimic!** Cât de potrivit este acest răspuns! Omul născut în păcate este din fire, negreșit, potrivit ființei lui, înstrăinat de Dumnezeu și chiar este, conștient sau inconștient, sub puterea dumnezeului veacului acestuia. Dumnezeu a trimis vestea bună: „**ca să se întorcă** de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu, ca să primească iertare de păcate și o moștenire împreună cu cei ce sunt sfinți prin credința în Isus” (Faptele Apostolilor 26,18). Un om care nu se interesează de veșnicie, căruia îi este indiferentă dragostea salvatoare a lui Isus, care trăiește pentru lume, acela nu trebuie să facă absolut nimic deosebit pentru a ajunge în veșnica pierzare – căci puhoiul lat al banalității îl poartă de la sine într-acolo. Să mănânci, să bei, să muncești și să te odihnești, să câștigi bani, să savurezi viața, să uiți de Dumnezeu – o asemenea viață sfârșește precis în prăpastia pierzării. Pe lângă aceasta nu trebuie trecut cu vederea că Dumnezeu în harul Său îi avertizează și îi cheamă pe toți acești oameni. El face lucrul acesta într-un mod uimitor de deslușit. Iată un exemplu: După Rusaliile din 1910 scria în ziar: În prima zi a Cincizecimii, devreme, un bărbat tânăr și două fete tinere navigau pe

Havel, la Spandau. Când fetele au vrut să-și schimbe locurile în barcă, aceasta s-a răsturnat și toți trei au căzut în apă. În timp ce tânărul a reușit să se salveze pe barca răsturnată, fetele s-au scufundat în adânc și s-au înecat. **Cu patru zile înaintea evenimentului**, una dintre cele două fete a avut o convorbire cu un credincios, despre mântuirea sufletului ei nemuritor. Ea a negat existența lui Dumnezeu și a respins totul cu un mare potop de cuvinte. Creștinul i-a dat, totuși, o revistă cu mesajul limpede al mântuirii și a rugat-o să parcurgă această revistă cu rugăciune. Acesta a fost ultimul îndemn înainte de încheierea neașteptată a vieții ei.

Dar ție, prietene, Dumnezeu în harul Său îți pune pe inimă întrebarea: **Unde te duci?** Tu vii din viața și din agitația lumii; oare cât este în urma ta din răbdarea care așteaptă și din bunătatea binecuvântătoare a lui Dumnezeu și câtă: nerecunoștință, ușurătate, pătare, neloialitate din partea ta? Nu poți schimba nimic din trecut, dar îți este aproape un Mântuitor salvator, al Cărui sânge este în stare să-ți spele petele, să-ți șteargă vina. Nu-L lăsa în ceasul acesta grav să bată zadarnic la inima ta! El vrea să te mântuiască. El S-a jertfit pe cruce pentru vina ta, a suferit și a murit pentru păcatele tale. Încredințează-te Lui! Trecutul nu-l poți schimba – dar **viitorul** poți să-l schimbi. Lasă să-ți se arunce trecutul în marea de har, predă-ți viața pentru timp și veșnicie mâinilor credincioase ale lui Isus!

Nr. 14

CUVINTELE IMPORTANTE ALE UNUI MARE MEDIC

„Morți în greșeli și în păcate” (Efeseni 2,1)

Până către mijlocul secolului al XIX-lea, marile operații și amputații au fost făcute fără ca bolnavii să fie aneșteziați. Încă nu se cunoștea cloroformul. De aceea erau nespuse de mari suferințele și chinurile sărmanilor răniți de pe câmpurile de luptă, când trebuiau tăiate membrele lor zdrobite. Dar de când a fost descoperit misterul cloroformului pot fi făcute cele mai dificile operații, chiar dacă ar trebui să dureze două ore, fără ca bolnavul să le simtă și fără ca medicul care operează să fie deranjat de mișcările și zvâcnirile bolnavului. Ce binefacere este în acest aneștic pentru cei suferinzi și ce ușurare pentru medicii operatori! Progresele extraordinare pe care medicina le-a făcut în ultimele decenii, se bazează, în măsura în care este vorba despre intervenții chirurgicale, înainte de toate pe efectele minunate ale cloroformului. Știința medicală datorează această descoperire unui medic englez, dr. Sir James Simpson (a trăit între 1811-1870). Renumele acestei somități între medici a străbătut tot pământul, așa că bolnavii de aproape și de departe, chiar și din America și din Australia au venit la el.

Despre el își spune părerea un profesor modern de chirurgie de la universitatea berlineză după cum urmează: „Ca dascăl își captiva ascultătorii prin magia expunerii sale, prin abundența științei lui. De-a dreptul surprinzătoare era autoritatea pe care o avea asupra pacienților lui. Aceasta se datora, fără îndoială, firii lui atrăgătoare, care trebuia să captiveze pe oricine. Dar și multilateralitatea cunoașterii lui, spiritul lui remarcabil de combinație, inepuizabilitatea de procedee de tratare și de medicamente mereu mai noi au trebuit să stârnească uimirea medicilor și a profanilor. Este aproape de neînțeles cum acest bărbat făcea posibil să reunească cerințele unui cabinet medical care s-a dezvoltat incredibil, cu îndatoririle de profesor, cu lucrările lui științifice, cu studiile sale și cu strădaniile sale în domeniul binefacerii.”

Acest mare doctor a fost un **creștin adevărat, un copil al lui Dumnezeu, care se ruga, un mărturisitor al lui Isus**, un om care în tot ce făcea își căuta și-și găsea puterea și înțelepciunea în Dumnezeu. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre credincioși: „Toate izvoarele mele sunt în Tine!” (Psalmul 87,7.), aceasta a fost în viața lui o realitate trăită. Ce

privilegiu de a căuta și a găsi zilnic putere și înțelepciune, binecuvântare și reușită în toate problemele meseriei, ale vieții lăuntrice și exterioare la Isus, Prietenul prezent și atotputernic! Tu **Îl cunoști?** Acel mare medic stătea în fața ochilor lumii întregi ca un om binecuvântat. El a devenit un binefăcător și salvator al vieții pentru nenumărați oameni. Ce temeinic este astfel distrusă opinia înșelătoare potrivit căreia credința vie, creștinismul Bibliei ar fi numai pentru proști, femei, copii și bătrâni. Nu, credința care **Îl mărturisește** pe Fiul viu al lui Dumnezeu ca Domn și Mântuitor, care apucă veșnica împăcare a păcătosului prin credința în sângele de la Golgota – **această credință este singura cale a păcii, a binecuvântării și a tăriei pentru toți oamenii**, pentru cei mari și pentru cei de rând, pentru cei foarte dotați și pentru cei simpli. Fără această credință omul despărțit de Dumnezeu poate să facă multe, să realizeze și să inventeze, ceea ce este ceva mare pentru oameni, dar fără această credință, care aduce pacea lui Dumnezeu și viața veșnică, nu va fi înfăptuit nimic care să aibă valoare veșnică și care să facă inima fericită. Acel mare medic a scris odată un studiu **despre moarte**.

El spune în acesta: Dumnezeu folosește în Sfânta Scriptură unele imagini și comparații pentru a ne pune insistent în față starea noastră păcătoasă pierdută. El ne-a comparat cu oameni răzvrătiți, sclavi, leproși. Dar nici una dintre aceste comparații nu face asupra mea, ca medic, o impresie atât de profundă ca acel cuvânt: „**Morți în greșeli și în păcate**”. Omul necredincios, nenăscut din nou este comparat aici de către Dumnezeu cu un cadavru, cu trupul neînsuflețit și intrat în descompunere, el este „**Mort în păcate**”. Câți dintre voi sunt necredincioși, **duhovnicește sunteți morți**, păcatul vostru vă desparte de părtășia cu Dumnezeul cel viu. Căci așa cum un cadavru nu se agită și nu se mișcă, nici nu simte, nici nu resimte, **asa sunteți voi morți pentru întreaga dragoste a lui Dumnezeu și pentru tot ce are legătură cu minunata Evanghelie**. Sufletele voastre nu sunt deloc conștiente de povara îngrozitoare, zdrobitoare a păcatelor lor, căci – **morții nu simt nimic**. Este posibil să umplem un cadavru cu vitalitate aparentă cu ajutorul curentului galvanic, pentru o clipă; dar chiar dacă ochii și gura se deschid, chiar dacă membrele zvâcnesc convulsiv, un asemenea trup totuși rămâne o masă rece, moartă. Zvâcnirile nervilor încetează de îndată ce curentul galvanic se întrerupe. Tot așa este păcătosul mort, chiar dacă ar lua parte la tot felul de activități cucernice. Dacă acești oameni ar fi sinceri față de ei înșiși, ar trebui să recunoască: toată această evlavie aparentă este numai galvanică, adică făcută din afară, nevenind sincer din inimă. Ei trebuie să recunoască: știm că n-am avut parte de o viață născută din Dumnezeu, că nu avem dragoste pentru Dumnezeu și pentru Fiul Său, Isus Hristos. Inimile noastre năzuiesc numai spre câștig, să trăiască bine, după desfătare și după lucrurile deșerte ale lumii. Chiar dacă participăm din obișnuință la unele datini evlavioase, acestea sunt, totuși, obositoare pentru noi și ne simțim mai bine când asemenea îndatoriri plictisitoare sunt îndeplinite. **Sufletele voastre sunt încă moarte!** – Acest cuvânt explică totul. Și ce înfiorător este un asemenea cadavru! Îmi amintesc de o doamnă bolnavă cu nervii, pe care o aveam în tratament. Ea era speriată în fiecare noapte de priveliștea cadavruului tatălui ei decedat; i se părea că acesta era culcat lângă patul ei. La dorința ei am luat-o în camera de disecție și i-am arătat un cadavru. Ea a apucat brațul rece al mortului și-l ținea strâns în mâini. Ea credea că dacă ar simți odată adevărata răceală de moarte a unui cadavru adevărat, abia atunci ar fi în stare să deosebească fantoma de care se temea, de un mort real. Într-adevăr, lucrul acesta a izgonit de atunci apariția de temut. Dar ce este această răceală a morții altceva decât imaginea răcelii groaznice a unui suflet, care nu crede în Fiul lui Dumnezeu și în lucrurile divine. Omul nenăscut din nou este alcătuit într-un fel dintr-un trup viu și un suflet mort: Dar câteodată vedem la bolnavi ceva asemănător. Am văzut o persoană a cărei ceafă fusese rănită, capul era absolut sănătos, dar trupul și membrele erau inerte. De curând un bărbat a fost rănit într-un duel; glonțul i-a lovit coloana vertebrală. Când medicul l-a întrebat pe acest rănit ce simte, acesta a răspuns: Simt exact ceea ce sunt – un om cu un cap viu și cu un trup mort, care în mod tainic atârnă unul

de altul. Tot astfel este făcut un necredincios: dintr-un suflet mort care este legat în mod tainic cu un trup viu. Mulți oameni se lasă fotografiati. Dacă ar fi posibil să fotografiezi un suflet împovărat de păcate, astfel încât toate faptele, vorbele și gândurile rele să iasă la iveală – ce urâte ar trebui să fie aceste poze! Oare ar îndrăzni cineva să dăruiască celor cunoscuți fotografia sufletului său? Dar Dumnezeu are de la noi toți fotografii fidele și perfecte ale sufletelor noastre, Lui îi sunt absolut cunoscute toate faptele, cuvintele și gândurile noastre. Da, purtăm cu noi peste tot, fără să ne dăm seama, fotografii fidele ale sufletului. Se pare că în cartea memoriei noastre este notat, inconștient, un registru exact despre toată viața noastră trecută. Există o realitate medicală stabilă, frapantă: câteodată, când unele persoane intră în situații deosebit de primejdioase, dacă au o prăbușire grea sau ajung în primejdia înecului, prin fața ochiului lor interior trece brusc toată viața lor trecută, fulgerător, în imagini limpezi, astfel că fapte de mult uitate pășesc în fața lor cu exactitate groaznică. Ce dovadă că omul neîntors la Dumnezeu ia cu sine amintirea tuturor păcatelor sale!

Sufletul păcătosului neîmpăcat este mort; **cum poate deveni duhovnicește viu, cum poate să se nască iar la o viață nouă?** Din fire toți suntem păcătoși, toți suntem morți în greșeli și în păcate, toți suntem răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu. Sentința asupra fiecărui păcat al oricărui păcătos **este moartea veșnică**, eterna izgonire din prezența Dumnezeului sfânt. Dar în harul Său nesfârșit Dumnezeu ne oferă iertare și viață, dacă vom crede în Isus Hristos, Fiul Său. Dumnezeu L-a trimis în lume ca El să rabde pedeapsa pentru noi, ca El să moară, pentru ca noi să trăim – dacă-L acceptăm crezând și ne punem încrederea în El ca în chezașul nostru. De aceea spune Domnul: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis **are viața veșnică** și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24).

Bărbatul care a scris acestea, marele medic cu renume mondial, a fost întrebat odată care este marea lui descoperire. El a răspuns: „Marea mea descoperire a fost: **mântuirea sufletului meu, recunoașterea că eram un păcătos și Isus Hristos este Mântuitorul meu.**” Ai făcut deja, prietene, această mare descoperire? Poți să spui: am fost pierdut, dar sunt mântuit, eram mort în păcate dar acum am **viața veșnică** prin harul lui Dumnezeu!? – Gândește-te că este vorba despre veșnicia ta!

Nr. 15

CE ÎNFĂPTUIESC CREȘTINII ÎN VIAȚA PRACTICĂ?

.... ca în toate să împodobească învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor.”
(Tit 2,10)

Necredința modernă se comportă cu o îndrăzneală nerușinată, de parcă printre creștinii credincioși ai Bibliei s-ar găsi numai oameni proști, nepractici. Că în rândurile adevăraților mărturisitori ai lui Isus au stat cele mai mari spirite și eroi, lumea să nu afle. Fanfaronii și oratorii din cârciumă, mucaliții și caraghioșii vorbesc de multe ori așa, ca și când mărturisitorii lui Isus, creștinii care se roagă n-ar fi bărbați veritabili, ca și când n-ar fi de folos pentru viața pământească. Este aceasta adevărat? Este creștinismul într-adevăr un lucru așa de neputincios? Să privim chestiunea mai îndeaproape.

În panteonul din Berlin, în arsenal este tabloul de bronz al generalului Belling. El se numără printre comandanții încercați ai armatei lui Frederic cel Mare. Cu zece escadroane și două batalioane slabe și șase tunuri a apărat timp de doi ani Pomerania Anterioară împotriva armatei suedeze superioară numeric. El era cunoscut pentru aceea, că nu aștepta niciodată atacul dușmanului, ci se năpustea asupra lui cu iuțea vântului. Regimentul lui purta la căciula ungurească de pâslă inscripția: A birui sau a muri. Acestei lozinci pline de putere îi

corespundeau faptele generalului Belling. Acest mare comandant suprem al armatei, iubit ca un tată de ofițerii și husarii săi, era un creștin care citea zilnic din Biblie, care începea fiecare zi cu o cântare de laudă cântată tare, chiar și în cele mai schimbătoare timpuri ale războiului. El implora în genunchi sprijinul lui Dumnezeu pentru fiecare zi și fiecare luptă. Scriptura spune despre asemenea copii ai lui Dumnezeu: „El este ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la timpul său și a cărui frunză nu se veștejește; tot ce începe duce la bun sfârșit” (Psalmul 1,3).

Și cel mai mare general husar al Prusiei, Hans Joachim von Zieten, a fost un creștin care se ruga, la fel și contemporanul lui, ministrul lui Frederic cel Mare, von Pfeil. Adunarea lui Isus Hristos din Germania îi datorează multe cântări minunate, printre altele și cântarea despre rugăciunea credinței, în care se spune:

O, rugile sfinților!
Fără puterea din voi
Nimic nu-i folositor
În bucurii, nevoi.
Pas cu pas / Ajută-n impas,
Și în prăbușire,
Ca și-n biruire.

Nu-i rugăciune-adusă,
Sfântă, creștinească,
Lui Dumnezeu de-i spusă,
Ținta să-și greșească.
Cum va fi, / Cu toții
În fața-I când vor păși
Și-mpreună-or stărui!

Cel mai mare amiral al Olandei - și cum s-ar spune – cel mai victorios erou al mărilor din câți au existat vreodată, Michiel de Ruyter, a fost un martor al credinței. Când a fost rănit de moarte într-o bătălie maritimă victorioasă, a pus să i se citească în prezența ofițerilor lui și a echipajului corăbiei, la moartea lui, Psalmul 62.

Marele erou pe care l-a avut Anglia în timpul modern, generalul Gordon, a stat în fața ochilor întregii lumi ca martor al lui Isus. Îi găsești statuia la Londra, printre marii eroi al națiunii. Acest singur bărbat a salvat în anii 1863/1864 Imperiul Chinez din primejdia prăbușirii, în timpul marii răscoale din Taiping. El a refuzat toate comorile și onorurile pe care împăratul chinez i le-a oferit ca răsplată. La rugămintea împăratului a acceptat ca amintire un lăntișor de aur. Când în timpul întoarcerii acasă a lui Gordon s-a organizat pe corabie o colectă pentru săraci, Gordon a pus lăntișorul de aur pe farfuria de colectă, deoarece portofelul lui era gol. – Mai târziu îl găsim în Egiptul de Sus, unde a eliberat țara pe ambele părți ale Nilului, până la marile lacuri de la ecuator, de tirania negustorilor de sclavi. Aceștia transformaseră într-un deșert țara bogată și înfloritoare de mai înainte de pe Nilul Alb și Albastru (numită Sudan). Ținutul a savurat șapte ani de prosperitate, de binecuvântare, de siguranță în timpul cât Gordon-pașa a domnit peste aceste țări întinse, în capitala Khartoum. După ce Gordon a fost rechemat, nenorocirea a apărut din nou.

Un cuceritor și profet arab, Mahdi, a năvălit în țară dinspre sud. Gordon a fost trimis înapoi la Khartoum cu misiunea de a respinge atacul lui Mahdi. Deoarece lui Gordon nu i s-au dat și trupe, a găsit în Khartoum numai trupe egiptene decăzute, de 11 000 de bărbați. Încercuit curând de mahomedani, Gordon a păstrat acest post important timp de unsprezece luni, spre admirația tuturor. Armata engleză de liberare a ajuns prea târziu; egipteni trădători au lăsat dușmanul să intre; Gordon și-a găsit moartea sub gloanțele vrăjmașilor, cărora le-a mers în întâmpinare.

Aceasta a fost biografia exterioară a unui bărbat care, oriunde a mers sau a stat, a fost un martor al minunatului său Mântuitor. El a fost un creștin smerit, dar un mărturisitor curajos și vesel al Mântuitorului său. Avea o inimă atât de iubitoare, încât de multe ori îi lua pe săracii flămânzi în casa lui, pentru a-i hrăni la masa lui. A pus să fie crescuți mulți băieți orfani, apoi le-a purtat de grijă până au putut să-și câștige singuri pâinea ca marinari sau meșteșugari, dar a rămas și apoi un tată pentru ei, care i-a sfătuit sincer să-L urmeze pe Isus. Dragostea lui milostivă i-a înconjurat pe toți cei care s-au apropiat de el. Că unul era nenorocit și sărac, îi era suficient.

Spune, prietene, mai crezi, în fața unor asemenea figuri eroice, că creștinismul Bibliei, credința salvatoare care primește de la Dumnezeu o viață nouă, este numai pentru proști? Nu, este înțelepciune adevărată, calea binecuvântării și a puterii.

Lumea necredincioasă nici măcar nu-și dă osteneala să verifice cu adevărat care este părerea credincioșilor despre viața practică.

Ascultă numai ce spune despre aceasta un martor binecuvântat al lui Isus, predicatorul Spurgeon:

„Marea taină a traiului bun se numește: să muncești destoinic. Cine nu vrea să transpire, nici nu va avea nimic. De la mâneci suflecate se ajunge la tunică de postav; și cine nu se rușinează să poarte șorțul, va putea curând să meargă încoace și-ncolo fără el. – Credeți-mă, înainte se ajunge numai pas cu pas. Nu sperați să deveniți bogați dintr-o săritură! Câștigul zilnic al unei munci perseverente îl face pe un om mult mai bogat, decât o speculație norocoasă din când în când. În fiecare zi un fir, face într-un an un scul. Întâi trebuie să ne târâm, înainte de a merge și să mergem, înainte de a fugi și să fugim, înainte de a merge cu un vehicul.

A începe o afacere fără capital, nu este bine. Mai bine rămâi puțin mai mult ucenic, tânărul meu prieten, până ți-ai economisit întâi câțiva taleri! Zboară când ți-au crescut penele. Dacă încerci să zbori prea devreme, vei semăna cu tânărul corb, care și-a frânt gâtul pentru că a vrut să zboare înainte de a căpăta aripi. Să faci comerț fără bani înseamnă să construiești case fără pietre, să faci focul fără surcele, să arzi lumânări fără fitil; atunci încerci curând cu un truc sau altul și în cele din urmă eșuezi pe un recif.”

Cât de adevărat este lucrul acesta! Există oameni care își imaginează că un creștin adevărat este un om prost, leneș, nepractic. Dar Cuvântul lui Dumnezeu poruncește: „Căci atunci când eram la voi vă porunceam: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.” Auzim însă că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Unora ca acestora le poruncim și îi îndemnăm în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lor, lucrând în liniște” (2 Tesaloniceni 3,10-12). De aceea și găsim la creștinii sinceri o utilizare demnă de admirat a timpului. Apostolul Pavel slujea ziua cu Evanghelia, noaptea își câștiga pâinea cu munca mâinilor lui. (Citește faptele Apostolilor 20,34-35.)

Acum te întreb dacă se merită să devii un mântuit al lui Isus, un martor al Celui răstignit. Dacă vrei să mergi pe acest singur drum care duce la mântuirea veșnică, la pace, la bucurie, atunci să știi: există o singură poartă de intrare la această viață dumnezeiască:

Caută harul lui Dumnezeu cu mărturisirea vinei tale; cheamă, crezând, Numele lui Isus, al Fiului lui Dumnezeu, care a purtat pentru păcatele tale pedeapsa ta pe cruce. Este scris: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13).

Nr. 16

MODERNA PUTERE A MINUNII

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător,
mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri;
pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul,
atât încheieturile, cât și măduva și
judecă gândurile și intențiile inimii.” (Evrei 4,12)

În Africa de Est portugheză se varsă puternicul fluviu Zambezi, care vine de departe, din interiorul țării. Cursul lui mijlociu străbate un stat de negri, care este aproximativ așa de mare ca Germania, țara poporului Balotse sau Marutse și Batunga. Această țară era acum 30 de ani complet păgână, stăpânită de crudul rege Lewanika.

Acolo a fost dusă acum câțiva ani Evanghelia harului de către misionarul Coillard, un francez credincios, care a plecat acasă acum câțiva ani.

Minunile și biruința care s-au petrecut acolo prin Cuvântul lui Dumnezeu și dragostea lui Isus sunt descrise de un căpitan francez, căpitanul Bertrand, după cum urmează:

Într-o călătorie de cercetare între Zambezi și Congo am auzit pronunțate numele a doi bărbați. Unul era regele **Lewanika**; am auzit că acum câțiva ani acest rege mai avea epitetul de tigru omenesc. Numele celui alt mare bărbat era **Coillard**. Mi s-a spus că era un misionar bătrân, care a îndrăznit să-l atace în propria sa împărăție pe puternicul rege Lewanika și l-a biruit. Ca om de acțiune, am luat repede hotărârea să merg acolo personal, să-l vizitez pe domnul Coillard, ca să-mi permită să-i studiez activitatea și să ajung în legătură cu acest groaznic rege Lewanika. Am ajuns la domnul Coillard într-o sâmbătă. N-am uitat niciodată această zi din bordeiul scumpului misionar. Încetul cu încetul s-a rupt vălul din fața ochilor mei și am putut să recunosc puterea creștinismului. Pe de o parte, această mână de oameni, numiți misionari, și pe de altă parte mii de oameni sălbatici și sute de căpetenii barbare; ce luptă inegală după aprecierea omenească! I-am cerut domnului Coillard permisiunea să asist în ziua următoare la slujba divină a negrilor. Ce mare a fost uimirea mea când am intrat într-o capelă care, bineînțeles, era făcută din pământ, unde am găsit cam 450 de persoane în deplină liniște și ordine. În clipa în care trebuia să înceapă ceremonia, am văzut un bărbat cu o statură înaltă pășind prin mulțime și luând loc lângă estradă, alături de mine. Am fost uimit de atenția și de tăria cu care mergea. După serviciul divin l-am întrebat pe misionar: Cine a fost căpetenia care a stat lângă mine? El a răspuns: A fost regele Lewanika. Cum, acesta a fost același rege despre care se spunea că ar fi un tigru omenesc? Vreau să dau numai un exemplu despre cruzimea acestui rege. Avea la dispoziția sa o listă întregă de condamnări la moarte, una mai înfiorătoare decât cealaltă. Dacă voia să-l lase să sufere mai mult pe unul dintre supușii sau căpeteniile lui, atunci porunca să fie legat și tot corpul lui să fie uns cu miere. Apoi nefericitul era culcat pe drum, iar furnicile albe treceau peste el și curând omul vrednic de milă era acoperit cu mii de asemenea gândăci, care îl devorau literalmente, fără ca el să se poată mișca. Un asemenea om nefericit putea să trăiască uneori cinci zile și nopți în chinurile lui. Acum câțiva ani acest rege mai era un bețiv incorigibil; orice lună nouă era sărbătorită cu ospete înfricoșătoare. Acum au trecut ani de când regele nu s-a mai atins de alcool. Înainte să vină misionarii, regele își scotea marile venituri din comerțul cu sclavi, dar de zece ani regele n-a mai organizat vânători de sclavi. Este o mare minune că acest rege nu l-a omorât pe bătrânul misionar. Acum, că am devenit prietenul regelui, pot să spun că regele l-a privit pe bătrânul misionar ca pe cel mai bun prieten al său. Cu toate acestea, regele nu este un creștin, măcar că în Germania poate ar trece drept un creștin foarte bun. Altfel stau lucrurile cu fiul regelui, moștenitorul tronului, prințul Litia. Acesta a mărturisit personal nu numai în fața

misionarului, ci și în adunarea publică din capitală, **că a devenit proprietatea lui Isus și ce a făcut Domnul pentru sufletul lui.**

Misionarul Coillard nu mai este printre cei vii; este important să înțelegem că slujba lui minunată, binecuvântată a fost o slujbă a dragostei, a credinței și a rugăciunii.

Această țară întinsă este astăzi în înflorire. Grozăviile păgânismului, ce-i drept, încă n-au dispărut de tot, dar sunt biruite. **Cuvântul lui Dumnezeu** s-a dovedit și aici a fi ca cel mai puternic reprezentant al culturii din câte există pe pământ. În clima nesănătoasă pentru europeni, un mare număr de misionari și misionare au fost răpuși de febra periculoasă. Cucerirea acestei împărății, biruirea acestui rege s-a petrecut, deci, fără arme omenești, **dar în nici un caz nu fără sacrificii.** Toți vrăjmașii luminați ai creștinismului ar trebui duși acolo, pentru a fi întrebați dacă ei cunosc o altă putere care ar fi în stare să aducă asemenea biruințe, o astfel de transformare a unui popor întreg în decursul câtorva decenii. Aici este palpabil cuvântul: „Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16) și cuvântul: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor ca orice sabie cu două tăișuri”.

Acum, prietene, ai aruncat priviri în puterea Evangheliei. Fără tunuri, puști și săbii a fost dusă în tot poporul lumina harului, puterea păcatului a fost înfrântă într-o împărăție mare, suflete nemuritoare au fost mântuite, păcătoși pătați cu sânge au găsit pace, puterea lui satan a fost învinsă. Pacea și prosperitatea au pătruns înăuntru. Spune-ți singur, prietene, dacă făgăduința Domnului Isus este adevărată: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul (adică satan, ucigașul) nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă. **Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug**” (Ioan 10,9-10). Nu poți contesta acest adevăr. Dar atunci se naște întrebarea pentru tine: **A ajuns Evanghelia la biruință și în viața ta?**

Ție nu-ți place să fii ca regele Lewanika, un ucigaș pătat de sânge și o brută, nu ești, după cum sper, sub puterea alcoolului, dar ce răspunzi la întrebarea: Ai siguranța iertării păcatelor tale? Ești împăcat cu Dumnezeu? Există în viața ta o înnoire adevărată, o mare cotitură, încât să poți să spui: „cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5,17)?

Nu-ți este de nici un ajutor dacă auzi de la alții mărturisită minunata putere a Evangheliei, înnoitoare a vieții; tu trebuie să ai personal parte de ea. Și inima ta este o împărăție, care din fire stă sub puterea unui stăpân sumbru. **Acest stăpân este dumnezeul veacului acestuia.** El își exercită autoritatea prin încăpățănarea ta, egoismul tău, înstrăinarea ta de Dumnezeu și indiferența ta, prin slujirea păcatului și a lumii. Isus Hristos vrea să cucerească această împărăție și să-l detroneze pe tiran. Dacă deschizi Evangheliei ușa, ca Domnul să poată intra, atunci totul va deveni nou. Majoritatea oamenilor Îl resping pe Mântuitorul care bate la ușă și vestea harului, căci: „Cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1,18). Dar fiecare viață de om, în care Domnul Își face intrarea, trăiește ceva asemănător ca împărăția regelui Lewanika. Slujirea păcatului, puterea minciunii și a egoismului vor fi biruite, dragostea lui Dumnezeu va ajunge la victorie. Va exista o nouă înflorire, va fi pace.

Ai trăit tu în inima și în viața ta această biruință a harului? Nu te gânde că Evanghelia este bună pentru păgâni și pentru negri, dar că tu n-ai nevoie de ea. Noi toți suntem născuți ca păcătoși vinovați și avem nevoie de salvare de sub puterea și de sub blestemul păcatului. Și pentru tine a venit Isus, și pentru tine S-a jertfit pe cruce. Și pe tine te iubește și te caută; și în viața ta vrea să devină Soarele păcii, în strălucirea căruia totul devine nou – **deschide-l inima ta!**

Nr. 17

ÎNTREBAREA HOTĂRĂTOARE

„Ce gândiți voi despre Hristos?” (Matei 22,42)

Lasă-mă să-ți zugrăvesc în fața ochilor un colonel împărătesc prusac, un soldat veritabil, viori, un bărbat practic până în măduva oaselor, care a stat până de curând ca șef al marelui stat major într-un post foarte influent și apoi a devenit comandant de regiment. Imaginează-ți-l bine, așa cum se oprea în fața frontului regimentului său, pe calul lui frumos, ca un călăreț încercat. A fost unul dintre oamenii despre care, într-adevăr, se poate spune: soldat din cap până-n picioare. Toți subalternii lui laudau la el patru calități: destoinic, adevărat, drept, binevoitor în orice cuvânt și grijuliu pentru toți subalternii săi. Acest bărbat, scos brusc din centrul funcției lui oficiale de o gravă comoție cerebrală, este acum în veșnicie. În mapa lui de scrisori se afla o schiță de scrisoare, pe care o scrisese unui camarad și prieten chiar înaintea îmbolnăvirii sale mortale. Această scrisoare dezvăluia viața lăuntrică și izvoarele vieții acestui bărbat loial. El arăta cum un creștin adevărat poate sta în fața ochilor lumii ca un ofițer încercat și în același timp ca un mărturisitor limpede și sincer al lui Isus. Acolo n-a fost nici unul dintre superiorii lui, nici unul dintre ofițerii lui, ba chiar nici un subofițer și chiar aproape nici un soldat în regiment, care să nu fi știut: **colonelul nostru este un mărturisitor al lui Isus**, el merge cu acea mică ceată disprețuită, care-L mărturisesc înaintea oamenilor pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca Domn, Stăpân și Mântuitor al lor. Acel prieten căruia îi era scrisă ultima lui scrisoare, privea relația prietenească, existentă mai înainte, ca desființată de când ofițerul și soția acestuia veniseră la Isus și de când i-au mărturisit acestui prieten credința lor și noua lor viață. În scrisoare se spunea acum:

„Există o întrebare care hotărăște totul și la care trebuie să-mi răspundeți înainte ca drumurile noastre lăuntrice să se despartă: **A fost Isus din Nazaret, care a apărut în Palestina acum 1900 de ani, un escroc sau a fost Fiul lui Dumnezeu, venit în lume ca să-i salveze pe păcătoșii pierduți?** O cale de mijloc, cum tare le place oamenilor să construiască, nu există. Căci cine spune despre sine: sunt Fiul lui Dumnezeu! este fie un mincinos, fie Fiul lui Dumnezeu. Cine vrea să-L eticheteze ca fanatic evlavios, acela să citească cuvântările Lui limpede ca de cristal și să se gândească ce înseamnă să-și dea viața pentru alții din dragoste sinceră și apoi să plaseze în continuare asemenea afirmații, dacă poate.) Deci: **Este El Fiul lui Dumnezeu?** A venit El pe pământ din îndurare față de omenirea pierdută, față de noi toți? A luat El nevinovat moartea de cruce asupra Lui, a înviat și este Mijlocitorul nostru la tronul lui Dumnezeu până va reveni pentru a-i lua pe ai Săi la El și să judece lumea care n-a vrut să știe nimic despre El? **Despre** aceasta este vorba și nu despre fanatism, sectarism, gânduri omenești. Este vorba despre viață și moarte, despre o viață în slavă după această scurtă viață pământească sau despre moartea veșnică și pierzare. De aceea, spuneți acestor lucruri pe nume, limpede, dragă prietene! Dacă credeți această mare taină a credinței creștine prin consecințele ei (adică prin aceea că se trag din ea concluziile cele mai naturale și simple), atunci Cuvântul lui Dumnezeu va indica modalități și căi care duc la înfăptuirea voii Lui. Nu vrem nimic altceva, decât să fim ascultători de El. Dacă pentru lume suntem oameni care năzuiesc spre ceva foarte deosebit, nerațional, exaltat, atunci ea să nu uite că nu vrem nimic decât ce vrea Biblia, cea mai răspândită carte de pe pământ, și ce a vrut un număr mare de bărbați evlavioși, chiar de către lume numiți „oameni mari”: **să medităm la revelațiile lui Dumnezeu până în consecințele lor și să ascultăm de voia Lui.** Deci unde este punctul în care convingerile noastre se dispersează? (Acest punct este, firește, în întrebarea: dacă vrem sau nu vrem să ne supunem toată viața voii Domnului și Cuvântului lui Dumnezeu. – Inserare a editorului.) Să nu credeți că vrem să vă

impunem convingerile noastre, cel puțin nu cu cuvinte. Dar ne rugăm de ani de zile pentru dumneavoastră; rugăciunile noastre vă vor sili și în continuare, iar aceasta nu ne-o puteți interzice. Nu considerați aceasta ca fanatism, ci credeți că rugăciunea este o putere lucidă, reală. Priviți la oamenii care deja în armată au devenit proprietatea lui Isus și observați că frații noștri se găsesc tocmai printre cei talentați practic și lucid. ... (În scrisoare sunt trecute aici câteva nume.) Aș putea să vă mai numesc multe; dacă mă cunoașteți, îmi cunoașteți și felul liniștit, cumpătat. În fața unor asemenea bărbați trebuie cel puțin să aveți gândul: Oare n-au dreptate? Oare să nu existe aici o realitate - în fața căreia pot să închidă ochii numai oamenii orbiți de tot – pe care ar trebui s-o verific întâi foarte sever înainte de a o lepăda? Dacă recunoașteți această necesitate, dacă cel puțin nu vreți să lepădați neverificat ceva care vă va da fericire și pace pe acest pământ și siguranța mântuirii veșnice după moarte, atunci faceți cunoștință cu unul dintre prietenii noștri și veți afla că există deja aici pe pământ o fericire și o pace, așa cum le putem găsi numai în dedicarea pentru Domnul și Răscumpărătorul nostru.”

Nu este scrisoarea aceasta o dovadă prețioasă despre aceea că pentru toți oamenii, bogați și săraci, este mai importantă problema veșniciei, a mântuirii sufletului, predarea inimii și a vieții Fiului lui Dumnezeu, decât toate problemele pământești privind rangul, onoarea, succesul și câștigul de bani? În realitate, în această problemă, ba chiar mai mult, **în Persoana Fiului răstignit și înviat al lui Dumnezeu** se despart drumurile oamenilor pentru timp și veșnicie. Crucea este marea dilemă, punctul de despărțire la care puhoiul omenirii se împarte. Acolo se hotărăște pentru fiecare în parte, dacă destinația vieții lui este în lumina veșnică a slavei, în casa Tatălui sau în acel întuneric unde plânsul și scrâșnirea dinților, tânguirea veșnică a sufletelor pierdute vor constitui conținutul unui timp fără timp, al unei morți veșnice. De aceea este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Isus Hristos, Domnul, este pentru toți oamenii ori „stânca mântuirii”, ori „piatra de poticnire și stânca de cădere”.

În fața acestei întrebări hotărâtoare stai și tu, prietene. Ai voie să citești încrezător scrisoarea ofițerului credincios tipărită aici, ca și când ți-ar fi fost adresată ție. Ce frumos ar fi dacă acest creștin plecat acasă ar putea obține ca rod al mărturiei sale lucrul acesta, ca și tu să vii cu păcatele tale la picioarele lui Isus, pentru a-I da Fiului lui Dumnezeu inima ta, viața ta și să pui viitorul tău în mâna Lui salvatoare! Sângele Lui doar a curs și pentru tine pe cruce, brațele Lui sunt întinse și spre tine, El îți strigă și ție: „Pe cel care vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6,37). Dacă tu îți vei deschide inima mărturiei acestui colonel decedat de timpuriu, viața ta va fi transformată prin harul lui Dumnezeu. Fiecare zi și fiecare ceas vor avea atunci valoare, scop și rod. Cele mai dragi ore îți vor fi atunci acelea în care vei putea fi singur cu Isus. Vei putea arunca priviri în minunata Sa inimă și în dragostea veșnică cu care te-a iubit. Vei învăța să adori jertfa de la Golgota, prin care El te-a răscumpărat și te-a împăcat. Vei înțelege realitatea că El a purtat în judecata divină pedeapsa pe care tu ai meritat-o și că harul te-a ridicat și te-a transformat dintr-un pierdut împovărat de vină și fără nădejde, într-un mântuit și om preaiubit.

Vrei să ai parte de lucrul acesta? Atunci pășește astăzi cu trecutul tău în lumina prezenței lui Dumnezeu. Apoi vei mai trăi și altceva: vei observa că dragostea de Tată a lui Dumnezeu va governa asupra ta, încât vei avea intrare liberă la inima lui Dumnezeu în toate nevoile mari și mici, că Dumnezeu va răspunde la rugăciunile tale cu ajutor și binecuvântare minunate. Atunci se va deschide înaintea ta o viață cu totul nouă, vei trece prin lumea aceasta **ca un copil iubit al lui Dumnezeu**, în pace și nădejde și vei putea preamări: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1).

Nr. 18

OAMENI NOI

„Iată, Eu fac toate noi.” (Apocalipsa 21,5)

De curând a avut loc în N. o înmormântare deosebită. Și anume, a fost înmormântat un bețiv avertizat de multe ori, căruia alcoolul i-a pregătit o moarte timpurie. În urma sicriului au pășit, ca singurele persoane îndoliate, cei trei cârciumari pe ale căror cârciumi le frecventase decedatul. Aceștia i-au arătat sârmanului om „ultimul omagiu”. Dintre ceilalți locuitori ai micului orașel n-a luat nimeni parte la înmormântare. Pentru ei, bețivul decedat era un „caz încheiat”; „despre morți, numai de bine”, așa ne învață buna-cuviință. Deci, în asemenea cazuri nu se spune nimic; N. N. este mort, s-a terminat problema.

Dar ce ar fi spus acești locuitori din N., dacă acest bețiv s-ar fi convertit la Isus, dacă, în loc să moară din beție, ar fi umblat pe străzi ca un martor viu al harului și i-ar fi chemat pe păcătoșii vinovați din orașul lor la Isus, Mântuitorul? Precis l-ar fi declarat nebun și i-ar fi arătat ușa, căci Dumnezeu veacului acestuia nu vrea ca Mântuitorul salvator, Isus, să fie mărturisit păcătoșilor vinovați. Este o realitate, fie că lumea vrea s-o audă sau nu, **că există un Mântuitor și Salvator, care poate și vrea să-i ajute pe toți cei care cheamă Numele Lui, crezând, să ajungă la o înnoire a vieții.** - „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.” (Isaia 55,6-7). Nimeni nu este prea sărac, prea rău, prea vinovat, prea legat – harul salvator există pentru toți. Este adevărat? Există într-adevăr o înnoire deplină a vieții, o transformare care se manifestă în toate domeniile vieții, plină de binecuvântare, aducătoare de rod și pace? Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci trebuie ca asemenea vieți înnoite, asemenea realizări deosebite ale lui Dumnezeu să existe ca monumente ale harului salvator în viața pământească. Într-adevăr, le putem arăta: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire tuturor oamenilor, s-a arătat.” (Tit 2,11).

Un muncitor de fabrică, datat băuturii, a venit băut acasă într-o sâmbătă seară. Micul lui fiu s-a repezit în întâmpinarea lui, plângând, cu cuvintele: „Tată, dă-ne să mâncăm; mama nu mai are nimic, iar noi suntem așa de flămânzi!” Tatăl băut a azvârlit copilul slab cu capul de perete, cu o violență nesocotită. Puțin după aceea copilul a murit ca urmare a gravei comoții cerebrale, iar tatăl s-a mutat la închisoare. Acolo era un predicator credincios al închisorii, care a încercat zadarnic să ajungă la inima omului întunecat. Acesta refuza nepoliticos orice discuție. Atunci, într-o duminică s-a întâmplat că predicatorul a vorbit despre cuvântul **„Iată, Eu fac toate noi.”** Fără a se gândi la omul dur, posomorât, el a descris transformarea pe care o trăiește un om care se întoarce la Isus. El a prezentat cum un om leneș devine conștiincios, cum un hoț care nu putea să lase nimic neluat devine cinstit și de încredere. A descris cum un bețiv care nu era în stare să treacă pe lângă o cârciumă câtă vreme mai avea un groș în buzunar, devine cumpătat și detestă băutura, cum un soț adulter și desfrânat devine cast, cum unul care înjura își ține limba în frâu după ce l-a găsit pe Isus și cum un mincinos nu mai scoate de atunci nici un neadevăr din gură. El a încheiat cu vorba: „Noi nu ne putem schimba firea, **dar Domnul face din noi o creație nouă.**” În timpul cuvântării sale, predicatorul închisorii a observat că muncitorul de fabrică a fost cuprins de o mare tulburare. Abia se încheiase cuvântarea, că deținutul s-a grăbit spre predicator, l-a prins de umăr și l-a întrebat: **„Este adevărat ceea ce tocmai ați spus? Puteți s-o jurați?”** Cel întrebat a răspuns: „Nu trebuie să jur, căci ce am predicat este chiar cuvântul spus de Dumnezeu, și ce a promis, va ține precis.” „Da”, a răspuns deținutul, „toate bune și frumoase, **dar credeți că lucrul acesta este valabil și pentru mine? Considerați că este posibil ca și eu să**

mai pot deveni un om nou? Știți despre mine numai ceea ce scrie în actele mele și aceasta este groaznic de suficient; dar vreau să vă povestesc despre mine alte lucruri, care vă vor speria.” Atunci a început să mărturisească păcate din tinerețe, din viața de căsnicie și de muncitor. Comunicările lui au fost zguduitoare. El a încheiat cu cuvintele: „**Credeți că mai pot fi ajutat și eu? Sunt un om pierdut, de nesalvat.**” „Nu,” a spus predicatorul, „acum cred sigur că tocmai pe dumneavoastră vrea Mântuitorul să vă ajute și vă va ajuta. Cuvântul Lui deja v-a zguduit inima; El a spus și pentru dumneavoastră: „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). Predicatorul închisorii l-a însoțit înapoi în celula sa pe omul profund mișcat și de atunci acesta a ascultat cu plăcere vestea despre Prietenul salvator al păcătoșilor.

După ispășirea pedepsei, deținutul eliberat s-a mutat într-o localitate învecinată. Să fi trecut un sfert de an de la eliberarea deținutului, când la predicatorul închisorii a venit seara târziu o femeie necunoscută, care voia să-i mulțumească pentru ceea ce făcuse pentru soțul ei. Era soția bețivului. Ea a spus: „Soțul meu s-a întors ca un cu totul alt om. În fiecare sâmbătă a adus salariul întreg acasă, n-a mai fost băut niciodată, nu m-a mai bătut nici măcar o dată pe mine și pe copiii mei.” Bărbatul aștepta jos, în fața casei; a fost chemat sus. Bărbatul și femeia au plecat genunchii împreună cu predicatorul închisorii și L-au laudat pe Mântuitorul salvator, care a dovedit din nou: „Iată, Eu fac toate noi!”

Nu de mult timp am găsit într-un orfelinat o femeie tânără, simplă, care slujea acolo ca îngrijitoare unui cerc de copii, cu dragoste devotată și muncă. În ochii ei era o strălucire deosebită și pace și fericire și ea a spus că era covârșitor de fericită, pentru că a găsit la Isus, Mântuitorul, pace cu Dumnezeu și o viață nouă. Ea fusese înainte o actriță foarte admirată, ale cărei performanțe artistice au fost răsplătite în fiecare an cu multe mii de mărci și cu aplauzele furtunoase ale publicului. Dar în viața aceasta purtată de succes nu era nici pace, nici fericirea inimii. Atunci, în mod minunat, a intrat în viața aceasta Isus, Mântuitorul. Această artistă a văzut seriozitatea veșniciei, aparența înșelătoare a lumii, a simțit golul fără nădejde al inimii în mijlocul acestui entuziasm de plăcere, admirație și aur – a înțeles dragostea căutătoare a lui Dumnezeu, L-a recunoscut pe Isus, Mântuitorul salvator și dragostea Lui, care L-a dus la moarte de cruce, pe El, pentru noi, păcătoșii vinovați. Atunci s-a conturat în ea hotărârea: afară din înșelăciunea lumii! La Isus, pentru a-I sluji Lui cu inimă neîmpărțită! Ea a frânt toate lanțurile și barierele care o încătușau, a renunțat public la teatru prin faptul că a recunoscut sincer că de acum viața, viitorul ei aparțin Domnului. Ea a înțeles ce spune Cuvântul lui Dumnezeu credincioșilor: „Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5,15).

Ce s-a petrecut apoi din partea lumii? Aceleași ziare care abia publicaseră articole admirative despre marele talent al actriței, au declarat-o **fanatică religioasă**, care prin rătăcirea ei mintală s-a pierdut pentru artă. Ce importanță are? Acest copil al lui Dumnezeu este fericit în Domnul, nu mai vrea să se întoarcă niciodată pe drumul strălucirii și al admirației. Ea L-a găsit pe Acela care îi umple inima cu pace și bucurie, viața ei merită acum osteneala să fie trăită.

Știi tu ceva despre o asemenea înnoire a vieții și o asemenea fericire a inimii? Vino la Isus cu păcatele tale și cu grijile tale; la El găsești această **viață nouă**.

Nr. 19

SUB OCHIUL CERCETĂTOR

„Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3,17)

În încăperile care constituie teritoriul poliției secrete din New York are lor în fiecare dimineață la ora opt și jumătate un spectacol ciudat.

La un semn al agentului de serviciu se deschid porțile unei săli învecinate, unde sunt aduși laolaltă toate persoanele arestate cu o zi înainte, sub o suspiciune oarecare. Într-un șir lung, unul după altul, pășesc spre o încăpere mare, în care mai multe trepte duc în sus, către o intrare îngustă. Deja în anticameră au trebuit să-și scoată pălăria toți arestații, bărbații, ca și femeile, iar acum intră în sala agenților poliției secrete. În marea sala sunt adunați 150 de bărbați sau mai mulți, uneori chiar peste 200; dar nici măcar o față nu este de recunoscut, căci toate aceste staturi care își îndreaptă pătrunzător și cercetător privirile asupra fiecărui nou-venit, poartă măști mari, negre. Sunt agenții poliției de siguranță, care se adună acolo în fiecare dimineață pentru a-i cerceta cu priviri scrutătoare pe cei aduși, sub conducerea unui criminalist cu experiență îndelungată. Până acum câțiva ani angajații veneau fără măști la această **paradă zilnică a infractorilor**; dar curând au trebuit să-și dea seama că prin aceasta polițiștilor le-a fost îngreunată munca și în multe cazuri reușita muncii lor a fost pusă în primejdie. Căci infractorii obișnuiți învățau în felul acesta să-i cunoască pe angajații secreți ai poliției criminalistice, le țineau minte trăsăturile feței și prin aceasta mai târziu știau adesea să zădărnicească cele mai dibace planuri. De atunci s-a dispus ca toți angajații să vină cu mască. Trecerea în revistă a arestaților s-a efectuat repede și fără formalitate. Toți cei care în ziua dinainte fuseseră arestați de către gardienii de ordine, au trebuit să treacă prin „culoarul negru”, atât bătrânul infractor obișnuit care, deja familiarizat cu el, urcă repede treptele, ca și doamna care a fost prinsă la furat în magazin, și fata tânără care a fost învinuită de escrocherie, și tânărul vânzător care a administrat rău casa care i-a fost încredințată. „Fața înainte!” răsună atunci scurt în încăpere și o **vreme privirile a patru sute de ochi se ațintesc pe fața arestatului**. „Fața într-o parte!” răsună după un timp; sunt observate trăsăturile și în grupul „secreților” se aude foșnet de hârtii și scârțâit de creioane. La infractorii cunoscuți, criminalistul conducător dă o scurtă lămurire. Dar tuturor li se pronunță numele și motivul arestării; nu rareori se ajunge în acest caz la scene înduioșătoare, dacă un arestat sub o suspiciune eronată sau falsă, copleșit de rușine, vrea să-și apere nevinovăția. I se taie scurt vorba, căci sentința sau achitarea este problema justiției. În timp ce infractorul obișnuit merge mai departe cu un zâmbet batjocoritor după examinarea efectuată, tânăra doamnă arestată sub bănuială falsă își acoperă plângând fața cu mâinile și pleacă de acolo grăbit, tremurând, căci 200 de bărbați i-au auzit aici numele și suspiciunea rușinoasă, 200 de bărbați pe care nu-i cunoaște și pe care n-o să-i cunoască niciodată și pe care îi va întâlni zilnic iar pe stradă, care îi vor cerceta fața și-și vor zice: „Ea este aceea care...”.

Acei aproximativ 150 de agenți secreți, care îi privesc cercetător pe arestații cu o zi înainte în New York, constituie oarecum ochiul autorității; ei trebuie să deosebească și să supravegheze infractorii periculoși în puhoiul de oameni care curge încoace și-ncolo în orașul imens. Dar ce este ochiul cercetător al oamenilor rătăciți față de ochiul Dumnezeului sfânt, care pătrunde totul? – În fața Acestuia umblăm, și tu, și eu, și toți oamenii. Ce este în inima fiecărui om în parte, agenții secreți nu pot deosebi; ei observă numai trăsăturile feței. Ei nu știu cine a ajuns vinovat sau nevinovat în aceste rânduri ale bănușilor. Da, câte unul, a cărui față este ascunsă sub masca neagră, poate fi convins de propria conștiință că el nu este mai bun decât cei care se perindă pe acolo înaintea lui.

În viața pământească există mulți „mascați”; ei nu poartă toți o mască neagră, ca acei agenți secreți, nici una caraghioasă ca bufonii de carnaval, - mulți poartă masca nevinovăției, a loialității, a onestității, dar toți sunt vizibili în fața ochiului Domnului prezent. „Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști; știi când stau jos și când mă scol și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul” (Psalmul 139,1-4). Ochiul lui Dumnezeu nu este ca ochiul omului, care nu poate cerceta decât trăsăturile feței, ci este ca o văpaie de foc, privește până în fundul inimii. Dumnezeu cunoaște și toate antecedentele fiecărui individ, începând din copilărie, El a fost martor al tuturor gândurilor și hotărârilor inimii.

Această realitate deosebit de importantă te privește și pe **tine**. Comportamentul tău, gândirea și plănuirea poți, într-adevăr, să le ascunzi de oameni, dar cu ele ești absolut vizibil înaintea Judecătorului sfânt al vieții tale. În fața Lui nu rezistă nici o înfrumusețare sau camuflare sau răstălmăcire. El, Cel sfânt și Cel drept, este singurul a cărui sentință contează. Ce prețios este dacă un om poate spune în pace: Îmi urmez drumul sub harul lui Dumnezeu, umblu, în ciuda întregii mele slăbiciuni, spre cinstea și plăcerea lui Dumnezeu. Nu mă tem de ochiul Lui sfânt, ci mă bucur de el; îmi desfășor toată viața în fața Domnului sfânt și prezent și nu doresc să fac sau să spun nimic care nu este potrivit cu sfânta Lui voie. Aceasta este esența adevăratului creștinism – să trăim conștient de prezența Domnului.

Face parte din caracteristicile deosebite ale zilelor noastre, ca oamenii să vrea să șteargă prezența lui Dumnezeu. Pentru mulți este înspăimântător gândul ca un Dumnezeu sfânt și atotputernic să fie prezent, care se interesează chiar și de **lumea gândurilor** noastre, în fața căruia nimic nu este ascuns. Totuși, oricât de multe încercări a făcut omul ca să-L desființeze pe Dumnezeu, El există, nimeni nu se poate ascunde de ochiul Lui și nimeni nu poate scăpa de judecata Lui. „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor. Din locașul locuinței Lui El privește pe toți locuitorii pământului. El le întocmește inima la toți și ia aminte la toate faptele lor” (Psalmul 33,13-15). Dacă ochiul lui Dumnezeu s-ar opri asupra tuturor oamenilor, ca ochii acelor polițiști, numai de aceea, ca să cerceteze și să observe, pentru a-i prinde în păcatul lor și să-i tragă la judecată, atunci aceasta ar fi în fapt o stare înfricoșătoare. Dar lăudat fie Numele Lui: **El îi privește pe oameni plin de dragoste îndurătoare!** El dorește să-i ajute, să-i salveze. El este Dumnezeul dragostei, „Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1,3), care S-a revelat păcătoșilor în Hristos pe crucea de la Golgota. Într-adevăr, Dumnezeu urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos.

Marea majoritate a oamenilor nu vor să știe nimic despre Dumnezeu, pentru că nu vor să creadă că Dumnezeu le vrea nespuse de mult binele. În acea sală de poliție ceri zadarnic îndurare. Printre acei 150 de oameni cu măști negre nu va fi nici unul care să răspundă în har la stăruința: Salvează-mă din înfășurarea păcatului meu! Ajută-mă să fac un nou început! Eliberează-mă de pedeapsa vinei mele! Acolo peste tot se spune: **Nu har, ci judecată!** Dar Isus a venit în mijlocul păcătoșilor pentru a-i elibera din judecată, pentru a le arăta o cale a păcii și să-i ajute să iasă din vină și nevoi, ca să poată veni la inima Tatălui, care îi iubește nespuse de mult. Isus vrea să-i păzească de judecată, pentru a-i aduce sub har. O, recunoaște-L pe El și dragostea Lui care caută și salvează! Nu vorbi limbajul nebunilor: nu există Dumnezeu. Dumnezeu există! - „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55,6-7).

Dacă tu ai știi cine este Domnul, ce bogat este în dragoste, în har și în credincioșie, dacă ai ști cum vrea El să inunde sărmana ta viață fără pace cu bunătate și cu binecuvântare și să repare orice pagubă, te-ai grăbi la inima Lui și ai cădea la picioarele Lui. Nu te mai lăsa amăgit de marele mincinos și înșelător, de satan, de dumnezeul veacului acestuia, ci grăbește-te la Acela care din dragoste pentru tine a venit din ceruri și a urcat pe cruce, pentru a purta acolo, ca chezaș al tău, blestemul păcatului tău. Dacă-I aduci păcatele tale și lași viața ta în mâna Lui, ai scăpat

pentru totdeauna de judecata dreaptă, ești adăpostit pe veci sub har. „Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.”

Nr. 20

AR TREBUI!

„De ce să plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!”
(Plângerile lui Ieremia 3,39)

Lumea este plină de oameni care doresc să îmbunătățească totul, care văd peste tot lipsuri și neglijențe, **numai la ei înșiși, nu**. Ei spun: ar trebui, totuși, să...! Statul ar trebui, totuși, să...! Rudele mele ar trebui, totuși, să...! Maistrul meu ar trebui, totuși, să...! Soția mea ar trebui, totuși, să...! și așa mai departe. Da, dar, de fapt, cum stă treaba **cu tine**? N-ar trebui să spui întotdeauna adevărul? N-ar trebui să scrii la timpul potrivit părinților tăi? N-ar trebui să cauți împăcare și să ceri iertare acolo unde ai fost grosolan, dur și caustic? N-ar trebui să-ți cureți privirile și gândurile, viața și căile de toată imoralitatea?

Dacă un om sincer ajunge la cunoștința a ceea ce în trecut trebuia să facă și n-a făcut, se prăbușește înaintea lui Dumnezeu cu mărturisirea vinei sale. Ce clipă gravă când privim în lumina lui Dumnezeu ce a fost propria noastră viață! Da, eu trebuia să umblu în poruncile Dumnezeului sfânt, trebuia să-L iubesc pe Dumnezeu din toată inima și pe aproapele meu ca pe mine însumi – dar ce a fost viața mea? Numai deficiență, numai lipsire, numai omisiune, începând de la prima minciună. Un asemenea om nu-i mai acuză atunci pe alții și nu se mai plânge de răutatea oamenilor; nu, atunci conștiința lui strigă: „Nelegiuirile mele sunt mai multe decât perii capului meu!” (Psalmul 40,12.) Pe un astfel de om Dumnezeu îl conduce la pace, căci: „O, adevărat și cu totul demn de primit este cuvântul acesta: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Timotei 1,15). Dar cuvântul „**păcătos**” nu este iubit de oamenii moderni; ei nu vor să știe nimic despre păcate. Ei admit, ce-i drept, să li se spună ceva despre idolatria lui Aaron, despre adulterul lui David – dar despre **propriul lor păcat** nu vor să audă nimic. Ei doresc să îmbunătățească totul, cu excepția propriei lor inimi și vieți. În cuvinte și cu cerneală tipografică este explicat în mii de feluri ceea ce este insuficient și demn de plâns. Această vorbărie monotona se întinde din parlament până în sala de clasă a școlii.

Firește că există motive suficiente pentru tot felul de condamnări și reclamații, căci nu trăim în cer, ci pe pământ. **Să te plângi și să critici este ușor, dar unde sunt oamenii care fac să fie mai bine?** Când complotiștii romani l-au omorât pe cel mai mare domnitor, strateg și om de stat, Iulius Cezar, (în 15 martie 44 înainte de nașterea Domnului), au fost absolut dezorientați în legătură cu ce va urma de acum înainte. Nimeni nu știa ce trebuia făcut. O amorțire confuză a pus stăpânire pe tot imperiul. Conjurații au fugit ca băieții, de la locul crimei lor pe Capitoliu și au lăsat cadavrul lui Cezar să zacă acolo unde căzuse sub pumnalele lor. Nimeni nu putea răspunde la întrebarea: ce a neglijat sau a făcut Cezar pe dos sau ce trebuia făcut mai bine de acum înainte – numai acest singur lucru era limpede, că imperiul roman suferise o pierdere de neînlocuit. Ah, omul nu poate niciodată să prețuiască valoarea binefacerilor de care se bucură. Există un vrăjmaș vicelan care îi orbește ochii, încât își disprețuiește propria fericire; acolo unde trebuie să mulțumească, se plânge; unde trebuie să aibă încredere, este neîncredător – el se lasă amăgit de marele înșelător, satan, care se pricepe așa de magistral să le prezinte oamenilor albul ca negru și negrul ca alb. Despre oamenii care se îndeletnicesc cu această afacere a diavolului, Cuvântul lui Dumnezeu spune: – „Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care spun că

întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune! Vai de cei care se socotesc înțelepți și se cred pricepuți!” (Isaia 5,20-21.)

Cândva a existat pentru oameni o țară pe pământ, în care nu era nimic de reclamat și de criticat – acesta a fost **Paradisul**. Acolo s-a purtat de grijă pentru tot; - omul trăia în belșug, înconjurat de pace sub îngrijirea lui Dumnezeu, era stăpân pe pământ. El trăia într-o lume unde nu exista nimic care trebuia îmbunătățit, căci totul era absolut bun. Acolo au fost puși la încercare Adam și Eva, prin ispititor, dacă vor rămâne credincioși Creatorului și Binefăcătorului lor. Dar ce s-a întâmplat? Ispitit și amăgit de șarpe, omul l-a întors spatele lui Dumnezeu, l-a crezut pe mincinos, n-a avut încredere în Dumnezeu, a călcat porunca binecuvântată a lui Dumnezeu și a devenit un păcătos, un rob al lui satan, legat în puterea păcatului și a morții.

Noi toți am avea motiv să ne văităm, ba chiar să plângem: Eva, tu n-ar fi trebuit să ai încredere în satan și să-i întorci spatele lui Dumnezeu! Adam, tu n-ar fi trebuit să mănânci din fructul oprit! N-ar fi trebuit să alegi moartea! Dar această tânguire nu ne ajută la nimic, marea nenorocire s-a petrecut, omenirea a devenit un neam de păcătoși. Privește în propria ta viață, recunoaște cine ești! Ești un păcătos vinovat, nerecunoscător! **Ce vei face?**

Nu te ajută cu nimic tânguirea: Ar trebui! sau: Dacă aș fi...! În vremuri când o familie este în nenorocire și sărăcie, toate tânguirile nu ajută la nimic. Toți cei părtași simt bine nenorocirea, curg multe lacrimi – dar ce este de făcut? Tatăl unei familii distinse a trăit odinioară risipitor. Marea moșie a fost înglodată în datorii, lungul șir de copii, care creșteau, erau necăpățuiți. Tatăl a murit dintr-odată, nevoia era mare. Atunci fiul cel mare, cam de 18 ani pe atunci, a venit în fața mamei sale: Vreau să caut fără întârziere un loc unde să câștig și să pot să vă scot la liman pe tine și pe frații și surorile mele. Dumnezeu a făcut ca să reușească. El a intrat ca ucenic într-o mare firmă comercială. Prin hărnicia, loialitatea și talentul lui a câștigat încrederea șefului său, acesta l-a ajutat să avanseze repede, după câțiva ani a fost în stare să-i aprovizioneze pe mama și pe frații și surorile lui. Acest fiu a fost un om de acțiune. Într-o asemenea strămtorare de familie sau în vremuri de nenorocire pentru patrie, **un om de acțiune** poate ieși în față ca salvator, **dar ce se poate face pentru o omenire în care păcatul și moartea au pătruns în toți, în care toți au fost legați în puterea lui satan?** Toți stăteau sub puterea unui vrăjmaș care era mai puternic și mai viclean decât fiecare în parte și decât toți la un loc. Nici o faptă sau putere omenească sau decizie sau efort n-au fost de ajuns pentru a frânge acest jug, pentru a repara marea pagubă, blestemul păcatului. Dar Dumnezeu în îndurarea Sa a găsit un remediu acolo unde nici un om n-a știut vreun leac. El l-a trimis pe Fiul Său preaiubit, dragostea în persoană, pentru a-i aduce din nou omului fericirea pierdută. Isus a venit pe pământ și a vestit: „Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10,9). Isus este ușa pe care Dumnezeu a deschis-o pentru toți oamenii, ca să fie tămăduiți de toată paguba păcatului și să găsească drumul de întoarcere, nu numai în Paradisul pierdut de pe pământ, ci în slava lui Dumnezeu. Cine intră prin ușa aceasta găsește pe pământ o viață de pace, iar în cer o casă de slavă a Tatălui.

Acum lasă-mă să te sfătuiesc: nu spune: Ar trebui! Nu te plânge de oameni, de împrejurări, de lucruri – **plânge-te de păcatul tău!** Este scris: „De ce să plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!” Privește faptele în față, cum sunt într-adevăr! Tu ești un păcătos profund vinovat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. În urma ta sunt anii pierduți, pe care tu i-ai trăit pentru tine însuși sau pentru lume sau pentru plăcere sau poate pentru slujba evidentă a păcatului. Dar a venit un Salvator pentru tine. Isus este aproape de tine, deschide-I inima ta, adu-I vina ta, spune-I suferința ta, plânge-te Lui de nevoia ta. El va drege toată paguba, va face fericite inima și viața ta, El îți va croi o cale de ieșire din toate greutățile tale. Atunci va fi valabil și pentru viața ta ceea ce este scris: „**Dar Dumnezeu**, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; - **prin har sunteți mântuiți!**” (Efeseni 2,4-5).

Nr. 21

URMA INVIZIBILĂ

„Totul este gol și descoperit înaintea ochilor
Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4,13)

În anul 1850, tribunalul din Breslau s-a ocupat de un ziler, L., care în satul lui era numit „copoi de hoți”. Unui cioban i-au fost furati bani dintr-un dulap încuiat. L. a mirosit dulapul, cum o fac în zilele noastre câinii polițiști, a cercetat toată casa adulmecând și a găsit banii într-o pungă de piele, ascunsă pe closet. Dar punga l-a condus pe copoi mai departe, pe urma hoțului; hoțul era singura fiică a ciobanului. Acesta l-a dat acum în judecată pentru calomnie. Astfel a ajuns cazul în fața instanței. S-a ajuns la o cercetare a aptitudinilor „copoiului de hoți” în prezența medicilor; acestea au fost recunoscute ca veritabile. El a recunoscut după miros cui aparțin diferitele acoperăminte de cap ale tuturor persoanelor judecătorești; a fost pus să miroasă un portvizit și el i-a găsit proprietarul, adulmecând. „Copoiul de hoți” era pe atunci un om renumit, câștiga mulți bani cu darul său deosebit, prin aceasta a ajuns la băutură și s-a prăpădit mizerabil.

Aptitudinea deosebită a acestui copoi de hoți arată, la fel ca astăzi performanțele uimitoare ale câinilor polițiști, că orice om lasă după sine pe drum urme invizibile, pe care nu le poate șterge, oricât de mult s-ar strădui s-o facă. Da, tot comportamentul omului, orice drum pe care a mers, orice cuvânt pe care l-a rostit vor deveni vizibile în lumina veșniciei, în fața Dumnezeului sfânt. „Nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nici ascuns care nu va fi cunoscut. De aceea, orice ați spus la întuneric va fi auzit la lumină; și orice ați șoptit la ureche, în cămăruțe, va fi vestit de pe acoperișul caselor” (Luca 12,2-3).

Poliția criminalistică găsește astăzi un sprijin eficient în fotografie și în examinări chimice. Dacă este vorba despre falsuri în documente sau iscălituri, atunci se fotografiază actul în cauză și hârtia acestuia așa de exact, încât se poate recunoaște unde au fost radiate trăsături de condei vechi sau au fost acoperite cu un scris recent. Prin folosirea unor raze de lumină deosebite și prin eliminarea unor anumite raze din lumina zilei, se reușește de multe ori să se realizeze fotografii la care scrisul nou de deasupra să nu se vadă, ci numai ceea ce este dedesubt. S-a reușit, de asemenea, ca numerele și trăsăturile de condei care au fost șterse prin mijloace chimice, să se facă iar vizibile; se poate, de asemenea, la falsul de chitanțe, de polițe, de testamente, de timbru fiscal să se dovedească deosebirea între cerneala falsificatorului și scrisul original. Prin folosirea razelor Röntgen s-a stabilit că vârful rupt al unui pumnal, din craniul unui om ucis, se potrivește exact la pumnalul pe care ucigașul îl avea în posesie. Astfel a fost dovedit vinovat acesta din urmă. Particule mici, invizibile de plante din noroiul de pe cizmele unui infractor au oferit prin analiză chimică dovada că acesta a fost la locul faptei.

Deci dacă judecătorul omenesc găsește mijloace și căi minunate pentru a-i dovedi pe cei vinovați, cum să uite omul că el umblă în fața Aceluia despre care este scris: „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face”. Într-adevăr, circulația modernă oferă o mie de mijloace pentru a șterge fiecare urmă a drumului, dar oricât de repede poate fugi un om în America sau în Australia, oricât de ușor își poate face rost de pașapoarte și acte cu nume fals sau îi poate duce în eroare cu scrisori din localități îndepărtate pe cei care-l caută – la timpul potrivit urma drumului său va fi descoperită în fața întregii lumi, căci ea stă limpede și evident înaintea lui Dumnezeu.

Ce îngrozitor de grav, ba chiar zguduitor este aceasta pentru un om care trece prin viață fără să întrebe de Dumnezeu și de veșnicie! Ce demascare va fi când viața fiecăruia în parte va fi evidentă până în lumea gândurilor și a calculelor sale! Întreabă-te pe tine însuși dacă ai putea suporta, dacă astăzi ar fi dezvăluită public toată viața ta lăuntrică și exterioară așa cum a fost ea

într-adevăr, zi și noapte. Dar nu numai aceasta, ci în spatele acestei puneri în evidență stă sentința dreptului Judecător, de care nu poate să fugă nimeni.

Ce nebuni, ce orbi sunt oamenii care merg pe drumul vieții cu iluzia că n-ar fi datori să dea socoteală nimănui, că păcatele și vorbele lor ar fi fost luate de vânt și au zburat, pentru că ochiul nu le mai vede. **Făptură omenească, să știi: nimic n-a zburat, nici nu este uitat!** Toate vorbele șirete prin care oamenii naivi au fost înșelați și duși la nenorocire în afacerile comerciale, ele nu sunt duse de vânt; toate șiretlicurile amăgitoare cu care fetele prea credule au fost mânate în rușine și mizerie, deoarece au crezut fărnice jurăminte de dragoste, ele nu sunt uitate. Toată nerecunoștința, toată asprimea față de tată și de mamă, totul este notat în cărțile lui Dumnezeu. De când omul a devenit în Paradis un păcătos vinovat înaintea lui Dumnezeu, conștiința lui l-a îndemnat să se ascundă cu păcatul lui. Despre acea zi a mării nenorociri este scris: „Și omul și soția lui s-au ascuns dinaintea Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină. Atunci Domnul Dumnezeu l-a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” Și el a spus: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că sunt gol și m-am ascuns” (Geneza 3,8-10). Tot așa își ascunde și astăzi toată lumea păcatul, unul față de altul. Aceasta n-o fac numai falsificatorii de acte, hoții și criminalii, ci la fel de mult oamenii virtuoși și religioși. Majoritatea nu-și înșală numai semenii cu aparența încrederii, a loialității și a moralității, ci și pe ei înșiși; dacă ar putea, L-ar înșela chiar și pe Dumnezeu.

În mijlocul acestei lumi de păcătoși a venit Mântuitorul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El a deschis larg poarta harului pentru toți păcătoșii vinovați; **și pentru tine!** Vrei să vii să cauți harul? Tot ajutorul și mântuirea completă pot fi găsite **de cei sinceri.** În fața lui Dumnezeu nu poți să ascunzi nimic, nu poți să înfrumusețezi nimic. Orice drum pe care ai mers și-a lăsat în urmă amprenta pașilor înaintea ochilor lui Dumnezeu. În fața privirii Sale care pătrunde totul nu există haină care să te poată acoperi. Aceasta nu va fi așa abia în ziua judecării, în fața tronului sfânt al lui Dumnezeu, ci **este deja astăzi așa.** Întrebarea pentru păcătos este: vrei să te așezi cu vina ta, fără eschivări, așa cum ești în fața Dumnezeului sfânt ca un vinovat, care caută harul cu umilință? Evanghelia mărturisește tuturor oamenilor, dar și ție: dragostea lui Dumnezeu s-a aplecat spre tine. Fiul lui Dumnezeu S-a împovărat cu blestemul vinei tale, El a purtat judecata ta; sentința pe care tu ai meritat-o a fost executată asupra Lui pe crucea de pe Golgota. Pricepe această realitate: **Isus a murit pentru vina ta!**

Spune-I acestui Mântuitor iubitor, care caută: Doamne Isuse, salvează-mă, sunt un păcătos pierdut și vinovat! Vei vedea că El te va ierta, va lua povara vinei de pe conștiința ta și blestemul păcatului din viața ta. El îți va dăruia pace cu Dumnezeu, siguranța iertării, ba chiar viața veșnică. Toată viața ta interioară și exterioară va fi atunci transformată și înnoită. **Atunci ești scăpat de judecată. Ești salvat de mânia viitoare.** Atunci viața ta ajunge sub lumina soarelui harului. Răspunde-ți ție însuși și răspunde-I lui Dumnezeu la întrebarea: vrei să vii la Isus cu sinceritate?

Nr. 22

SIGURANȚĂ

„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5,13)

În anul 1889, vestitul pictor englez, Thomas Sidney Cooper (se pronunță Cuper), un om bătrân de 86 de ani, a găsit pacea cu Dumnezeu prin credința în Isus; era cu trei ani înaintea morții lui.

Editorului unei reviste, care a rugat un număr de bărbați renumiți să-i dea o explicație scrisă despre poziția lor față de Biblie, artistul i-a scris următoarele cuvinte:

„Stimate domn! Mă întrebați ce cred despre Biblie. Ei bine, ascultați: Ea mi-a deschis ochii asupra faptului că eram un păcătos pierdut, care nu avea putere să se mântuiască singur. Dar mi-a arătat și pe ce cale pot primi de la Dumnezeu iertarea păcatelor mele. Ea m-a îndrumat spre ușa deschisă a harului și spre o mântuire absolută, fără plată. Ea mi-a povestit despre jertfa minunată a lui Isus Hristos și m-a condus la credință și la cunoașterea mântuirii, că prin sângele Lui sunt spălat de toate păcatele mele. Pe El, care n-a cunoscut păcat, Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El”. (2 Corinteni 5,21.)

Mă bucur să pot să spun că de atunci citesc Biblia zilnic, și anume, la ora nouă dimineața, la ora unu la prânz și la ora zece seara și îmi permit să-i recomand fiecărui cititor al dumneavoastră să facă la fel. Al dumneavoastră devotat, Thomas Sidney Cooper.”

Următoarele însemnări pe care le-a făcut soția lui în timpul bolii lui, puțin înainte de sfârșitul lui, pot să arate cititorului credința copilărească și crezul simplu al acestui bărbat: „Într-o zi medicul a spus: „Toată lumea mă întreabă despre sănătatea dumneavoastră, domnule Cooper.” El a răspuns: „Aceasta este foarte frumos; dar îmi fac mai puțină grijă ca oamenii să audă ceva despre însănătoșirea sau despre starea sănătății mele, decât ca ei să știe că Dumnezeu m-a mântuit prin sângele iubitului Său Fiul la o „moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se veștejește”, care este păstrată în cer pentru mine. Să știe oricine că în curând mă duc acolo, pentru a mă bucura de acea moștenire în Hristos”.”

„Într-o zi bolnavul a vorbit despre siguranța mântuirii și a spus: „Dacă m-ar întreba cineva dacă sunt sigur de mântuirea mea, atunci i-aș spune: sunt mai sigur de ea decât dacă un înger din cer m-ar fi asigurat de mântuirea mea; căci ar fi posibil să nu-mi pot aminti fără greșală cele auzite și de aceea să nu mă pot baza liniștit pe ele, pe când așa, posed Cuvântul lui Dumnezeu în scris și de la Dumnezeu Însuși, prin Duhul Său.”” –

Nu sunt acestea mărturii minunate?

În mijlocul poporului nostru german există grupuri de tăgăduitori ai lui Dumnezeu, care vor să alunge din conștiința lor pe Dumnezeu și veșnicia, păcatul și judecata, **numai de-ar putea!**

Dar și printre aceia care mărturisesc că cred în Dumnezeu, marea majoritate trăiesc cu ideea că nimeni nu poate să știe ceva sigur despre ceea ce este dincolo de moarte. Dacă întâlnesc un creștin adevărat, care le mărturisește cu pace și cu bucurie: „Știu unde mă duc; moartea îmi deschide poarta slavei, mă duc la Domnul, Îl voi vedea și voi fi veșnic cu El!” – atunci ei gândesc că acest om este fie exaltat, fie arogant.

Ei trăiesc cu gândul că: dincolo de moarte aflăm dacă vom fi pe veci mântuiți sau suntem pierduți pentru totdeauna. Deoarece Dumnezeu este dragostea și este îndurător, El Se va îndura de mine și astfel sper că și eu voi mai fi mântuit. **Dar aceste concepții stau în opoziție cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.** Acesta ne învață că din fire toți suntem păcătoși vinovați și pierduți, în drum spre veșnica pierzare. Dar Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10). Cine-și caută, crezând, refugiul la El, cine I se

încredințează cu vina lui, cine își supune Domnului: inima, voința și viața, **va fi mântuit**, adică are parte de o mare transformare, primește o viață nouă, dumnezeiască, devine un copil al lui Dumnezeu. Unui asemenea om, care se întoarce din întunericul înstrăinării de Dumnezeu la Isus, Fiul lui Dumnezeu, de sub puterea satanei la Dumnezeu, Duhul Sfânt îi dă mărturia că **este mântuit, că are viața veșnică și pace cu Dumnezeu**. Un astfel de om are siguranță.

Un medic credincios, tânăr, a fost chemat la o femeie săracă pe care o tratase deja; era în seara unei zile de Paști. El însuși povestește:

Între timp ajunseserăm în apropierea locuinței; următorii câțiva pași ne-au condus într-o căsuță îngustă din spate. Ne-am croit drum în amurg spre casa sărăcăcioasă în care locuia bolnava, peste mormane de gunoi și printre copii dezbrăcați pe jumătate, care se jucau și printre grupuri de bărbați și femei care priveau la cearta unor bețivi. Ne-a întâmpinat un fum gros de tutun și miros de coniac. Dar am mers înainte, pe treptele murdare și rupte în sus, până la mansarda mizeră unde zăcea muribunda. După ce ochii noștri s-au obișnuit cu lumina tulbure a micii încăperi, am văzut sărmana bolnavă, o femeie tânără, care după toate aparențele era aproape de moarte.

Ea a spus cu voce stinsă: „O, domnul meu, mi-ați dat în luna mai o cârticică și mi-ați spus că sângele lui Isus mă va mântui. Dar mai este nevoie și de altceva. Ce este acest altceva?”

„Nu, pentru mântuirea dumneavoastră nu mai este necesar nimic altceva; puteți liniștită să vă bazați mântuirea sufletului pe lucrarea Mântuitorului care și-a vărsat sângele la cruce pentru dumneavoastră. Acolo sunteți sigură și protejată veșnic. Domnul și Mântuitorul a acceptat să reglementeze înaintea lui Dumnezeu problema privind păcatele noastre; și El le-a reglementat prin aceea că a mers la cruce pentru noi. Această lucrare L-a satisfăcut și L-a proslăvit deplin pe Dumnezeu, astfel că acum este **drept** atunci când El îl îndreptățește pe cel care crede în Isus. Și dumneavoastră credeți cu adevărat în Isus și vă încredeți în El dornică de mântuire, nu-i așa?”

„Da, da,” a răspuns ea încet; „dar aici mai trebuie **ceva**. Eu mor; nu-mi puteți da nici o **siguranță că sunt mântuită?**”

„Nu, eu, nu; **Dumnezeu o poate face** și El într-adevăr S-a străduit să-i dea celui care crede în Isus deplina siguranță a mântuirii Sale. Dumnezeu ne îndrumă întâi spre **sângele lui Isus**, ca bază a siguranței noastre în fața dreptei judecăți viitoare și apoi spre propriul Său **Cuvânt** infailibil, care ne convinge de siguranța mântuirii noastre. Astfel spune Cuvântul Său, de exemplu: „Acum, deci, nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus” (Romani 8,1). „Cine crede în El nu este judecat” (Ioan 3,18). Aceasta este adevărat necondiționat despre **oricine** care se odihnește plin de încredere pe lucrarea isprăvită a preaslăvitului Fiu al lui Dumnezeu. Puteți să înțelegeți lucrul acesta? **Lucrarea** lui Hristos vă dă **siguranță și Cuvântul** lui Dumnezeu vă dă **certitudine**, adică vă face să fiți sigură de mântuire.”

„Da, da, așa este,” a găfâit muribunda, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrazii slabi; „Aceasta este ceea ce îmi lipsea. Da, aceasta este ce am citit în cartea dumneavoastră. Acum totul îmi este limpede. **Sângele vărsat ne mântuiește, ne pune la adăpost; iar Cuvântul lui Dumnezeu ne face să fim siguri de neclintit.**”

Acestea au fost ultimele cuvinte care au ieșit de pe buzele ei. Sufletul ei nemuritor a plecat zece minute mai târziu la Isus, Răscumpărătorul ei. Ea era acum străină de trup, acasă la Domnul; trecuse din mizeria camerei ei de mansardă dincolo, în bucuria veșnică și în slava prezenței lui Isus Hristos.

Prin fața sufletului mi-a trecut plin de viață pasajul din Scriptură: **„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.”**

Ce prețioasă și ce importantă este trăirea acestei femei tinere! Ea luminează limpede esența credinței și temelia creștinismului, dar și rodul prețios al acestora, pacea inimii. Ceea ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pe cruce, jertfa suferinței și a morții Sale, constituie o realitate care este absolut independentă de persoana mea, de păcatele mele, de starea inimii mele. Eu puteam să fi fost atât de rău, atât de nerecunoscător, atât de necurat și de împovărat de vină pe cât posibil – aceasta nu schimbă cu nimic din realitatea că Hristos a murit pe cruce pentru mine, că sângele Lui a curs în judecata lui Dumnezeu pentru vina mea. **Crezi tu lucrul acesta?**

Dar Dumnezeu a făcut și mai mult: El a dat infailibilul Său Cuvânt pentru a mă face pe mine personal sigur că sunt **mântuit**. Îndată ce sunt convins **de ceea ce a făcut Dumnezeu pe cruce** și îndată ce apuc pentru mine **ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său**, Duhul Sfânt îmi dă preafericita siguranță că sunt mântuit și că am viața veșnică. După ce aceasta este partea mea, abia atunci are inima mea pace, abia după aceea savurez harul lui Dumnezeu, abia atunci am o nădejde indestructibilă. Atunci pot să spun într-adevăr: „Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8,38-39).

Nr. 23

AM GĂSIT!

„Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” (Ioan 5,24)

Dintre cei mai mari inventatori și tehnicieni ai tuturor timpurilor face parte Arhimede (născut în anul 287 înainte de nașterea Domnului, la Siracuza). Regele Hiero din Siracuza și-a comandat odată o coroană din aur curat. Dar aurarul a pus în aur metal nenobil și regele l-a însărcinat pe Arhimede să stabilească cât metal nenobil este în coroană. Lucrul acesta nu era realizabil în stadiul științei de atunci. Arhimede s-a gândit în toate felurile cum să facă; într-o zi, în timp ce medita făcând baie, a găsit calea spre rezolvarea acestei sarcini grele. În bucuria lui pentru acest lucru, Arhimede a sărit afară din apă. Uitând de toate celelalte, a fugit acasă în timp ce striga într-una: „Evrîca! Evrîca!” adică: am găsit! El găsisese, în sfârșit, aceea asupra căreia mintea lui meditatase atâta timp zadarnic, cu care se chinuise zi și noapte; din această cauză era bucuria lui așa de mare, încât a putut uita de toate celelalte, chiar și de hainele lui. Ce a găsit Arhimede atunci a fost un succes trecător, rodul meditării lui anevoioase. Dar dincolo de acest succes erau sarcini noi, ținte noi ale gândirii și cercetării lui. Ceea ce găsisese el, n-a adus odihnă inimii lui.

Dar există o fericire care-l face fericit pentru totdeauna pe cel care o găsește. **O cunoști?** Ea nu constă dintr-o inovație și nici din câștigul de aur, comori și onoruri; este cunoașterea unei Persoane minunate, a unui Prieten atotputernic, care potolește tot dorul inimii; acest Dumnezeu aduce la pace inima agitată, care suspină a omului. **Este Isus, Domnul!** A-L recunoaște pe El, Fiul lui Dumnezeu, ca Mântuitor și Prieten, a-L găsi pe El, a cărui dragoste și al cărui har sunt de nezdruncinat, nemărginite, ineputabile – aceasta este adevărata fericire care umple inima și gura cu bucurie copleșitoare. Câte o mireasă care s-a bucurat în fericirea inimii ei când a devenit proprietatea mirelui ei, a vărsat multe lacrimi când s-a văzut dezamăgită total de acela care, așa cum a crezut ea, trebuia să devină fericirea vieții ei. Dar cine-L găsește și-L cunoaște pe Isus nu va fi dezamăgit. Ce descoperire, dacă inima va fi convinsă că: Mântuitorul venit din cer, Domnul atotputernic îmi este, într-adevăr, personal aproape! El mă iubește, mă caută, a murit pentru mine

pe cruce. El a întins mâinile spre mine, vrea să mă salveze, să mă poarte, să mă păzească, ba chiar a pregătit pentru mine o slavă veșnică în casa lui Dumnezeu. Dragostea Lui vrea să mă binecuvânteze, inima Lui are numai gânduri de pace pentru viața mea. O, dacă ai vrea să înțelegi acum ce înseamnă să-L găsești pe Isus, să-L cunoști și să poți spune: de acum aparțin pentru totdeauna acestui minunat Domn al meu!

Un curier de Biblii a intrat într-o casă distinsă și și-a oferit prețioasa marfă: Biblii și scrieri creștine. Stăpâna casei l-a întrebat: „Ați făcut deja și pacea cu Dumnezeu?” „Nu, milostivă doamnă!” a răspuns modest cel întrebat. „Cum?” a strigat aceasta, „și umblați și vindeți Biblii și dăruiți tractate, poate predicați și Evanghelia?” „Da, așa fac.” „Și cu toate acestea încă nu v-ați făcut pacea cu Dumnezeu?” „Nu, milostivă doamnă,” a răspuns iar curierul de Biblii, „căci eu **n-am** putut să-mi fac pacea cu Dumnezeu; dar Domnul nostru Isus Hristos – preamărit fie Numele Lui! – a făcut pacea mea cu Dumnezeu acum mai bine de 1800 de ani, și anume, prin sângele Lui de la cruce. Așa citim în Biblie: „**făcând pace prin sângele crucii Lui**” (Coloseni 1,20). Dumnezeu mi-a dăruit har să cred în acest cuvânt, să-mi întemeiez credința pe El și, îndreptățit prin credință, am de atunci, negreșit, **pace cu Dumnezeu** prin Domnul nostru Isus Hristos.” Doamna a fost uimită și l-a rugat atunci pe omul cu Biblii să vestească Evanghelia în casa ei. Au fost invitați oameni; și curierul l-a predicat pe Hristos. – Fiul casei, J. B., un bărbat tânăr, însurat, a fost impresionat de Cuvântul lui Dumnezeu și convins de vina lui înaintea lui Dumnezeu. El s-a recunoscut ca păcătos pierdut care merita judecata veșnică, dar n-a putut înțelege harul și a rămas fără pace. – Era puțin înainte de încheierea anului când curierul de Biblii l-a vizitat din nou pe tânărul bărbat și i-a dăruit la plecare, lui, care încă nu avea pace, o revistă cu vestea Evangheliei. Abia după câteva luni (în 27 martie) a venit din nou la el și s-a scuzat că de atâta timp nu i-a mai făcut nici o vizită. „Da”, a spus J.B., „acum sunt exact trei luni și o săptămână de când ați fost aici.” Deoarece colportorul s-a minunat că el știa să precizeze atât de exact timpul, acesta a spus: „Ah, n-am să uit în veci această zi. Îndată ce ați fost plecat, m-am așezat și am citit revista pe care mi-ați lăsat-o aici. Un articol din ea spunea: „**Acestea cinci merg împreună.**” (Era un studiu despre Ioan 5,24: „Cine **aude** cuvântul Meu (1) și **crede** în Cel care M-a trimis (2) **are** viața veșnică (3) și **nu vine** la judecată (4), ci **a trecut** din moarte la viață (5).”) Am citit și am citit și am citit articolul iar și iar. O dată sau de două ori deja pusese revista pe polița pentru cărți, dar mereu am luat-o iar; căci subiectul nu-mi dădea pace și eu nu voiam să cedez. A venit seara, m-am băgat în pat, dar n-am dormit. Am vegheat și am meditat. În sfârșit, la ora douăsprezece s-a luminat în sufletul meu. „**Am găsit!**” am strigat tare și mi-am trezit soția să-i anunț fericirea mea; i l-am mărturisit pe Isus ca Mântuitor al meu. Și pe tata și pe mama i-am trezit. Da, bucuria mea era așa de mare! Dacă n-ar fi fost nimeni în casă căruia să-i pot comunica bucuria mea, atunci aș fi fugit precis la vecini pentru a-i anunța de fericirea mea.” – Lucrarea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt era evidentă la J. B. **El găsisse pace cu Dumnezeu în jertfa săvârșită de Isus Hristos.** Și ce bine a fost! Curând după aceea s-a îmbolnăvit și a adormit în Domnul, în luna august a aceluiași an. În toate acele luni a mai fost un martor bucuros al Domnului și Mântuitorului său. Multe rude și cunoscuți l-au vizitat și au auzit de pe buzele lui ce a făcut Dumnezeu pentru el.

Prietene, te rog să n-ai liniște până nu poți striga ca acel bărbat tânăr: „**Am găsit!**” Din partea lui Dumnezeu totul este pus în ordine. El strigă: „**Veniți, toate sunt gata!**” Și azi o mai poți avea, căci este scris: „**Cine crede în Fiul are viața veșnică**” (Ioan 3,36).

Un prieten povestește cum a venit odată în vizită la o familie credincioasă din U.

Într-un colț ședea o persoană mică, aproape pitică. Ea curăța cartofi, dar în afară de aceasta nu privea nici în sus, nici în jur. Era bătrâna L., o săracă, ce fusese luată în casă de familie, din milă și care acum se făcea puțin utilă în casă prin curățatul cartofilor și alte activități simple. Era o ființă îngrozitor de timidă. Prietenul nostru avea pe inimă să vorbească cu această sărmană ființă

despre mântuirea sufletului ei. Așa că și-a pus scaunul lângă cel al bătrânei și apoi s-a înfiripat următoarea conversație:

„Negreșit sunteți deja bătrână.” „Da, 79.” „Șaptezeci și nouă de ani? Atunci ați ajuns deja departe în viață și probabil veți începe în curând călătoria în veșnicie.” „Da, așa cred și eu”, a spus L. printre lacrimi. „Dar acum întrebarea este: **încotro? Știți** deja unde veți ajunge dacă Dumnezeu vă cheamă din această lume?” „Ei, dacă aș **ști** aceasta, atunci aș fi fericită!” s-a bâlbâit L. plângând tare, cu sughituri. Cel care întrebuse nu s-a așteptat la o asemenea dorință de mântuire de la femeia sărmană, care părea aproape debilă mintal. El a început simplu, de-a dreptul, ca și când ar fi avut un copil în fața lui, să povestească bătrânei care asculta atentă, despre dragostea minunată a lui Dumnezeu, care L-a dat la **moarte** pe Isus, singurul Său Fiu, pentru noi și păcatele noastre. Pe lângă aceasta a arătat mereu că Mântuitorul a fost pe cruce **și pentru păcatele** ei și i-a purtat pedeapsa. – Deodată, bătrânei i-a căzut pe jos cuțitul de curățat din mână; și-a împreunat ambele mâini deasupra capului și a strigat triumfător: „Nu weet eck et! Eck heo et, eck heo et!”² O, ce făptură omenească fericită sunt acum! Atâta timp am căutat și m-am rugat și n-am găsit, și acum ați venit dumneavoastră și mi-ați spus toate acestea!” Bucuria ei era așa de mare, încât mereu izbucnea în cuvintele: „O, ce făptură omenească fericită sunt!” Prietenul nostru a întreat-o după o vreme pe bătrâna fericită: „Ei, vă mai temeți și acum la gândul veșniciei?” „Nu, nu,” a strigat ea, „căci acum am găsit-o! Isus m-a mântuit.” Ea acceptase cu credință copilărească adevărul despre lucrarea săvârșită a lui Isus Hristos și se bucura acum, fiind conștientă că are viața veșnică prin credința în Numele Său. (Ioan 20,31.) Bucuria era mare în toată casa. Și minunat, câteva zile mai târziu alergarea de pelerin a bătrânei simple, devenită acum așa de fericită, a fost încheiată. Ea a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu, la Domnul ei.

Această parte prețioasă vrea Dumnezeu să ți-o dăruiască și ție. El dă gratis viață și pace. Tu nu trebuie să plătești nimic, căci Hristos a plătit **totul** pe Golgota; și nici nu poți plăti nimic, pentru că nu ai nimic, n-ai absolut nimic ce ai putea să-I aduci lui Dumnezeu, decât păcatele tale și inima ta zdrobită. Citim că: „plata păcatului este moartea, însă darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru”. Și mai departe: „Dumnezeu este drept și îndreptățește pe acela care are credință în Isus”, deci pe cel care, conștient de vina și de condamnabilitatea lui, își găsește refugiul la Isus; Acesta a purtat pe Golgota pedeapsa pentru oricine crede. Dacă tu cauți pace cu Dumnezeu, atunci acceptă harul pe care ți-l oferă Dumnezeu prin Isus Hristos, ca și tu să poți exclama cu inima fericită: „**Am găsit! Am găsit!**”

Nr. 24

MARELE ÎNȘELĂTOR

„Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului;
lațul s-a rupt și noi am scăpat.” (Psalmul 124,7)

A fost arestat de curând în Dresda unul dintre cei mai vicleni escroci pe care i-a văzut Berlinul în ultima vreme, un vânzător în vârstă de 31 de ani, pe nume G.

Acesta a devenit cunoscut poliției cu ani în urmă prin aceea că, sub aparența că ar fi secretar al ambasadei italiene, căuta un însoțitor de drum. Pe candidatul său, care s-a anunțat, l-a escrocat de o sumă considerabilă, dar a fost arestat curând după aceea. De la închisoarea preventivă a fost dus ca bolnav psihic la ospiciul Herzberge. Acolo a fost foarte atent la toate evenimentele, a

² „Acum știu! Am găsit! Am găsit!”

făcut observații care i-au folosit foarte bine la faptele pungășești de mai târziu. Eliberat ca refăcut, și-a făcut apariția nu numai în Berlin, ci și în alte orașe. Începând de acum a făcut pe academicianul. În Frankfurt am Main a făcut cunoștință într-un hotel cu un proprietar de fabrică, bogat, căruia i s-a prezentat ca procuror. Cei doi bărbați au pus la cale un chef care s-a terminat cu aceea, că „procurorul” i-a furat proprietarului de fabrică 1000 de mărci. În Chemnitz, G. a apărut ca dr. Koswich din Groß-Lichterfelde. Acolo a prescris unui accidentat un aparat ortopedic, a pus să i se plătească 12 mărci acout și a dispărut cu prada. Și în Berlin a găsit farsorul intrare în familii, ca doctor. O viclenie deosebită a escrocului era să-i viziteze pe cei răniți în accidente și să le emită la însărcinarea unei presupuse instituții orășenești, contra cost imediat, un certificat privind „constatarea medicală”. Și pe martorii accidentului îi vizita și îi consulta contra cost de un eventual șoc nervos. În Lichtenberg, escrocul și-a făcut scurt apariția ca asesor de tribunal. Acolo a confiscat, la presupusa însărcinare a instanței pentru chestiuni tutelare, de la văduva unui administrator superior al poștei 485 de mărci, pe care femeia îi declarase ca moștenire în numerar de la soțul ei. În colonia Grunewald s-a prezentat unei fete în casă, care voia să dea un copil, ca dr. Burchardt din Herzberge, care căuta un copil pentru o familie distinsă. A pus să i se plătească 80 de mărci „taxă de timbru” și nu s-a mai întors. Ca „doctor al panopticolui” i-a luat 200 de mărci garanție unui bărbat care s-a anunțat pentru angajare la Passage-Panoptikum. Deoarece în Berlin pământul începuse să-i ardă sub picioare, escrocul și-a mutat iar domeniul de activitate în afară. În drum spre Dresda l-a tras pe sfoară pe un alt călător, căruia i s-a prezentat ca medic-căpitan. Pentru a se face de nerecunoscut, a purtat acum în Dresda tocmai uniforma de medic-căpitan. Dar în acest caz socoteala lui l-a lăsat baltă. Păcălitul l-a văzut pe stradă pe tovarășul lui de călătorie, l-a recunoscut în ciuda transformării sale prin uniformă și a pus să fie arestat.

În timp ce citim aceasta, trebuie să ne imaginăm că în poporul nostru există multe sute de astfel de pungași șmecheri, care stau permanent la pândă pentru a-i păcăli pe oamenii naivi.

Dar cine le dă escrocilor această multilateralitate de planuri mereu noi și gânduri la moduri noi de înșelăciune? Cine le dă curajul și prezența de spirit pentru a face pe nevinovatul în cele mai dificile situații? Cine le dă aptitudinea de a apărea în rolurile cele mai diferite, fie ca procuror, fie ca medic-căpitan, fie ca asesor de tribunal, pentru a-i înșela pe oameni? Acest mare maistru și mare înșelător este satan, dumnezeul veacului acestuia, tatăl minciunii.

Dacă într-un oraș au loc în scurt timp infracțiuni îngrozitoare în succesiune rapidă, crime, spargerii sau jafuri la poștă, atunci se vorbește despre „marele necunoscut”, despre misteriosul șef al acestor infracțiuni groaznice. Cu adevărat există un asemenea „mare șef”, care își ascunde prezența cu viclenie înmiiată. Este satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor. El este în stare să facă astfel, ca cei înșelați de el, pe care ba îi duce de nas, ba îi pune în lanțuri, să susțină cu toată fermitatea că acest mare stăpân al lor propriu-zis nici nu există. Ei declară ca prostie, ca obscuritate medievală să crezi într-un satan real, personal. Este extrem de important de a birui această concepție înșelătoare, cu lumina adevărului lui Dumnezeu.

Acel escroc îi înșela de bani pe oamenii care îi acordau încredere; pe cei înșelați îi lăsa fără milă în plata sorții lor. Dacă ei plângeau sau se tânguiau, dacă flămânzeau sau duceau lipsă, dacă au pierdut rodul muncii lor pe mai mulți ani prin înșelăciunea lui – el râdea de ei pentru prostia lor. De ce au fost așa de proști? De ce s-au lăsat înșelați? **Exact așa procedează satan.** El îi ademenește pe oameni la sine, îi umple cu neîncredere față de Dumnezeu; pe unii îi înfășoară cu pofta păcatului, pe alții cu câștigul de bani: ei îl urmează. Apoi, când viața scurtă a expirat, când se îndreaptă spre veșnicie ca niște înșelați și pierduți fără nădejde, - are satan milă de victimele lui?

Nu, mila, îndurarea sunt calitățile lui Dumnezeu, dar satan este într-un totu contrariu. El se bucură de distrugere, vrea să-i ducă repede pe toți în acel loc de chin și de întuneric din care n-a scăpat nimeni. De aceea îl numește Dumnezeu: „**ucigașul de la început și tatăl minciunii**”. Domnul spune despre el: – „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să distrugă” (Ioan 10,10).

Câtor oameni nu le pune în față imaginile ademenitoare ale poftei carnale! Nenumărați oameni sacrifică puterea tinereții, sănătatea și conștiința nepătată; ei iau în schimb pentru acestea: otrava mistuitoare a păcatului, lanțurile robiei poftii carnale, o viață distrusă. Privește un bețiv cum se clatină; o batjocură la adresa masculinității și a virtuții, un rob sărman, înșelat. Cine l-a adus astfel în mizerie? Cine l-a făcut o nenorocire pentru tată și pentru mamă, pentru nevastă și copii? Marele necunoscut, marele înșelător, satan.

Dar să nu crezi că acest mare escroc îi înșeală pe toți oamenii numai cu lucruri urâte, imorale, vizibil rele. Nu, el procedează cu fiecare după inclinațiile deosebite ale acestuia. Un păsărar isteț știe că nu toate păsările mănâncă râme și nu toate mănâncă grăunțe, firimituri de pâine sau scorușe. El își alege momeala potrivit cu inclinația acelor pe care vrea să le prindă. Așa îi înșeală satan pe mulți oameni cu lucrurile zilnice aparent nevinovate și respectabile. Domnul descrie viața lumii înstrăinate de Dumnezeu cu cuvintele: „Mâncau, beau, se însurau, se măritau” (Luca 17,27-28) – este **viața zilnică**, o viață fără Dumnezeu, trăită numai pentru lume. Nenumărați oameni sunt înșelați cu ea, pentru că dumnezeul veacului acestuia le spune: **muncește, câștigă, savurează viața și tinerețea, nu există altceva!** Când apoi anii grăbiți au zburat, când inima a devenit rece și dură, părul, cărunț, atunci omul înșelat stă fără nădejde la poarta veșniciei. Astfel se scufundă în valurile reci ale morții; el se duce fără mântuire și fără Salvator la locul întinericului veșnic, ca un păcătos neîmpăcat.

Oare n-a auzit el niciodată că „Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19,10)? Da, a auzit-o suficient de des și conștiința lui l-a convins destul de des că era un păcătos vinovat, dar marele înșelător i-a pus mereu în față: acestea sunt numai capricii evlavioase. Păcat, vină, judecată? Dumnezeu? Veșnicie? Un Mântuitor salvator? Numai povești naive! Astfel s-a lăsat înșelat, conștiința lui a fost redusă la tăcere, iar inima lui a ajuns tot mai departe de Dumnezeu.

Prietene, **ești și tu un înșelat?** Ești mai aproape de veșnicie decât crezi. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17). Viața trece așa de repede! Zilele care au fost consumate în deșertăciune, nu se mai întorc. Dar astăzi te cheamă dragostea lui Dumnezeu pentru a te elibera din toate lațurile înșelătoare, ca să găsești viața adevărată. Acela care a purtat pe cruce păcatele, blestemul și pedeapsa ta, Isus, te cheamă. O, cheamă-L și tu! Pleacă-ți inima și genunchii în fața Lui cu rugămintea ca El să te salveze din lanțurile robiei și din capcane, din toată înșelăciunea în care satan te ține prins.

Dacă aceasta este pentru tine ceva într-adevăr serios, vei avea parte de salvarea lui Dumnezeu. Atunci vei putea striga de bucurie: „Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt și noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul”.

Nr. 25

**SCUFUNDAT ÎN MLAȘTINĂ –
MAI EXISTĂ NĂDEJDE?**

„Judecata va fi fără milă pentru cel care nu a arătat milă. Mila se laudă față de judecată.” (Iacov 2,13)

De curând, o deliberare în fața camerei corecționale din Berlin a arătat unde poate ajunge un om foarte cult, care provine din cea mai bună familie.

Servitoarea E. B., de 43 de ani a fost acuzată de furt grav în recidivă agravantă. Acuzata este fiica unui înalt funcționar ministerial, s-a bucurat de cea mai bună educație, a avut ore de muzică și ore de limbi străine și ce se mai consideră în rest necesar pentru o bună educație. Toane ciudate au făcut-o să părăsească pe noapte și ceață casa părintească, unde era ținută din scurt, și să încerce să-și croiască drum în viață printr-o activitate proprie. Lupta pentru pâinea cea de toate zilele i-a adus curând alte concepții de viață răsfățatului copil de funcționar. Ea a încercat în diferitele ramuri de activitate feminină și în cele din urmă a devenit muncitoare în fabrică, deoarece mândria i-a interzis să se întoarcă în casa părintească. În această calitate a cunoscut fete ușurate, care i-au răpit curând restul de ținută morală. Partea din biografie care a urmat de acum înainte, să rămână aici trecută sub tăcere; numai atât să spunem, că E. B., după ani de poleială exterioară, de risipă și de slujire a păcatului, s-a îmbolnăvit; cicatricile de pe față și de pe mâini, pe care boala le-a lăsat în urmă și care o desfigurau, făceau înfățișarea ei să fie înspăimântătoare. A ajuns în cele mai josnice bârloguri ale viciului din cartierul cu case dărăpănate, pentru ca în cele din urmă să găsească în alcool un nou „prieten”. Lipsită de orice sprijin, vlăguită de viața desfrânată, fiica de odinioară a unei familii respectate a decăzut pe treapta cea mai de jos a rușinii și a mizeriei. Ca adunătoare de cârpe, cu traistă și cârlig, femeia arătând ca o babă, umbla de colo până acolo, pentru a-și câștiga în locurile de descărcare a gunoiului și prin curți, câțiva groși pentru țuică. Între timp a mai suferit și câteva pedepse pentru furt. Într-o seară de iarnă, fiind într-o stare de ebrietate avansată, a văzut într-o vitrină mai multe sticle cu lichior, care au momit-o la un nou furt. După ce ușa casei a fost închisă, s-a furișat în beciul proprietății în cauză și a rupt aici o parte din peretele despărțitor de scânduri pentru a ajunge la țuică. În dimineața următoare a fost găsită foarte beată și a fost predată poliției de către angajații fabricii de lichior, care se aflau în aceeași casă. Procurorul a propus o pedeapsă cu închisoare de trei ani, ținând cont că acuzata a fost pedepsită deja de două ori cu închisoarea. Curtea cu juri a condamnat-o la doi ani de închisoare și la pedepsele secundare obișnuite.

Pentru orice cunoscător al vieții de metropolă, o asemenea notiță biografică nu este ceva neobișnuit – doar există multe sute de vieți omenești a căror poveste seamănă exact cu tabloul desenat aici. Dar această relatare care provoacă milă este tipărită aici, pentru a lega de ea o întrebare. **Mai există vreo nădejde pentru o viață așa de depravată, pentru un om care se pare că a ajuns deznădăjduit în punctul cel mai de jos al decăderii? Mai există o putere a harului care poate ridica și salva din adâncul unei asemenea mlaștini?**

Dacă la acea femeie sau la un alt om cu o biografie asemănătoare în spatele gratiilor de fier ale închisorii se poate ajunge prin această revistă, atunci potrivit gândurilor lui Dumnezeu, raza dragostei salvatoare, cuvântul că a venit un Salvator care vestește eliberarea robilor și deschiderea închisorii pentru cei care sunt în lanțuri (Isaia 61,1) trebuie să pătrundă în inima lui. Ce mesaj în această lume de păcătoși: a venit un Mântuitor salvator, **pentru care nimeni nu este prea rău**. Câți oameni nu există la care nu observă nimeni cât de tare sunt legați în lanțurile păcatului, a căror conștiință strigă zi și noapte despre păcatul lor ascuns! Câte lacrimi nu curg și din ochii bărbaților puternici, curajoși pentru poticnirea și căderea lor - și ei nu-L

găsesc pe Cel care ajută și este puternic, care vrea să-i ridice, să-i țină și să-i poarte. Un bărbat distins se plângea de curând: Mi-e scârbă de mine însumi, mă disprețuiesc, plâng pentru păcatul meu – dar unde este eliberarea? Tuturor acestora să li se spună că a venit Isus, acest minunat și slăvit Eliberator! Într-adevăr, oamenii care păcătuiesc, care zac la pământ au nevoie să afle: tu nu ești prea rău pentru Domnul, Isus vrea să te salveze, Isus vrea să-ți reînnoiască viața, El are o cale de ieșire din toate adâncurile vinei tale, ale constrângerii tale. Cheamă Numele Lui, căci „**Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!**” (Romani 10,13).

Face parte din caracteristicile prezentului, că – după părerea generală – ruina nenumăraților oameni trebuie luată în considerare ca o realitate de neînlăturat. Se vorbește cu inima rece despre „victimele vieții moderne de metropolă”. Un polițist, care are zilnic de-a face cu aceste vieți distruse, le privește ca pe un rău inevitabil, ca pe o realitate cu care trebuie să te împaci, pentru că nu poate fi schimbată. Dar Dumnezeu care Își zice „Părintele îndurării”, îi vede pe toți acești oameni scufundați în mocirlă, cu ochiul dragostei salvatoare, iar un creștin adevărat, un om care a avut el însuși parte de harul salvator, ar trebui să-i privească și el așa.

Suntem toți în primejdie să disprețuim asemenea oameni depravați. Ajungem în ispita de a ne crede mai buni și uităm așa de ușor că **numai harul** ne păzește de adâncurile mlaștinii; **numai harul** ne-a dăruit iertare când ne-am întors la Dumnezeu din adâncurile vinei noastre. Privește în urmă, în amintirea ta, dacă n-ai respins arogant sau dur oameni, pentru că purtau ștampila vagabondajului și a meseriei de cerșetor. Adu-ți aminte de ceea ce ai avut parte privind educația și ocrotirea și întreabă-te dacă într-adevăr ești mai bun. Este adevărat că acești oameni ajunși în mlaștină au o atitudine neobișnuită de a minți și a înșela. Este nevoie de multă înțelepciune și pază pentru a le sluji cu adevărat și pentru a-i accepta fără falsă credulitate. Să dai bani fără multă vorbă unor asemenea oameni, pe variantele lor înșelătoare (fie mulți sau puțini) este de cele mai multe ori lucrul cel mai greșit pe care-l poți face. Totuși, tot ce s-a dat de milă, **din dragoste pentru Domnul** unor asemenea oameni decăzuți, El va recunoaște în acea zi. Firea noastră înăscută, arogantă se crede uneori prea bună pentru a vorbi cu un asemenea om, să-l conducă în cameră, să-i spună o vorbă prietenoasă și să-i arate îndurare. Poate că se va abuza de această îndurare – să nu-ți pară rău!

Odată a rămas în urmă în K., la sfârșitul unei adunări, un asemenea vagabond, un fost marinar, pentru a căuta pace cu Dumnezeu. Biografia lui agitată – era din Württemberg, chiar și dialectul lui o mărturisea – l-a dus în toate țările și închisorile posibile. El spunea că într-o seară a fost pe cale să se sinucidă, dar că acum ar vrea să vină la Mântuitorul salvator. Au purtat de grijă ca el să poată face lungă călătorie până în portul St., unde spera să găsească un loc pe o corabie, ca să-și câștige din nou cinstit pâinea. A fost ajutat, a fost îmbrăcat în haine noi. Părea că acceptă cu inimă smerită și supusă nu numai aceste binefaceri, ci și Evanghelia harului. Dar nu mult după aceea s-a arătat că a alunecat înapoi pe calea înșelăciunii și după câteva săptămâni a venit o știre dintr-o închisoare austriacă, unde era după gratii.

Acum vor gândi unii că tot ce s-a cheltuit pentru acest bărbat au fost bani aruncați, dragoste și grijă irosite. Dar aceasta ar fi o mare eroare. Orice rază de dragoste care a luminat de dragul lui Isus într-o viață întunecoasă de om, **n-a fost zadarnică** – Domnul o va aprecia. Orice cuvânt despre dragostea salvatoare a Fiului lui Dumnezeu, care a fost adâncit în inima unui om foarte rătăcit este o sămânță **care mai poate încolți**. Despre toate asemenea slujiri și ostenele ale dragostei salvatoare, Cuvântul lui Dumnezeu spune pentru a-i încuraja pe credincioși: „Aruncă-ți pâinea pe ape și după multe zile o vei găsi iarăși” (Eclesiastul 11,1). Sentința asupra unui vagabond este ușor de pronunțat. Însă aici este scris un cuvânt important: „**Judecata va fi fără milă pentru cel care nu a arătat milă. Mila se laudă față de judecată.**” Ce vrea să spună aceasta? **Dragostea salvatoare valorează mai mult înaintea lui Dumnezeu, decât o condamnare dreaptă.**

Nr. 26

CULTURĂ FĂRĂ CREȘTINISM

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”

(Faptele Apostolilor 4,12)

Când Ferdinand Cortez a debarcat în anul 1519 în Mexic, a găsit acolo un regat electiv, în care tribunalele, independente de coroană, aplicau o pronunțare autonomă a sentinței. În tot regatul existau șosele strategice, de la capitală până la granițe, pe care din 15 în 15 kilometri erau clădiri pentru stații. În felul acesta ordinele erau răspândite în toată țara cu mare rapiditate. Lucrul acesta avea importanța lui, înainte de toate pentru recrutarea oștirii (mobilizare). Priveliștea unei armate mexicane era strălucitoare; în aceasta exista o disciplină severă de război și un cod solid de lege marțială.

Templele strălucitoare întreceau în înălțime, în toate cetățile, casele de locuit din piatră. Ele se numeau „Teocallis”, ceea ce înseamnă „case ale lui Dumnezeu”. La numeroasele sărbători religioase erau procesiuni strălucitoare sub conducerea preoților, în care femei, bărbați și copii aduceau idolilor jertfele lor de flori, fructe și animale. Culmea tuturor sărbătorilor religioase o constituiau jertfele de oameni. Cadavrele celor jertfiți erau devorate la ospete extraordinare. Lângă temple erau clădiri mari de școli, în care copiii erau educați și învățați. În instituțiile superioare de învățământ se predă astronomia, mitologia și istoria. Exista o scriere cu ideograme, care erau desenate parțial pe pânze din bumbac, parțial pe piei pregătite de animale, parțial pe papirus. Mexicanii aveau un sistem deosebit de calcul; anul lor solar de 18 luni a câte 20 de zile, la care se mai adăugau cinci zile în plus ale anului bisect, era socotit mai exact decât anul grecilor și al romanilor. Agricultură, mineritul și comerțul erau în floare. Nu este surprinzător că un popor la înălțimea acestei culturi era un popor canibal? Se poate dovedi că în vremea dinaintea invaziei spaniolilor a fost o sărbătoare idolatră națională la care au fost jertfiți și devorați 80 000 de prizonieri. Imperiul mexican s-a prăbușit sub sabia lui Ferdinand Cortez. Dar Cortez n-a adus puterile înnoitoare de viață ale creștinismului, ci lăcomia de aur și neînduplecarea – un jug de fier! Consecințele n-au întârziat. În cele patru secole care au trecut de atunci, soarele păcii și al prosperării n-a răsărit pentru acea țară sărmană. Nici în vechea cultură mexicană, nici în cea a spaniolilor n-a fost mântuire și binecuvântare. Ambele au fost **cultură fără creștinism**.

Acum un alt tablou dintr-o perioadă mai recentă: pe insulele Hebridele Noi din oceanul Pacific încă mai locuiau acum 50 de ani cei mai sălbatici canibali. Acolo s-a dus un martor binecuvântat al lui Isus, scoțianul John Paton. După o muncă îndelungată de decenii a acestui creștin devotat și a ajutoarelor sale, a avut loc o transformare totală, am putea spune: o creație nouă a acelor triburi sălbatică. Astăzi poți traversa în pace insula Tanna, reședința principală de altădată a misionarului Paton și vei găsi la bășinași baza pe care s-a întemeiat noua lor cultură, Biblia în casele lor, Biblia tradusă într-o limbă pentru care acum 50 de ani nu exista, de fapt, nici măcar un scris. Vei găsi acolo școli și un popor harnic. Iată binecuvântările unei culturi pe temelia creștinismului adevărat!

În scrisorile sale din 1860, misionarul Paton povestește următoarele: „În acea vreme am primit o nouă dovadă despre spiritul rău, ba chiar infernal, care îi umple pe unii negustori europeni. În dimineața aceea au intrat trei sau patru corăbii în portul nostru. Căpitanii m-au vizitat; unul dintre ei mi-a spus cu plăcere vizibilă: Ne pricepem să-i supunem pe mândri dumneavoastră locuitori ai insulei Tanna! Vi-i von face ascultători! Neașteptându-mă la nimic bun de la acești oameni, am răspuns: Sper că nu aveți de gând să-i întâmpinați cu violență pe acești sărmani oameni? Deloc rușinat, ci râzând, bărbatul mi-a răspuns: V-am adus pojarul!

Acesta îi va secera cu droaia! Am lăsat la țarm, în diferite porturi, patru bolnavi, oameni tineri; aceasta le va răi rândurile!

Revoltat peste orice măsură, am protestat împotriva unei asemenea infamii și am primit răspunsul: Lozinca noastră este – să exterminăm aceste creaturi, ca albi să devină stăpâni pe ținut! Într-un asemenea spirit diabolic au ademenit pe corabia lor o tânără căpetenie, protectorul unui misionar, prin promisiunea unui cadou. La bord l-au lăsat 24 de ore fără mâncare și l-au încuiat în încăperea în care zăceau bolnavi de pojar. Apoi mârșavii l-au dus iar pe insulă, unde, slăbit și în cea mai mare agitație, a putut totuși să se întoarcă la tribul lui. Mi-e rușine să recunosc că acești negustori de lemn de santal, aducători de pieire, erau conaționali mei și că procedau cu bună știință așa de diabolic. Majoritatea dintre ei erau dedați la băutură și relația lor cu insularii semăna întotdeauna cu ciurma. Boala s-a răspândit repede și a apărut în mod violent. În unele sate zăceau toți, așa că abia dacă era de găsit cineva care să dea celor cu febră o înghițitură de apă. Teama a crescut atât printre sârmanii păgâni, încât aproape că nu se găsea nimeni care să vrea să mă ajute la îngroparea cadavrelor. Numai dintre învățătorii mei băștinași și din familiile lor au murit 13. Epidemia fatală care a fost aruncată criminal între locuitorii insulei Tanna a avut drept urmare că furia indigenilor maltratați s-a întors atât împotriva noastră, cât și a dușmanilor lor. Mulți dintre sălbaticii bolnavi au făcut în dogoarea febrei lucrurile cele mai smintite: mulți au sărit în mare pentru a potoli fierbințeala dogoritoare și și-au găsit moartea aproape momentan. Alții au încercat să-și răcorească pielea fierbinte în pământ, în care s-au lăsat îngropați adânc; mulți dintre aceștia au murit literalmente în mormântul lor.”

Oricine poate să-și dea seama, din relatarea acestui bărbat sincer, de contrastul dintre efectele culturii pe care le aduce omului **creștinismul adevărat** și ceea ce aduc asemenea oameni, care s-au desprins de credința în Dumnezeu viu și de puterea înnoitoare de viață a creștinismului biblic. Aceasta este o recunoaștere importantă pentru zilele actuale, pentru că generația noastră se entuziasmează de progresul unei **culturi desprinse de creștinism**. Se călătorește prin aer cu dirijabilul și cu aeroplanul, cu submarinul prin adâncul mării, se gonește cu automobilul prin țări, vara se merge cu patinele în patinoar, se construiesc poduri uriașe fără pilă de pod peste fluvii și brațe marine, se construiesc canale peste munți pentru a lega mări separate, se iluminează satele unui district întreg de la o centrală electrică și de aici sunt puse în mișcare sute de mașini. Dar pe lângă aceasta, sute de mii de oameni se întorc de tot de la creștinism, dau la o parte credința și rugăciunea ca pe vechituri fără valoare. **Nu cumva oamenii au devenit mai fericiți, mai mulțumiți, mai buni prin toate acele progrese culturale?** Oricine știe că nu este așa, ci că de jur-împrejur crește nemulțumirea, imoralitatea și cruzimea. Cultura fără creștinism nu aduce mântuirea, fericirea, pacea nici pentru fiecare în parte, nici pentru familie, nici pentru popoare. Întrebarea hotărâtoare este: dacă în viața particulară, în viața familiilor și a poporului este vreo putere eficace, care este mai tare decât **puterea păcatului**? Pentru aceasta n-are putere nici un legiuitor și nici un suveran. Unul singur o are: **Dumnezeu, care S-a revelat în Hristos pentru a-i mântui pe păcătoși**, pentru a-i elibera din lanțurile robiei păcatului și pentru a le da **o viață nouă, biruitoare**. Numai Evanghelia despre harul salvator, care este în Hristos, aduce mântuire și pace, binecuvântare și prosperitate atât pentru indivizi, cât și pentru popoare. Două lucruri sunt sigure despre această Evangheliie: „Este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1,16) și „Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4,3-4). Nimeni nu poate pricinui supunerea unui popor întreg sub harul salvator al lui Dumnezeu. Dar fiecare individ poate pune personal la picioarele Mântuitorului salvator propria lui inimă și viață. Cine urmează chemarea Domnului și se supune Cuvântului Său, nu va fi doar cu adevărat instruit, ci va deveni un far, un binefăcător în mijlocul familiei sale, în mijlocul poporului său. Încearcă – vei avea parte de lucrul acesta.

Dacă vii la Isus, viața ta va primi acest antet: **binecuvântat și spre binecuvântare!**

Nr. 27

RISIPITORUL

„... unde și-a risipit averea, trăind în destrăbălare.”

(Luca 15,13)

În zilele noastre se risipesc îngrozitor de mulți bani. Grandomania i-a prins pe mulți oameni. De curând s-a putut citi că în Berlin, în puținele zile ale cursei hipice de toamnă au fost mizate 28 de milioane de către aceia care au pariat pe victoria unui anumit cal. 28 de milioane pariate! Nu presupune aceasta o puternică și larg răspândită febră a risipei, pentru a ajunge la acest rezultat? Atunci este sigur folositor să citim câte ceva despre risipitori.

Acum ceva timp, un bărbat bătrân s-a prăbușit neputincios în Altona-Hamburg; a fost dus la spital, unde a murit curând. În urmă cu decenii nici prin vis nu i-a trecut că se va prăbuși pe drum și că va fi înmormântat ca sărac al localității.

S-a născut în 1848 ca fiu al unui negustor bogat din Altona. A făcut gimnaziul, a mers la universitate și și-a luat examenul în mod strălucit. Pe atunci a murit, din nenorocire, tatăl lui și i-a lăsat două milioane de mărci. Tânărul moștenitor a adunat în jurul lui un cerc de lingușitori, cu care și-a cheltuit banii. Această viață extravagantă a durat șase ani; atunci banii au fost tocați, iar „prieteni” au dispărut; l-au lăsat baltă în mod jalnic. Ei, cărora mai înainte le dăduse cu mâinile pline, acum l-au trimis la plimbare răsând batjocoritor, când a cerut o marcă pentru hrană. Dar încă a mai reușit să găsească un post modest într-o casă de export din Hamburg; dar n-a rezistat mult, munca îi devenise străină. O vreme a hoinărit prin toată lumea. La începutul anilor 80 a apărut dintr-odată iar în Hamburg-Altona și într-adevăr a obținut din nou un fel de post de încredere într-o firmă comercială. Dar a înșelat amarnic încrederea șefului său; într-o zi a dispărut cu casa care conținea cam 40 000 de mărci. După ce au fost cheltuiți banii câștigați necinstit, s-a predat de bunăvoie autorităților și a trebuit să petreacă trei ani în spatele zidurilor închisorii pentru înșelarea încrederii. După eliberare a hoinărit ca vagabond prin Schleswig-Holstein și a reînnoit încă de multe ori cunoștința cu închisoarea pentru cerșit și furt ocazional, până acum, când moartea a pus capăt vieții lui distruse.

Relatarea de mai sus, preluată textual dintr-un ziar, face o descriere a pildei „fiului risipitor”.

O cunoști? Fiul risipitor era în întreținerea unui tată bogat și bun. Dar el nu și-a înțeles marele noroc. El voia să se bucure de viață după capul lui. Și-a cerut partea de moștenire și a plecat departe, printre străini, „unde și-a risipit averea, trăind în destrăbălare. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă” (Luca 15,13-14). Astfel a ajuns în mizerie fiul unei case părințești bogate. Ca păzitor de porci încerca să-și mențină jalnica viață cu roșcovele pe care le mâncau porcii. Atunci a început să înțeleagă ce a avut în casa tatălui său, a recunoscut valoarea paradisului pierdut. Astfel a ajuns la hotărârea de a se întoarce acasă cu o mărturisire smerită a vinei lui și să caute îndurarea tatălui său. „Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și a fost cuprins de milă față de el, a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15,20). Sărutările tatălui au înăbușit cuvintele mărturisirii smerite; harul desăvârșit l-a îmbrăcat pe fiu în haina cea mai bună, i-a dat un loc la masa tatălui și a prăznuit o sărbătoare a bucuriei, „căci acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit” (Luca 15,24).

Poate că la aceste cuvinte îți aduci aminte de o vreme de mult uitată, de dragostea mamei și de devotamentul tatălui, pe care odinioară le-ai luat fără a le prețui valoarea. Poate îți amintești și de

unele vremuri care au venit după aceea, care n-au fost bune. Îți amintești de căi ale păcătuirii și ale înstrăinării de Dumnezeu, de lucruri murdare și de vină deosebită. Dar înțelege: **Dumnezeu nu vrea ca povestea vieții tale să se termine ca cea a aceluia risipitor din Altona**, ci ea trebuie să se termine ca pilda fiului risipitor: cu întoarcerea acasă, cu har, cu pace și bucurie. **Vrei tu lucrul acesta?**

În toate timpurile au existat asemenea risipitori, care și-au cheltuit ușuratic și fără scrupule banii - și astăzi mai există destui din aceștia.

În Petersburg lucrează ca măturător pe stradă un anume Vladimir N., care acum câțiva ani a moștenit o avere de un milion și jumătate de ruble (adică aproximativ cinci milioane de mărci). Dar această avere s-a terminat repede în extraordinara lui risipă. La sfârșit a mai dat o masă strălucită pe insula de pe Neva, la care și-a condus distinșii oaspeți cu propriul său iaht cu aburi. Nimeni n-a bănuțit sărăcirea lui iminentă. După ce a trecut această ultimă sărbătoare, a scufundat noaptea iahtul cu aburi în Neva și de atunci se străduiește să obțină o angajare de curățător de străzi.

Mulți, care aud asemenea fapte din realitatea vieții, gândesc în inima lor: Da, dacă aș avea numai un milion sau dacă ar fi chiar și numai 10 000 de mărci, aș ține banii bine la un loc! Cine știe dacă ai face-o! Și chiar dacă ai face-o, banii tăi te-ar face într-adevăr bogat pentru totdeauna? **Ai avea atunci o comoară de durată?**

Fiul pierdut îl prezintă pe om așa cum l-a întors el spatele Dumnezeului oricărui har, Părintelui îndurărilor, pentru a umbla după capul lui pe căile înstrăinării de Dumnezeu, a poftei lumești. **Această pildă te privește pe tine!** Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Noi rătăceam **cu toții** ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui” (Isaia 53,6). Aceasta înseamnă: noi aveam planurile și dorințele noastre pentru pământ, aveam poftă să ne savurăm tinerețea, să câștigăm bani, să obținem ceva și să ajungem sus, dar de Dumnezeu, de împăcare, de iertare, de veșnicie nu ne-am interesat. Stai odată aici liniștit. Și tu ai primit de la bunătatea lui Dumnezeu multe daruri bogate, ai moștenit o avere, și anume: sănătate, putere, educație, un nume bun, o minte limpede; toate aceste daruri trebuiau să contribuie la a-ți întoarce viața la Dumnezeu, ca să poți trece prin această viață ca un copil preafericit al lui Dumnezeu. Te-ai interesat tu de Dumnezeu? Te-ai gândit tu că porți o responsabilitate pentru tot comportamentul tău? Sau te-ai alăturat în cârciumă naturii înstrăinate de Dumnezeu a prietenilor imorali și poate ai râs cu ei când a fost batjocorit Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu? Oricum ar fi fost cu viața ta trecută, ia seama că acel cuvânt profetic continuă așa: „Dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”. Înțelegi legătura? Noi rătăceam, noi nu ne interesam de Dumnezeu. Dar Dumnezeu, „care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit” (Efeseni 2,4), S-a interesat de noi. El l-a trimis pe singurul Său Fiu, pe Isus, să ne caute pe noi, cei rătăciți, cei vinovați și să ne împăce cu Dumnezeu. Isus, Domnul, Creatorul veacurilor a luat pe cruce, ca chezaș al nostru, blestemul păcatelor noastre pe capul Lui nevinovat, ca orice om care crede, să găsească împăcare și pace cu Dumnezeu. **Te-ai întors într-adevăr cu mărturisirea vinei tale, cu recunoașterea păcatului tău la Dumnezeul sfânt, ca să cauți harul?**

Acei risipitori care au pierit sunt imaginea unor asemenea oameni, care, după o viață trăită pentru lume, ajung deznădăjduiți în pragul veșniciei ca păcătoși pierduți. Viața este irosită, timpul harului a zburat, chemarea dragostei lui Dumnezeu a fost disprețuită. Ei nu aduc nimic din viața lor pământească, decât blestemul vinei lor neiertate. În loc să fie pentru totdeauna în casa Tatălui copii ai lui Dumnezeu și moștenitori, își găsesc sfârșitul într-un loc al nenorocirii, al depărtării de Dumnezeu și de chin, unde nu mai luminează nici o nădejde. Ce sărăcie, ce faliment al întregii vieți!

Esența pildei fiului pierdut este aceasta: **un tată plin de îndurare așteaptă întoarcerea acasă a fiului, pentru a-l ierta deplin și pentru a-l face bogat și fericit. Acesta este mesajul lui Dumnezeu pentru tine!** Ești împovărat de vină, fără pace? Ești apăsător, nefericit? Au

eșuat planurile tale, s-a zdrobit nădejdea ta? Dumnezeu așteaptă întoarcerea ta acasă. Un Tată iubitor privește după tine așteptând, Tatăl despre care este scris: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Nr. 28

FERICIREA RĂPITĂ PRIN ÎNȘELĂCIUNE

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea,
dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8,36)

De curând a străbătut ziarele vestea că regina Charlotte a Mexicului și-a petrecut cea de a 70-a aniversare în demență profundă. Povestea vieții acestei femei demne de milă este o predică despre cuvântul: „Mai bine este să cauți adăpost în Domnul, decât să te încrezi în om” (Psalmul 118,8)

Charlotte a fost o prințesă belgiană, sora mai tânără a demult decedatului rege Leopold. La vârsta de șaptesprezece ani s-a măritat cu arhiducele Maximilian din Austria, fratele împăratului Franz Joseph. Maximilian era de profesie ofițer de marină; ca amiral al flotei austriece s-a bucurat de stimă și dragoste. Perechea princiară trăia în strălucire și fericire în minunatul și romanticul castel Miramare. Astfel au trecut în bunăstare netulburată primii ani ai proaspetei căsnicii. Arhiducele Maximilian era bun la inimă, pe lângă aceasta era și un bărbat minunat, credul și ușor influențabil; cu apariția lui strălucitoare și cu ființa lui cuceritoare era cu totul făcut să fie folosit ca instrument agreabil de către firile mai puternice. Împăratul francez, Napoleon al III-lea, a cucerit Mexicul într-un război început nechibzuit. Dar ce să facă cu el? A căutat un domnitor pentru această țară îndepărtată, ca el însuși să scape de această sarcină. El a reușit prin emisari abili să-l determine pe prinț să accepte coroana imperială a Mexicului și i-a promis în plus protecția armatei franceze. Coroana imperială promisă l-a orbit pe arhiduce în așa fel, încât, în ciuda tuturor avertizărilor oamenilor de stat europeni, a consimțit la aventură și a preluat ca împărat guvernarea Mexicului.

Maximilian împreună cu consoarta lui s-au mutat cu speranțe strălucite în țara îndepărtată. Totul părea plin de speranță – dar această fericire se sprijinea pe protecția amăgitoare a baionetelor franceze. Tânăra împărăteasă se complăcea în rolul ei strălucit. Dar curând s-au înălțat nori amenințatori. Napoleon a observat că nu-și mai putea permite să verse nepedepsit râuri de sânge francez pentru o cauză așa de aventuroasă. La aceasta se adăuga faptul că el se temea de amenințările Statelor Unite ale Americii de Nord, care priveau invidios la influența franceză în problemele Mexicului. De aceea și-a călcat cuvântul dat protejatului său, și-a retras în Franța trupele comandate de generalul Bagaine și l-a lăsat pe Maximilian în voia patimii sălbatice a mexicanilor. Curând țara s-a aflat în revoltă mare. Sfârșitul se apropia cu groază, vizibil pentru oricine, cu o viteză înspăimântătoare.

Împărăteasa Charlotte a decis să facă o ultimă încercare la Napoleon, să-i amintească în genunchi de cuvântul lui și să-l implore pentru protecția lui.

Era în august 1866 când ea a ajuns la Paris; fără a-și fi luat timp să se odihnească după lunga călătorie pe mare, a pus ca împăratul Napoleon să fie rugat insistent s-o primească imediat. Într-o caleașcă de curte, condusă de un alai de gărzi de corp călare, care se cuvenea rangului ei înalt, ea a ajuns la ora două după-amiază la castelul din St. Cloud și a fost întâmpinată solemn de Napoleon și de împărăteasa Eugenie. Apoi a urmat în una dintre încăperile interioare ale castelului o convorbire de două ore, al cărei rezultat a fost destul de trist pentru principesa strâmtorată: Napoleon a refuzat orice acordare de ajutor. Împărăteasa Charlotte a părăsit castelul

cu fața răvășită, inundată de lacrimi; și perechea suverană franceză a fost impresionată. Câteva zile mai târziu s-a observat la nefericita împărăteasă o agitație neobișnuită, legată cu cuvinte incoerente, atacuri de febră și dureri crâncene de cap. Femeia demnă de plâns se îmbolnăvise psihic. Minte ei a rămas de atunci întunecată de tot; vestea despre prinderea și împușcarea soțului ei n-a mai putut s-o înțeleagă. Ea a trăit în continuare, absentă, ca bolnavă incurabilă într-un castel belgian liniștit, de țară. Cât de exact i se potrivește lui Maximilian cuvântul de avertizare al Scripturii: „Nu vă încredeți în cei mari, în fiul omului, în care nu este salvare. Suflarea lui iese, el se întoarce în pământul lui; în aceeași zi planurile lui pier. Ferice de acela care-L are pe Dumnezeu lui Iacov ca ajutor al lui, a cărui speranță este în Domnul Dumnezeu său” (Psalmul 146,3-5).

Dreptatea lui Dumnezeu s-a arătat apoi palpabil în evenimentele perioadei imediat următoare. Napoleon a sfârșit ca un străin detronat, fiul lui a fost omorât în Africa de Sud, Bagaine a fost condamnat ca trădător de către curtea marțială.

Iată oameni care s-au lăsat înșelați de strălucirea unei coroane imperiale aventuroase! Câte unul care citește aceasta, poate gândi: Chiar așa de prost n-aș fi fost! Pe mine nu m-ar fi convins Napoleon să renunț la toată frumusețea de care se bucura Maximilian în Miramare, pentru o aventură atât de nesigură! N-o spune prea repede, căci **și tu ești în primejdie să fii înșelat**. Unii sunt înșelați prin strălucirea aurului, alții prin alcool, alții prin pofta carnală. În această privință toți cei înșelați sunt la fel: ei vând o fericire veșnică, o slavă nepieritoare pentru lucruri fără valoare. Cel care îi aduce pe oameni la aceasta este mai șiret decât Napoleon. El are mulți emisari și ademenitori. Dumnezeu te avertizează și îți spune: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”

Nu este nevoie să scriem romane și tragedii, căci le trăim în realitate. Cât de strălucitor părea acest vis mexican pentru perechea imperială înșelată, dar ce zguduitoare a fost sfârșitul! Romanii păgâni aveau proverbul: „Sic transit gloria mundi” – în românește: așa trece gloria lumii! Cuvântul lui Dumnezeu exprimă același adevăr: „Orice făptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp. Iarba se usucă, floarea cade când vântul Domnului suflă peste ea” (Isaia 40,6-7).

Atâta vreme cât oamenii au bogăție, sănătate și prestigiu, așa pare, de parcă ar fi găsit adevărata fericire. Invidia râvnește la ceea ce au aceia, teama se pleacă în fața celor puternici și plini de influență – dar vai! ce repede trece această strălucire! „Omul: zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp. Când trece un vânt peste ea, nu mai este și locul pe care-l cuprindea n-o mai cunoaște” (Ps.103,15-16). Ceea ce lumea numește „fericire” este pentru mulți oameni nenorocire. Bogăția, admirația oamenilor, traiul bun, succesul exterior nu duce la fericirea inimii. Fericit este numai acela care își știe protejat tot viitorul în mâinile și în dragostea unui Prieten atotputernic și credincios. **Cunoști tu o inimă la care să te adăpostești pentru a fi mângâiat și înviorat în ziua strâmtorării și a furtunii?**

Există un singur Prieten la inima căruia găsești adăpost: este Isus, Fiul lui Dumnezeu; este Acela pe care dragostea pentru noi, cei fără nădejde și vinovați, L-a dus pe cruce, ca noi să găsim pace cu Dumnezeu, siguranța harului și viața veșnică. **Ai găsit tu această comoară?** Atunci ai fugit de înșelăciunea lumii.

Acum înțelege vestea bună: Isus a venit din cer pe pământ, ca noi, oamenii născuți în păcat, să găsim adevărata fericire. Ceea ce te face nefericit este păcatul, vina; ele te despart de Dumnezeu. Ele împiedică faptul ca afluenții vieții divine: pacea, bucuria, nădejdea, puterea să se poată revărsa în inima ta. Adu păcatul tău, anii tăi iroșiți, inima ta rea la picioarele lui Isus! El te așteaptă de mult. Privește, crezând, în rănile de moarte ale Aceluia care a purtat pe crucea de pe Golgota pentru tine judecata și pedeapsa. Pune-ți toată viața, tot viitorul în mâinile acestui Prieten atotputernic! Atunci vei vedea că într-adevăr vei putea striga de bucurie: **am găsit adevărata fericire, L-am găsit pe Isus, Prietenul meu salvator!**

Nr. 29

PE CARE DINTRE CEI DOI?

„Pe care din cei doi vreți să vi-l eliberez?” (Matei 27,21)

Toate ziarele Americii și ale Europei au publicat în iulie 1910 articole în șpalturi lungi despre meciul de box din Reno. În acest mic oraș muntos american au luptat unul împotriva altuia cei mai vestiți doi luptători cu pumnii, unul negru și unul alb. Într-un asemenea meci de box este vorba despre cea mai brutală violență a pumnului. Dacă este scos un ochi sau este spart un maxilar, dacă este o gravă comoție cerebrală – ce le pasă spectatorilor? Ei așteaptă o emoție palpitantă – dacă pe lângă aceasta mai curge și mult sânge, lucrul acesta face treaba și mai captivantă. Darămite acum, în ziua în care albul lupta cu negrul! **Care dintre cei doi va învinge?** – La acest spectacol au fost aduse laolaltă mase mari cu trenul, oameni din toate stările sociale. Trecea drept o problemă de onoare a rasei, dacă bărbatul alb sau cel negru își va doborî adversarul cu lovituri de pumn.

În hala ticsită în care avea loc acest meci de pumni încăpeau 15 000 de spectatori; 1 400 000 de mărci au fost încasate la ghișeu. Bărbați și femei așteptau nerăbdători lupta, cu emoție pătimașă. Au fost pariate milioane. **Care dintre cei doi?**

Pentru a oferi o imagine a cruzimii acestui spectacol, reproducem aici descrierea finalului.

Aproape până în ultima rundă cei doi adversari păreau să se mențină cam la egalitate. Firește că în runda a cincea albul a primit un zdravăn croșeu de stânga în barbă și ochiul lui drept aproape că a fost terminat; dar și negrul simțise deja din greu pumnul puternic al albului și sângera tare. În runda a douăsprezecea l-a lovit iar pe alb un croșeu îngrozitor de stânga al adversarului său negru, în ochi, iar loviturile albului nu-l nimereau pe negru. În runda a 13-a, a 14-a și a 15-a abia dacă mai putea să lovească. Negrul l-a bușit cu ambii pumni. Cel învins s-a cramponat un moment de coarda care înconjură ringul, apoi a căzut. S-a mai ridicat o dată în picioare, dar următoarea lovitură de pumn l-a trântit iar pe podea. Arbitrul ringului numără: „Unu, doi, trei” - - - până la zece. Albul nu s-a mai putut ridica. Deasupra lui stătea negrul cu fața pătată de sânge, rânjind – învinsese.

Nu reprezintă izbitor toată această mulțime de spectatori cruzi, la fel ca și luptătorii înșiși, ceea ce este omul despărțit de Dumnezeu? „Gura le este plină de blestem și de amărăciune. Au picioarele grabnice să verse sânge, ruina și mizeria sunt pe căile lor, nu cunosc calea păcii. Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor” (Romani 3,14-18). Înfrângerea albului a fost primită de către populația albă ca un afront. Prin urmare, s-a ajuns în multe locuri din statele americane de Sud la lupte rasiale violente, în care au fost omorâți douăzeci de negri. Pentru a înțelege aceasta, trebuie să știm că în America de Nord există o prăpastie de netrecut între albi și negri. Aceasta merge atât de departe, încât în trenuri și în tramvaie sunt sectoare separate pentru negri, în care nu va intra niciodată un alb. Da, există biserici diferite pentru negri, în care un negru predică pentru negri, căci în bisericile albilor nu au voie. O fată albă, care se mărită cu un negru, își ia adio pentru totdeauna de la familia și de la prietenii ei. Părinții albi nu-și trimit niciodată copiii într-o școală unde li se predă copiilor negri. Negrii ajung în casele albilor numai ca să slujească. În aceste împrejurări, ambelor rase li se părea ca o chestiune de onoare: **care dintre cei doi va învinge?**

A existat odată o altă zi, în care a fost vorba, tot pentru o mulțime mare, pătimașă, agitată, despre întrebarea: **care dintre cei doi?** – Fiul lui Dumnezeu, Cel încununat cu spini stătea înaintea lui Pilat din Pont, pe locul de judecată din Ierusalim. Pe atunci a întrebat judecătorul nedrept: „Pe care din cei doi vreți să vi-l eliberez?” Și ei au spus: „Pe Baraba!” (Matei 27,21). Baraba era un criminal vestit. Zadarnic a încercat Pilat de trei ori să schimbe părerea

poporului. Ei strigau ca el să-L răstignească pe Isus. „Le-a eliberat pe cel care fusese aruncat în închisoare pentru răscoală și omor, pe care-l cereau ei, iar pe Isus L-a lăsat în voia lor” (Luca 23,25). Era vorba pentru Israel despre întrebarea: **care dintre cei doi?** Dar nimeni n-a trecut de partea lui Isus. Nimeni n-a apelat la îndurarea acestei mulțimi agitate pentru Acela care le-a tămăduit leproșii, le-a vindecat bolnavii, i-a făcut pe orbii lor să vadă, le-a mângâiat pe văduvele lor, i-a hrănit pe flămânzii lor. Nu, toți, toți strigau: „Ia-L pe Acesta și eliberează-ne pe Baraba!” (Luca 23,18.) N-au existat două partide care să se certe între ele pentru unul sau celălalt – nu, toți au fost de aceeași părere, oameni de vază și oameni de rând, bogați și săraci: „**Ia-L pe Acesta!**”. Isus, Cel încununat cu spini stătea singur, ca un lepădat. Acest Om lepădat de toți era Fiul lui Dumnezeu, dragostea veșnică în Persoană. Criminalul a fost lăsat liber, în ovațiile mulțimii, dar Acela care venise din ceruri pentru a adevăra dragostea lui Dumnezeu, a fost pironit pe cruce.

În acea zi a existat și în Ierusalim un spectacol sângeros, spre care s-a revărsat o mare mulțime de popor: Fiul lui Dumnezeu, pironit pe lemnul blestemat, a suferit și a murit în judecata lui Dumnezeu pentru o lumea vinovată de păcătoși. Dar înțelege, nu numai acei iudei, nu numai preoții cei mai mari, cărturarii și fariseii au stat în acea zi în fața întrebării: **care dintre cei doi?** Nu, **tu însuși** ai stat în fața acestei întrebări!

Acea mulțime care se holba, care se revărsase afară, spre Golgota, încă nu înțelegea ce luptă puternică se dădea acolo pe cruce între Isus și satan, ce luptă avea loc când s-a împlinit cuvântul profetic: „Mi se usucă puterea ca un vas de lut și mi se lipește limba de cerul gurii; m-ai adus în țărâna morții. Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de răufăcători m-a împresurat; mi-au străpuns mâinile și picioarele; aș putea să-mi număr toate oasele. Ei se uită la mine și mă privesc, își împart hainele mele între ei și aruncă sorți pentru cămașa mea” (Psalmul 22, 15-18). Da, pare că satan ar fi triumfat în această luptă, ca și când Domnul slavei Și-ar fi plecat, murind, capul sub cununa Lui de spini. Dar ascultă! În clipa aceasta pronunță marele cuvânt al biruinței: „**S-a sfârșit!**” Suferința și moartea Lui, sângele Lui vărsat pentru păcătoși au deschis pentru oricine care crede calea spre harul lui Dumnezeu, spre pace și slavă.

Nu poți să rămâi imparțial! Acela care a suferit și a murit acolo caută să-ți câștige sufletul. Lupta dintre Isus și satan încă nu s-a sfârșit aici pe pământ. Și tu trebuie să te decizi. Stăpânul lumii acesteia face uz de orice ca să te țină de partea lui. El te ademenește când cu pofta tinereții și desfătarea vieții, când cu distracția și slujirea păcatului, când cu onoarea și aurul. Este „dumnezeul veacului acestuia”. De jur-împrejurul tău oamenii își pun viața de bunăvoie în slujba lui. El este distrugătorul puternic, înșelătorul viclean care-l duce pe păcătosul vinovat la prăpastia veșnică.

Dar tu privește la Acela care a suferit și a murit pe cruce pentru tine, care a purtat blestemul și pedeapsa păcatelor tale. Dacă lumea te ademenește, dacă păcatul te înfășoară, dacă batjocoritorii te amenință, dacă șiretenia și obrăznicia tovarășilor tăi din tinerețe te înconjoară – satan vrea să te țină departe de Dumnezeu. Dar gândește-te la aceasta: **care dintre cei doi?** Nu poți să fii proprietatea mântuită a lui Isus și în același timp să savurezi plăcerea lumii; nu poți avea pacea și înfierea lui Dumnezeu și totodată să umbli pe căile păcatului și ale plăcerii lumești. **Este vorba despre o decizie a vieții: care dintre cei doi?** Isus sau satan? Viața sau moartea? Salvat sau pierdut? Harul sau judecata? Slava sau osânda? Recunoaște-L pe Acela care te iubește nespun, care a luat asupra capului Său nevinovat toată pedeapsa vinei tale. El te caută și te cheamă astăzi. Ei, spune: **care dintre cei doi să fie?**

Nr. 30

REALITĂȚI SAU DOGME?

„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

(Ioan 11,25-26)

Clopotele bat; tonurile lor solemne răsună peste sate și orașe; se sărbătorește Paștele. Spune, prietene, spune sincer: ești tu convins că Fiul lui Dumnezeu, Cel venit din ceruri, Cel judecat și jertfit pe crucea de pe Golgota pentru vina ta, **a înviat trupește, personal și cu adevărat?** Este pentru tine o **realitate** pe care tu contezi, că Hristos, Domnul, înviat prin slava Tatălui, este un Mântuitor și Salvator viu, prezent pentru oricine care cheamă, crezând, Numele Lui și-și așează vina vieții sub sângele curs pe cruce al Fiului lui Dumnezeu? Ia în serios această întrebare, căci dacă Hristos n-a înviat, atunci întregul creștinism este un neadevăr și nici un om nu are nădejdea vieții veșnice. Nu trece superficial peste această întrebare – ea cuprinde mântuirea ta veșnică, ea decide dacă ai sau dacă nu ai în viața pământească un Mântuitor viu, atotputernic; dacă se găsește sau dacă nu se găsește pentru tine o iertare adevărată a vinei și pace pentru inima ta; dacă există sau dacă nu există pentru tine o slavă a casei cerești a Tatălui.

Am găsit publicată următoarea scrisoare a studentului G. Z.:

„Într-o zi, profesorul nostru a vorbit despre tema dogmatică „Există o înviere?” Această întrebare veșnic importantă pentru mine și pentru noi toți, a fost negată hotărât pe parcursul prelegerii. Zâmbind trist, profesorul K. a încheiat cu cuvintele: „Îmi pare rău, domnii mei, că astăzi v-am răpit ultima scânteioară de credință copilărească evlavioasă și de învățatură credincioasă de catehism, ba chiar a trebuit s-o răpesc neîndurător. Dar ar însemna să readuc mistica sumbră, necredincioasă a întunecatului Ev mediu în epoca noastră iluminată de către purtătorii de făclii ai științei moderne, dacă v-aș spune: Există o înviere din moarte. Dar aceasta nu voi face-o. Deci consolați-vă că a fost o iluzie binevoitoare. Treziți-vă; fiți oameni întregi; și gândiți-vă că: a fost un vis frumos, plăcut. Distrugeți această himeră, căci această fata morgana n-a fost decât amăgire, mistificare de-a lungul multor secole. Deci, domnii mei, știința ne strigă: **nu există o înviere a morților!**” –

Ajuns în locuința mea, în spaima sufletului meu m-am aruncat în genunchi în fața sofalei, căci rugăciunea am păstrat-o încă din casa părintească, făcând abstracție de influența sfâșietoare a doi profesori nelegiuți. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea lumină pentru inima mea frântă, peste care se lăsa o beznă deasă.

Când în ziua următoare l-am vizitat pe compatriotul meu în camera lui, pe W., un credincios, student la medicină, și i-am dezvăluit starea inimii mele, acesta m-a întrebat pe neașteptate: „Știi deja că tânăra, frumoasa soție a acestui profesor a murit noaptea trecută în urma unei operații aparent reușite? Așteaptă numai”, a continuat el, „să vezi cum va fi continuarea prelegerii sale dogmatice; chiar că putem fi curioși!”

Și a venit prelegerea. După o scurtă întrerupere cauzată de moartea soției lui, profesorul K. a ținut iar prelegeri peste paisprezece zile. În mod ciudat a ales încă o dată vechea temă deja discutată: „Există o înviere a morților?” În sala ticsită domnea o liniște mormântală când profesorul K., vizibil emoționat, a început cu glas înăbușit: „Domnii mei! Trebuie să vorbesc încă odată despre această temă serioasă. De fapt **există o înviere a morților**. Dumnezeu mare și tare, Cel atotputernic, care locuiește în cer, dar și la aceia care au inima frântă și zdrobită, mi-a arătat mie, un sărman păcătos, acum două săptămâni – în noaptea de după ultima mea prelegere dogmatică – la patul morții iubitei mele soții, smulsă mie printr-o moarte subită, într-un asemenea mod zguduitor, palpabil că: nu numai că există un Dumnezeu veșnic, dar există și o

înviere. – Iertați-mă, și Dumnezeu să mă ierte, că v-am spus cândva contrariul. Astăzi retrag totul. Ce m-aș face eu acum, un biet om, unde aș găsi mângâiere și sprijin dacă n-ar exista o înviere a celor dragi nouă?”

Mai departe n-a mai ajuns. Cu un strigăt scurt de durere, bărbatul puternic, de-abia la patruzeci de ani s-a prăbușit leșinat la catedră, sub ochii noștri, ai tuturor. Unii studenți, care stăteau în față, s-au repezit și și-au dus profesorul la locuința lui pustie, situată în apropiere; nici o soție iubită n-a venit acolo în întâmpinarea bolnavului; prietenii au trebuit să-l bage ei în pat pe profesorul lor, apoi l-au părăsit în tăcere, cu ochii umezi.

Ce luptă trebuie să fi dus acest bărbat puternic în ultimele două săptămâni! Dar nu luptase zadarnic. Dumnezeu i-a dat biruința și mai mulți dintre ascultătorii lui au găsit curând după aceea credința și pacea în Isus.”

Dumnezeu L-a înviat dintre morți pe preaiubitul Său Fiu! El n-a murit ca unul biruit de moarte, ci **El a dat de bunăvoie prețioasa Lui viață** la moarte, ca ispășire pentru cei vinovați, pe care harul lui Dumnezeu voia să-i mântuiască. De aceea n-a putut moartea să-L țină. El a murit ca biruitor asupra lui satan, a păcatului, a morții și a lumii și a intrat în Hades, în Locuința morților pentru **a deschide porțile morții**. Acest lucru l-a adevărit Dumnezeu în fața lumii văzute și a lumii nevăzute: El a înviat dintre morți pe Acela care L-a proslăvit pe Tatăl și a împlinit în mod desăvârșit voia lui Dumnezeu prin jertfa Lui de ispășire deplin valabilă de pe crucea Golgotei.

Îngerul lui Dumnezeu a mărturisit la mormântul deschis al lui Isus: „Nu este aici, a înviat!” (Luca 24,5-6). Că S-a ridicat la cer sub ochii ucenicilor Lui și a fost înălțat în slava Tatălui, o mărturisește Scriptura: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei, a fost înălțat la cer și un nor L-a ascuns din ochii lor” (Faptele Apostolilor 1,9).

Nenumărați oameni care se consideră creștini, nu cred cu adevărat acest adevăr fundamental al creștinismului, învierea Fiului lui Dumnezeu. Dar acest fapt minunat și prețios nu este numai dovedit în Biblie cu mulți martori și întărit prin documente (citește 1 Corinteni 15,1-8), ci majoritatea acestor martori au pecetluit cu moartea adevărul mărturiei lor.

Nu este sângele apostolilor și al martirilor o dovadă mai bună decât știința oratoriei unui profesor și cerneala tipografică a unui ziar? Ce dă o garanție mai bună pentru adevăr: moartea triumfală, plină de pace a celor care Îl mărturisesc pe Hristos cel înviat și prezent, sau afirmațiile goale ale tăgăduitorilor lui Dumnezeu și ale batjocoritorilor în zilele lor sănătoase? **Crede Cuvântul lui Dumnezeu!** Cel care din dragoste pentru tine a venit din cer și a murit pe cruce, este aproape de tine. Deschide-I inima ta, mărturisește-I păcatele tale, adu-I grijile tale! El va drege toată paguba vieții tale. Și tu vei găsi ce au găsit cetele celor răscumpărați: **iertare și pace, salvare din judecata viitoare a lui Dumnezeu, o viață nouă, veșnică**. Cheamă Numele lui Isus, cheamă-l cu sinceritate și **El îți va răspunde**.

Un Hristos mort nu te poate ajuta – numai un Mântuitor înviat, viu, prezent te poate purta cu mâini atotputernice. **Trebuie să ai parte de El!** Atunci și tu vei umbla, prin harul lui Dumnezeu, deja aici pe pământ într-o viață nouă, de pace și de nădejde. Dar nu numai aceasta - ci împreună cu toți credincioșii vei primi la înviere un trup nou, asemenea trupului Său slăvit. Vei trăi veșnic cu Domnul într-o lume acum încă nevăzută, în Împărăția luminii și a păcii. Atunci va fi realitate aceea ce este scris: „El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Moartea nu va mai exista. Nu va fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21,4).

Aceasta nu este o iluzie de cuvinte frumoase – aceasta este realitate și siguranță. **Orice creștin adevărat** știe lucrul acesta. Pentru el este o certitudine absolută, de neclintit, garantată de Dumnezeu. – Domnul său înviat i-a promis lucrul acesta. „Și Dumnezeu, care L-a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (1 Corinteni 6,14).

Nr. 31

DEASUPRA CEȚII PĂMÂNTULUI

„Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei.” (2 Corinteni 4,3-4)

Geneva, capitala Elveției franceze, situată în mijlocul Alpilor, la minunatul lac Geneva, este ascunsă adesea, în lunile de iarnă, în ceață cenușie. Uneori locuitorii nu văd săptămâni în șir nici o rază de soare. Dar în timp ce orașul este învăluit în cenușiul melancolic, trebuie numai să suim pe Mont Salève, situat în apropiere, pentru a păși în cea mai vie strălucire a soarelui. În timpul urcatului suntem la început încă în ceață – dar apoi urmează sus un loc unde pășim deodată în strălucirea soarelui. Acum stăm deasupra straturilor de ceață; acestea acoperă numai ceea ce este situat dedesubt, dar nu mai pot împiedica razele soarelui, care vin de sus.

Există o altă cetate, care zace și iarna și vara în ceață; aici oamenii nu văd razele adevăratului Soare al vieții. Aceasta este lumea **obscurității**, în care majoritatea oamenilor văd totul numai în iluminatul pământesc. Soarele păcii nu luminează nici în inimi, nici în case, nici în munca zilnică. Privirea este împiedicată – nici o nădejde nu luminează în inimi. Negurile obscurității acoperă prezența și dragostea lui Dumnezeu, ele ascund în același timp **seriozitatea veșniciei**. Viața majorității oamenilor seamănă cu viața din Geneva când este iarnă – ei merg **prin ceață**.

Este trist, dar adevărat: există mulți, mulți oameni a căror inimă n-a văzut niciodată razele dragostei lui Dumnezeu și care n-au aruncat niciodată vreo privire în prezența Mântuitorului minunat și salvator. Ei sunt întotdeauna preocupați numai de pământ, fie cu munca lor și cu grijele lor, fie cu planurile și cu dorințele lor, fie cu distracțiile și cu amuzamentele lor. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre aceștia: „Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei.”

Un poet îi prezintă pe oamenii obscurității, care sunt despărțiți de Dumnezeu, într-o fabulă despre un cocor și o lebădă.

Un cocor mergea pe marginea unui lac, căutând broaște și melci în apă. Deodată a venit din înaltul luminos o lebădă albă, care s-a lăsat pe oglinda lacului. Cocorul a întrebat-o: De unde vii? Lebăda a răspuns: vin din cer. Cocorul a întrebat: ce este acela: cer? Cum arată acolo? O, a spus lebăda, acolo este minunat: acolo ți se poartă de grijă pentru tot, toți trăiesc și se veselesc în strălucirea soarelui dragostei lui Dumnezeu. Acolo sunt numai oameni preafERICIȚI, acolo răsună neîntrerupt cântările de bucurie. Nimeni nu se vaită, nimeni nu plânge, nimeni nu se îngrijorează. Nu vrei să vii și tu în cer? – Cocorul a întrebat: **Există acolo broaște și melci?** Nu, a spus lebăda. Dar acolo există lucruri așa de minunate, încât nu-ți vei mai dori niciodată broaște și melci. – **Atunci rămân mai bine aici, a spus cocorul și a plecat mai departe să caute broaște și melci.**

Aceasta este o imagine potrivită pentru oamenii cu gânduri pământești. Ce publică ziarul, ce spun oamenii, câți bani se câștigă, cât de departe a ajuns acesta, ce a sădit și a construit și a câștigat acela – pe acestea le consideră ei singurele lucruri care contează. Ei trăiesc aceeași viață înstrăinată de Dumnezeu, pe care o descrie Domnul: „Mâncau, beau, se însurau, se măritau, ... cumpărau, vindeau, plantau, construiau” (Luca 17,27-28). Vestea despre dragostea salvatoare a lui Dumnezeu, despre harul care aduce pace inimii, despre prezența Fiului lui Dumnezeu, despre

ascultarea rugăciunilor credinței, despre ajutorul lui Dumnezeu în strâmtorările pământești, despre binecuvântarea trăită palpabil în drumul de pe pământ al credincioșilor, despre slava spre care se îndreaptă copiii lui Dumnezeu – acestea toate sunt considerate de către aceste sărmâne fapte omenești numai fantezii religioase, povești cucernice. Astfel umblă și trăiesc ei permanent în ceața gândurilor lor pământești. Firește că la unii oameni această orbire duce la o vrăjmășie nebunească împotriva Domnului și împotriva alor Săi. Așa au explicat de curând medicii într-o clinică privată de boli mintale, unei credincioase care fusese dusă acolo de propriile ei rude ostile: Atâta vreme cât mărturisiți că există un Isus viu și un satan real, sunteți nebună tocmai de aceea și nu veți părăsi această instituție până nu veți renunța la aceste halucinații. Curând după aceea Tatăl ceresc atotputernic Și-a condus în libertate copilul din această închisoare îngrozitoare. Dar se vede că necredința este o putere care luptă prin forța lui satan cu o energie pe față împotriva adevărului și a martorilor adevărului.

Oricine ai fi, prietene și oriunde ai locui, - să nu mai rămâi mult în această ceață dezolantă! **Isus te cheamă în lumina soarelui harului.** Trebuie să vezi lucrurile pământești în lumina veșniciei. Atunci le vei vedea vremelnicia – totuși, ele câștigă în valoare, căci peste tot observi mâna care binecuvântează și disciplinează a lui Dumnezeu – chiar și în încercări, greutăți, dezamăgiri: numai dragostea lui Dumnezeu!

„Dar știm că toate lucrurile lucrează spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8,28). „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8,31-32). Da, în lumina soarelui harului există o altă viață decât în ceață.

Dacă vrei să ieși din ceață, trebuie să urci pe un munte. El nu este așa de înalt ca Mont Salève. Este numai un deal, se numește Golgota. Trebuie să-L privești pe Fiul lui Dumnezeu, care a fost acolo în judecata lui Dumnezeu, în suferința morții pentru vina ta. În timp ce păcătosul se apropie de dealul crucii, privirea lui mai este învăluită în norii groși de teamă și de neîncredere față de Dumnezeu, de cunoștința vinei care apasă pe conștiința lui. Este o presiune pe sufletul lui, care împiedică bucuria și acoperă pacea.

Este aceasta o imagine a stării tale lăuntrice? Apropie-te de cruce! Recunoaște-L pe Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ pentru tine, pentru a lua asupra capului Său nevinovat poverile vinei tale, ca Miel al lui Dumnezeu. Înțelege: a fost numai dragoste, numai îndurare ceea ce L-a adus pe Fiul lui Dumnezeu în acest loc, **pe cruce!**

Capul Lui sfânt a fost plecat sub povara vinei tale; El a luat-o asupra Lui, El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemnul blestemat. Acolo L-a lovit sentința morții, dreapta judecată a lui Dumnezeu, pe care ai meritat-o tu. Din dragoste sinceră a devenit Isus Mielul care a purtat vina ta, ca tu să găsești pace. „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui; și noi am socotit că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați” (Isaia 53,4-5). Dacă apuci acest adevăr crezând, dacă privești astfel în rănilor de moarte, deschise, ale lui Isus și apuci în inima ta vestea: Isus mă iubește, Isus a murit pentru mine, sângele Lui a îndepărtat pentru totdeauna tot ce mă despărțea de Dumnezeu, tot ce mă osândește, tot ce făcea din mine un vinovat – **atunci va răsări pentru tine soarele harului, atunci vei ieși din ceața apăsătoare, atunci vei păși, bucurându-te, în lumina dragostei lui Dumnezeu.** Vei primi o viață înnoită. Atunci îți va merge ca celui născut orb, care a devenit văzător dintr-odată. N-ai fi crezut lucrul acesta, că există o astfel de viață, o viață în prezența Mântuitorului atotputernic! Ce har să-L cunoști pe Isus și să umbli de mână cu El. **Toată vina iertată – toate grijile luate! S-a făcut pace.** Când Iacov a văzut aceste raze de soare luminând în viața lui întunecată, îngreunată de griji mai înainte, a spus: „Am văzut pe Dumnezeu față în față și sufletul meu a fost scăpat” (Geneza 32,30). Despre acel ceas este scris: „**Răsărea soarele peste el!**”

Nr. 32

CE VALOARE ARE RELIGIA?

„Poporul acesta Mă cinstește cu buzele,
dar inima lui este departe de Mine.” (Matei 15,8)

După opt ani de cursuri, profesorul de religie a școlii generale din M. (din sudul Germaniei) le-a dat elevilor și elevelor sale ca temă să se exprime în scris în legătura cu întrebarea: **„Ce valoare are religia?”** Răspunsurile copiilor, care au fost publicate recent, arată un rezultat în fața căruia mulți se vor speria. 66 de băieți au declarat categoric că religia nu are nici o valoare; 58 au motivat această părere într-o frază care are același sens: **„Căci pentru afacerea noastră nu o putem folosi.”** – 25 socotesc religia valoroasă numai în anumite împrejurări, de exemplu, **„când îmbătrânești”** și **„dacă unuia îi merge rău”** sau **„dacă ești printre străini”**. – Numai 13 s-au pronunțat necondiționat pentru religie, și anume, de aceea, **„pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu”** și **„pentru că fără ea nu ajungi în cer”**. – Dimpotrivă, 11 băieți și-au exprimat convingerea în această privință, că **„religia este o prostie și promite oamenilor ceva, ca ei să nu se gândească la necazul lor, dar oricum nu se va împlini”**. – Dintre fete, 49 au scris că **„religia nu are nici o valoare”**. – Celelalte au prețuit-o **„dacă ești în nevoi”**, **„dacă ești bolnav”**. 20 au spus: **„Așa se cuvine”**. Este de temut că dacă am pune un număr egal de bărbați și femei, care sunt cu 20 de ani mai în vârstă decât acei copii, în fața aceleași întrebări: **„Ce valoare are religia?”**, răspunsurile ar avea un rezultat și mai trist. Răspunsurile acestor copii sunt numai o nouă dovadă pentru realitatea că întregul nostru popor alunecă la vale cu viteză crescândă pe panta înclinată a tăgăduirii lui Dumnezeu. Nu există nici o îndoială că toți acei copii au înțeles întrebarea profesorului lor în sensul în care a fost dorită, și anume: **„Ce valoare are creștinismul?”**

Dacă am privi întrebarea așa: **„Ce valoare are o religie oarecare, de exemplu cea mahomedană?”** am putea dovedi din istoria popoarelor, că o asemenea religie este o putere imensă în viața oamenilor; căci religia mahomedană a ruinat imperii mari și a creat altele noi, a fost dusă cu foc și sabie peste jumătate din globul pământesc, a entuziasmat sute de mii ca să-și sacrifice viața pentru religia lor. Da, ea face aceasta încă și astăzi.

Au existat și există pe pământ nenumărate religii; câteva au o aparență morală; majoritatea au în ochii tuturor oamenilor amprenta cruzimii și a depravării morale. Toate religiile omenești sunt **în această privință la fel**: ele nu aduc nici o inimă omenească la pace, nu împacă pe nici un păcătos cu Dumnezeu, nu dau nici unui om siguranța harului, nu eliberează pe nimeni din robia păcatului.

Din contra, aceste religii omenești îl împiedică pe om să-L găsească pe Dumnezeu; ele îl imobilizează în eroare, deznădejde și păcătuire. În schimb, toate religiile omenești furnizează dovada că omul are nevoie de altceva decât de această luptă pământească în muncă și grijă, decât această viață care zboară repede, cu multa ei trudă, cu plăcerea ei care a zburat repede, cu așa de multe dezamăgiri amare și speranțe zdrobite. Toate acele religii cu iluzia și durerea lor sunt un mare strigăt al omenirii: trebuie să existe ceva mai bun decât această sărmană viață pământească, decât această vremelnicie! Trebuie să existe o persoană divină și o putere care să-l ajute pe omul care suspină și tânjește, să iasă din mizeria și din vina lui.

Dumnezeu a venit în întâmpinarea acestui suspin al inimii omenești; Dumnezeu îi caută pe oameni pentru a-i elibera din robia și din blestemul păcatului. **„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”** (Ioan 3,16).

Adevăratul creștinism nu este o religie omenească, ci este **o viață nouă, veșnică**; harul lui Dumnezeu o dăruiește păcătosului fără pace, de îndată ce acesta crede vestea despre dragostea salvatoare și cheamă Numele lui Isus, marele Mântuitor, pentru a I se încredința Lui.

Creștinismul adevărat este eliberarea omului de sub povara conștiinței, a pedepsei, a blestemului și a lanțului păcatelor. Isus a luat în judecata de pe Golgota locul celui vinovat și l-a împăcat cu Dumnezeu cel sfânt pe păcătosul care a crezut. El a înlăturat ceea ce îl despărțea pe om de Dumnezeu: **vina**. De aceea adevăratul creștinism aduce **pace și bucurie** în inimile mai înainte nefericite și împovărate de vină. **Adevăratul creștinism** este **filiațiunea lui Dumnezeu** – omul slab nu mai trece atunci singur, deznădăjduit prin lupte, prin furtunile pământului. Nu, el Îl cunoaște pe Dumnezeu ca Tată al său și pe sine însuși ca fiind un copil iubit al lui Dumnezeu. El poate vorbi cu Tatăl său, Dumnezeu îi ascultă stăruința și răspunde rugăciunilor lui. Inima și mâna lui Dumnezeu sunt mișcate de rugăciunile credincioșilor; **atotputernicia lui Dumnezeu intervine în viața pământească cu minunile ajutorului său**, pentru a-i purta prin ea pe copiii lui Dumnezeu, binecuvântându-i, păzindu-i. **Adevăratul creștinism** este **siguranță în legătură cu lumea viitoare**. Un creștin credincios știe unde merge, ce-l așteaptă. El are înaintea lui o ușă deschisă a casei cerești a Tatălui, o slavă veșnică, o moștenire sigură, o nădejde indestructibilă.

Deci dacă întrebarea aceluia profesor de școală generală a vrut să spună așa: „**Ce valoare are adevăratul creștinism?**”, atunci este limpede că el este cea mai mare comoară pentru toți oamenii. El aduce binecuvântarea cea mai bogată și adevărata fericire pentru zilele bune și rele; el aduce mângâiere și pace nu numai „când îmbătrânești”, „dacă îi merge unuia rău” sau „când suntem printre străini”. Nu, în toate timpurile, în toate situațiile vieții, pentru toate nevoile, chiar și în afacere, despre care acei băieți și majoritatea oamenilor mari cred că acolo nu poate fi folosit.

În urmă cu 40 de ani, un creștin tânăr a preluat fabrica devenită falimentară a tatălui său. Cu multă rugăciune, conștient că numai **puterea și binecuvântarea lui Dumnezeu** îl pot ajuta să învingă greutățile, să plătească datoriile, a intrat în acest scop al vieții. Așa că acolo a fost o afacere în care Isus, Domnul, a fost proprietarul real al firmei. Acolo n-au fost scrise scrisori mincinoase de afaceri, totul se baza pe adevăr și pe teama de Dumnezeu. Rugăciunile bătrânilor părinți l-au însoțit pe fiu și Dumnezeu a binecuvântat minunat, în ciuda unor mari greutăți și a unor crize primejdioase. Fiul a putut să ofere părinților lui o bătrânețe bine îngrijită, confortabilă. Astăzi toată afacerea se bucură de un mare prestigiu, de o bogăție nebănuită. Pe marea clădire a fabricii nu apăsă nici un pfenig datorie – Dumnezeu a răspuns rugăciunilor credinței.

Hai spune, prietene, au dreptate acei oameni care cred despre adevăratul creștinism că: „Pentru afacerea noastră nu-l putem folosi!”?

Oare de unde vine aceasta, că așa de mulți oameni din poporul nostru au despre creștinism o părere atât de disprețuitoare? **Ei nu-l cunosc!**

Ei întâlnesc mulți oameni care spun fraze evlavioase, dar în realitatea vieții aceștia caută avantajul lor, câștigul și desfătarea. Ei se dovedesc a fi unii care trăiesc numai pentru lume și pentru ei înșiși. Acești oameni au și o religie, dar una înșelătoare, adică ei vorbesc, dacă tocmai le pică bine, despre bunul Dumnezeu, de exemplu, în scrisorile de felicitare sau în cele de condoleanțe, la vizitarea bolnavilor sau când socotesc că este oportun. Dar de Dumnezeu sfânt, sub ochii căruia umblă, care a fost zi și noapte martor al cuvintelor, al căilor și al păcatelor lor, de El nu se tem, de El nu se interesează. În afacerea și în distracțiile lor nu au nevoie de El; în nevoia lor își zic: **ajută-te singur și vei fi ajutat!**

Dumnezeu spune despre un asemenea creștinism aparent: „Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine”. În boală, nenorocire și pierderea averii n-au pe nimeni să-i ajute; ei nu știu nimic despre ceea ce înseamnă să stea în genunchi în spatele ușii închise, înaintea Domnului și să-I încredințeze Lui orice nevoie, crezând, și apoi să aștepte în

pace salvarea Lui. Dacă se apropie moartea, nu cunosc alt ajutor decât pe medic; dacă acesta ridică din umeri, s-a dus toată nădejdea. Veșnicia se întinde fără perspectivă și pustie înaintea privirii lor – Dumnezeu care este dragoste și care L-a trimis pe Fiul Său din ceruri ca să moară pe cruce pentru păcătoși, pe El nu-L cunosc. Astfel trec dincolo deznădăjduiți, pentru a apărea împovărați cu păcatul vieții lor în fața Judecătorului sfânt, despre care este scris: „Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu!” (Evrei 10,31).

Prietene, dacă te referi la o asemenea religie, fii convins că ea nu are nici o valoare, nu-ți folosește nici în viață, nici în moarte, nici în meserie, nici în familie. Cu o asemenea religie se spune despre tine: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2,12). Nu, tu trebuie să-L ai pe **Mântuitorul viu**, trebuie să-L cunoști pe Isus ca Salvator și Prieten al tău. Cheamă-L, El este aproape de tine! Adu-I vina ta, povara și grija, lasă-te, crezând, în mâinile Lui. El îți dă **viața veșnică**, viață adevărată: **pace, bucurie, tărie și nădejde!**

Nr. 33

CINE SUNT NEBUNII?

„Nebunule! Chiar în noaptea aceasta
ți se va cere înapoi sufletul.” (Luca 12,20)

Nu de mult a avut loc în Lucerna (Elveția) o adunare a așa-zișilor „liber-cugetători”, adică a tăgăduitorilor lui Dumnezeu și a tăgăduitorilor veșniciei. Unul dintre conducători, inginerul R., și-a spus părerea: Dacă există un Dumnezeu, atunci să-mi facă ceva rău. Acum s-a comunicat într-un ziar elvețian, că inginerul R. a trebuit să fie dus la ospiciu din cauza maniei persecuției. – Mulți, în mod deosebit oamenii tineri, când sunt împreună în cercuri mai mari, acceptă ca un fapt hotărât dinainte că Dumnezeu nu există. Printre râsete și glume se întăresc reciproc în a lăuda tăgăduirea lui Dumnezeu ca pe o înțelepciune superioară. Ei nu înțeleg cât de jalnică ar fi această viață dacă n-ar exista un Dumnezeu al oricărui har, un Mântuitor salvator. În ochii unor asemenea tovarăși veseli de beție, mărturisitorii lui Isus nu sunt decât din trei clase de oameni: fățarnici, proști și oameni de nimic. În aroganța lor caută ceva cu care să-L sfideze pe Dumnezeu; ei nu înțeleg îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Nebunul zice în inima lui: „Nu există Dumnezeu!” S-au stricat oamenii, au făcut lucruri urâcioase: nu este nici unul care să facă binele” (Psalmul 14,1). Cât de adevărată este această descriere a neamului omenesc! Așa se citea de curând despre o ceată de batjocoritori dintr-un oraș din Bavaria, care seara târziu ședea în fața paharului. La această ocazie, discuția a ajuns și la lucruri serioase și au fost aruncate cuvinte hulitoare. Mai presus de toți o făcea un învățător. El spunea: „Eu nu cred în Dumnezeu. Dacă există un Dumnezeu, atunci să mi Se arate. Să vină și să-mi spună: A., nu înfuleca așa de mult! A., nu bea așa de mult!” – Acest bărbat a murit încă în aceeași noapte. Asemenea oameni sunt sub nivelul moral al iudeilor și al turcilor, căci aceștia stăruie în a crede: că există un Dumnezeu veșnic și atotputernic; și nici măcar păgânii nu batjocoresc și nu hulesc lucrurile veșnice.

Nu sunt numai cuvintele, ci de multe ori și faptele prin care este tăgăduită prezența Dumnezeului sfânt. În garnizoana P., un grup de soldați tineri a pierdut vremea la clinchetul paharelor. S-au spus povești despre băut, cât a putut unul sau altul să bea, a fost propus un concurs: cine putea să golească o sticlă de coniac dintr-o dușcă. X., un bărbat tânăr, înfloritor, fiul plin de speranțe al unei familii respectate, a acceptat prinsoarea, a golit sticla, s-a clătinat foarte amețit până în locuința lui și după câteva ore a fost găsit mort. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează așa de serios: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi

sufletul." Ce groaznic când un om este chemat în veșnicie așa dintr-odată! Ce l-a determinat pe tânărul bărbat să-și riște viața printr-o asemenea nechibzuință? Ce l-a determinat pe acela care a propus prinsoarea, să devină inițiatorul unei asemenea nenorociri? Satan, marele înșelător, stătea în spatele scenei și i-a mânat pe nebuni la aroganța lor nelegiuită și totuși puerilă - și satan și-a atins scopul, fiindcă tot acest cerc ducea lipsă de teama de Dumnezeu. Ei se numeau toți creștini, au învățat toți cu mintea: „Nu vă înșelați: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”, ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6,7). Dar inima a rămas neatinsă de toate acestea. Ei nu credeau în Dumnezeu prezent, altfel s-ar fi temut de El, de Cel sfânt și nu L-ar fi sfidat cu aroganța lor.

Crezi în Dumnezeu? Spune sincer: este El prezent? Ești convins că El este Cel care aude orice discuție, Însoțitorul căilor tale, Martor la comportamentul tău? O, învață lucrul acesta: „**Frica de Domnul este începutul înțelepciunii**” (Psalmul 111,10).

Într-o adunare a fost mărturisit adevărul Evangheliei în fața multor necredincioși. Din mulțime s-a înălțat un glas: Prieteni, eu nu cred ce vă spun acești bărbați. Nu cred în iad, nu cred în judecată, nu cred în Dumnezeu, căci n-am văzut niciodată ceva din acestea. Atunci s-a ridicat altul și a început: Spuneți că aici, în apropiere s-ar afla un râu; dar nu este adevărat, nu există nici un râu. Spuneți că ar exista iarbă și copaci de jur-împrejur; aceasta nu este adevărat, nu există nici iarbă și nici copaci. Spuneți că aici ar fi adunată o mare mulțime de oameni, dar aceasta nu este adevărat; aici nu este nimeni în afară de mine. Poate vă întrebați de ce susțin lucrul acesta. Vă voi spune: **sunt orb din naștere!** N-am văzut niciodată pe vreunul dintre dumneavoastră, nici unul dintre lucrurile care, după spusa dumneavoastră, ar fi în jurul meu. Deci, dacă tăgăduiesc existența acestor persoane și lucruri, atunci **lucrul acesta nu dovedește decât orbia mea**. Firește că există lucrurile pe care eu nu le pot vedea. Dacă acel bărbat necredincios Îl tăgăduiește pe Dumnezeu, tăgăduiește veșnicia, judecata și iadul, atunci el nu arată decât că este **orb spiritual**. Dar cine cheamă, crezând, Numele lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, acela devine văzător spiritual și credința lui va observa atunci că lucrurile despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu sunt numai realități.

Vedem uneori, dacă-L mărturisim limpede tăgăduitorilor lui Dumnezeu pe Domnul prezent, că ei sunt extrem de îngrijorați, că acest Dumnezeu sfânt i-ar putea întâlni dintr-odată. Necredința lor are un temei șubred. În 1906, un creștin vârstnic a călătorit cu un învățător prin țară. Acesta s-a declarat absolut necredincios. Credinciosul i-a mărturisit cine este Isus și ce le dă El alor Săi; învățătorul a respins totul. Atunci bătrânul a spus: „Vreau să vă fac o propunere. Dacă există într-adevăr Dumnezeu pe care vi L-am mărturisit, atunci trebuie să vă supuneți Lui. V-am spus: Dumnezeu ascultă rugăciunea. Vă rog, promiteți-mi că vă veți ruga o săptămână, zilnic, aceste cuvinte: Dumnezeu, dacă ești, descoperă-mi-Te! Atunci veți avea siguranța dacă Dumnezeu meu este personal prezent.” Dar învățătorul a spus că nu va face acest lucru. De ce nu voia? Pentru că în lăuntru lui era mărturia că: acest Dumnezeu va răspunde.

În timp ce necredincioșii se susțin reciproc în necredința lor, Dumnezeu, în harul Său, face în multe locuri minunea de a-i trezi pe păcătoși din somnul lor de moarte. Puterea Duhului și a Cuvântului lui Dumnezeu îi convinge pe mulți oameni de vina lor și de harul salvator care s-a arătat în Hristos. Privește și tu, prietene, la crucea de pe Golgota! Acolo Fiul lui Dumnezeu, Cel fără vină S-a jertfit pentru vina ta. El a luat locul tău în judecata lui Dumnezeu și a primit pedeapsa ta ca chezaș al tău. El vrea să te mântuiască și pe tine, să te împace și pe tine cu Dumnezeu. Privește-L! El întinde spre tine mâinile Lui străpunse. Deschide-I inima Ta, acceptă-L ca Mântuitor al tău!

În W. este un creștin scump, care este o mărturie binecuvântată pentru anturajul lui. Până la 18 ani și-a „savurat” tinerețea și a fost pentru toți cei din sat un camarad vesel și îndrăgit; dar apoi a fost mișcat de Cuvântul și de Duhul lui Dumnezeu și s-a întors la Mântuitorul. De atunci merge sârguincios la „ore”, cum se obișnuiește să se numească acolo adunările creștine. Atunci au venit camarazii la el și au spus: „Daniel, am vrut să vorbim întâi cu tine, înainte ca tu să sari

de tot dincolo.” Dar Daniel nu s-a mai lăsat recucerit. Așa încât, camarazii de până atunci au început să-l batjocorească pe prietenul „trecut dincolo”. Sunt 30 de ani de atunci. De curând s-a întâmplat că Daniel l-a vizitat pe patul morții pe unul dintre acești prieteni din tinerețe, care îl batjocorise cel mai mult. Atunci muribundul a spus: „O, Daniel, tu ai ales partea cea mai bună. Noi, ceilalți am fost nebunii și proștii. Dacă te-aș fi urmat, astăzi aș fi mai fericit.” – Da, deja de pe pământ creștinii credincioși sunt mai fericiți și le este mai bine; și apoi vine veșnicia lungă, unde este vorba despre slavă sau osândă. Dar satan, cel mai mare mincinos și ucigaș, îi înșală pe fiii oamenilor; el le prezintă minunata Evanghelie ca pe o nebunie, iar onoarea lumii și pe prietenii lor înfumurați - ca pe fericirea demnă de dorit. Creștinii credincioși trebuie să se lase făcuți **nebuni și proști** de către fiii veacului acestuia. Lucrul acesta l-a pățit deja apostolul Pavel; el scria: „Suntem nebuni pentru Hristos” (1 Corinteni 4,10). Dar Dumnezeu spune despre lumea oarbă: „Zicând că sunt înțelepți, au înnebunit” (Romani 1,22) și despre aceia care pun la socoteală numai lucrurile lumești, spune: „**Nebunule!**”

Nr .34

CELE MAI MARI REALIZĂRI ALE SECOLULUI AL XX-LEA

„Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă;
cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5,17)

Pentru Anul Nou 1911, cotidianul berlinez „Lokal-Anzeiger” a adresat unui mare număr de spirite de seamă ale tuturor națiunilor întrebarea: Care li se par cele mai semnificative realizări și cuceriri ale ultimului deceniu? Răspunsurile au fost publicate la 1 ianuarie. Aici aflăm că unul declară ca cea mai importantă înfăptuire: dirijabilul și aeroplanul, altul: extragerea de îngrășământ chimic din azotul din aer, al treilea: Conferința de pace de la Haga; al patrulea: descoperirea radiului. Vestitul miliardar american, Carnegie, scrie: De acum se va împlini în curând gândul poetului, că oamenii din toată lumea se vor privi ca frați. El și-a încheiat scrisoarea astfel: Cele mai mari înfăptuiri în alte domenii sunt: evoluția automobilului și extinderea telegrafiei fără fir. **Lumea pășește neconținut înainte!**” Așa că marile spirite sunt mai mult sau mai puțin încântate de succesele culturii moderne. Oamenii încântați, după cum se știe, nu văd lucrurile așa cum sunt, ci în lumina unei himere amăgitoare. Să punem odată lângă acest entuziasm cultural al americanului bogat, o imagine din realitatea vieții, preluată tot dintr-un cotidian:

La colțul aleii Prenzlau și a străzii Danzig din Berlin, în prima zi de Crăciun din 1910, pe la ora trei și jumătate după-amiază, un bărbat îmbrăcat sărăcăcios alerga pe șine chiar în fața automobilului liniei 73, care se apropia cu viteză mare; s-a aruncat de-a curmezișul peste linii și a fost călcat înainte ca mecanicul să poată frâna. Cu ajutorul cricurilor aduse, accidentatul a fost curând scos din starea lui și dus la spitalul Friedrichshain, unde a murit la scurt timp după internarea lui. Era pantofarul Johannes Z., de 51 de ani. În buzunarele mortului s-a găsit o adeverință de eliberare din închisoare, din care reieșea că sinucigașul fusese eliberat în urmă cu patru zile, după ispășirea unei pedepse cu închisoarea de doi ani. Pantofarul comunicase pe spatele adeverinței motivele sinuciderii sale. După eliberarea lui, Z. s-a întors la locuința sa, la soția și cei trei copii ai lui, pentru a începe, așa cum scria, o viață nouă și să poarte de grijă alor săi. Dar acasă a fost primit de rudele lui cu batjocură și în cele din urmă **fusese alungat din locuință de soția lui și de fiicele care crescuseră.** Și de mai mulți prieteni, cărora le solicitase de lucru, fusese refuzat; astfel a rătăcit trei zile și trei nopți prin Berlin, flămânzind și

înghețând. Sfârșitul scrisorii suna așa: „Sunt prea mândru ca să cerșesc și pentru că nimeni nu mai vrea să știe nimic despre mine, mă despart de viață.”

Un asemenea eveniment dă de gândit. Ce avea acest bărbat în trecutul și pe conștiința lui, nu știm. Poate că înainte a fost el însuși un om neîndurător; cu siguranță fusese deja de multe ori chemat de harul lui Dumnezeu. Totuși: imaginează-ți-l pe acest bărbat, cum a rătăcit înapoi și-ncolo trei zile și trei nopți, flămânzind și înghețând, prin metropola dezvoltării și a culturii! Acest bărbat ar fi putut fi ajutat printr-o rază de soare a dragostei, printr-un cuvânt de îmbărbătare și de mângâiere, prin câteva mărci, pentru a-l face să ajungă la pâine și muncă – dar tocmai acestea nu le-a găsit; atunci s-a stins slaba scânteie a energiei vitale care mai mocnea. Cât de grav este lucrul acesta în privința Cuvântului lui Dumnezeu: „Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a arătat milă; dar mila biruie judecata” (Iacov 2,13).

Fiecare zi aduce evenimente asemănătoare; aici nu ajută nici o cultură – căci în ciuda oricărei culturi, inima omului rămâne ceea ce a fost acum 6000 de ani: egoistă, dură, odată dând în clocot de aroganță, altădată prăbușindu-se în descurajare. În timp ce telegrafia fără fir își trimite prin văzduh minunatele ei mesaje și aviatorii zboară peste lățimea Canalului Mânecii, oameni disperati stau plângând în mizerie – pe ei nu-i ajută nici razele radiului, nici cele Roentgen, pe ei nu-i ajută decât dragostea, puterea și harul lui Dumnezeu. Nu este aceasta jalnic, că acel sârman sinucigaș n-a cunoscut pe nimeni care să aibă, ca adevărat creștin, ajutor și mângâiere pentru el? Evident că acestui bărbat nu i-a fost spus niciodată minunatul adevăr: **Dumnezeu ascultă rugăciunea!** Cheamă-L! Este scris: „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește” (Psalmul 27,10). Cu siguranță că Dumnezeu ar fi răspuns rugăciunii acestui om disperat. Dar acest om vrednic de milă nu-L cunoștea pe Dumnezeu și pe Mântuitorul salvator. Satan, marele înșelător, i-a pus omului temător perdeaua neagră a disperării în fața ochilor și i-a șoptit la ureche: Pune-ți capăt!

Omenirea actuală este mândră de cultura ei. Educația școlară generală lasă toate păturile sociale ale populației să participe la evenimentele zilnice ale întregului glob pământesc și la invențiile tuturor popoarelor, căci fiecare își citește ziarul. Dezvoltarea transportului, extinderea rețelei de căi ferate aduce văi și sate izolate mai înainte, în strânsă legătură cu viața marilor orașe. Firul telegrafic înlesnește ca de la o gospodărie țărănească umilă să se ajungă la fiul care este soldat în Berlin și chiar la cel care a emigrat în America. Fără îndoială că noi putem multe în domeniul fabricării, al transportului, al științei medicale, ceea ce bunicii noștri n-au putut. Dar dacă generația de astăzi este mai fericită sau dacă este situată mai sus în domeniul moral față de oamenii de acum o sută de ani, la această întrebare răspunde oricine care cunoaște viața, cu un **Nu!** limpede. Niciodată n-a fost atâta nemulțumire și niciodată n-a fost o decădere atât de adâncă în poporul nostru ca acum, că am devenit oamenii secolului al XX-lea. Ateismul, adorarea banului, pofta carnală exercită stăpânirea asupra mulțimii de oameni, ca forțe obscure.

Este un adevăr de importanță practică supremă, **că Evanghelia harului, care se găsește în Hristos pentru toți oamenii, este singura putere care poate să repare orice pagubă, să aducă la pace orice inimă și sub binecuvântare orice viață omenească.** Oricât de mari sunt progresele culturii moderne, oricât de vrednice de admirat sunt invențiile – nici una dintre toate aceste mari înfăptuiri nu poate să elibereze un om din robia păcatului și să-i aducă inima la pace.

Cel mai vechi popor civilizată al pământului au fost egiptenii. Acolo exista în capitală, Memfis, deja în anul 3424 înainte de nașterea Domnului, un popor instruit în arta păcii, un stat complet civilizată, un scris general răspândit, o utilizare curentă a papirusului.

Corespunzător acestor lucruri existau extraordinare temple, palate regale. Mâmul fertil al Nilului se dirija în ținuturi pustii, pentru a le face roditoare, aveau o armată școlită. Această cultură extraordinară s-a dezvoltat mai departe prin milenii, până în acea vreme a faraonilor, despre care ne relatează Biblia și despre care mai vorbesc și astăzi minunatele ruine ale piramidelor. Dar apoi toate acestea s-au prăbușit, numai câteva dintre vechile ruine vorbesc despre ceea ce strălucea acolo odinioară. Peste această întreagă operă extraordinară a unei

națiuni privilegiate a stat cuvântul: „Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce” (Geneza 3,19). Și strălucitoarea cultură a prezentului va trece. Este scris: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și toate lucrările de pe el vor fi arse” (2 Petru 3,10). Hai spune: ai o nădejde de nezdruccinat? Harul lui Dumnezeu vrea să ți-o dea. Dacă îți lași viața, crezând, în mâinile lui Isus, Mântuitorul salvator, vei deveni un copil al lui Dumnezeu și moștenitor al slavei. Nu fi încântat de lucrările oamenilor. Acestea sunt trecătoare – tu ai nevoie de ceva mai bun! Isus vrea să-ți scape viața **de blestemul păcatului**. Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe cruce pentru tine. Predă-te Lui! Numai El poate să facă dintr-un om nefericit, care plânge și suspină, unul mulțumit și fericit; pe unul legat în funiile viciului îl poate transforma în unul eliberat. Despre această reînnoire a vieții, Cuvântul lui Dumnezeu spune: **„Căci dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.”** Că toți oamenii sunt chemați la acest har, la această reînnoire a vieții, aceasta este cea mai mare realizare a tuturor secolelor. Cel care a cucerit-o pentru noi nu este un om, **ci Fiul lui Dumnezeu, Isus, Cel răstignit și înviat.**

Nr. 35

AI VERIFICAT CREȘTINISMUL?

**„Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi;
chemați-L cât timp este aproape.” (Isaia 55,6)**

În ignoranța lor puerilă, indigenii din America și Africa au vândut deja de multe ori aur pentru perle de sticlă. – Unul dintre cele mai prețioase diamante ale pământului a fost cândva vândut de un soldat elvețian, pentru un gulden, pentru că nu i-a cunoscut valoarea. Câte un fiu a călcat în picioare dragostea mamei sale, pentru a primi în schimb ovațiile tovarășilor de beție desfrânați. Mulți bărbați au respins credințioșia unei femei nobile și au primit în schimbul ei favoarea de o clipă a unei amante.

Toți acești oameni au fost înșelați din vină proprie, pentru că nu au verificat valoarea a ceea ce au avut în mână. Dar nici una dintre aceste erori dureroase nu este așa de mare ca paguba pe care o suferă prin vină proprie toți cei care înjosec **Evanghelia harului**, vestea salvatoare despre Isus, Mântuitorul păcătoșilor. Ei aruncă giuvaerul cel mai de preț, fericirea lor veșnică, pentru că inima lor orbită nu-i cunoaște neprețuita valoare. Permite să te rog: **testează creștinismul, dacă este adevăr!**

Diamantele veritabile suportă proba, aurul veritabil este încercat în foc. Creștinismul veritabil suportă orice probă, tot așa cum și Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, pe care se întemeiază creștinismul, suportă orice probă. Ar fi absolut pe dos să le laudăm oamenilor un Mântuitor căruia să-și supună viața, dacă acest Salvator mare și minunat nu-i aduce dovezi ca Prieten atotputernic aceluia care cheamă, crezând, Numele Lui.

Prietene, te invit să pui creștinismul la încercare. Încearcă-l, vezi dacă există un Salvator viu, real, care răspunde la strigătele și stăruințele tale. Cheamă-L în nevoile și în strâmtorările tale, în șomaj, în foame, boală și nenorocire – El îți va răspunde. El Își va ține cuvântul: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Cheamă-L când ești sub povara vinei tale, sub acuzațiile conștiinței tale, așează-te crezând și stăruind după har, sub sângele curs pe cruce al Fiului lui Dumnezeu – vei găsi pace și vei vedea că este adevăr ceea ce este scris: „El a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni

1,20). Cheamă-L când ești legat cu lanțurile păcatului, pe care nu le poți rupe cu toată lupta și zbaterea. Vei vedea că este adevăr: „Dacă Fiul vă va elibera, veți fi cu adevărat liberi” (Ioan 8,36).

Cea mai bună probă a creștinismului este să-i probăm pe creștini. Verifică-i pe oamenii care stau în fața ochilor lumii ca mărturisitori ai lui Isus, dacă sunt veritabili, dacă în nenorocire sunt plini de pace și liniștiți, dacă în suferință sunt fericiți, dacă în moarte sunt siguri și bucuroși de nădejdea lor. Verifică-i dacă viața lor de acasă și în meserie corespunde cu vorbele lor, verifică-i dacă au o fericire a inimii, pe care alți oameni, în ciuda bunăstării, a fericirii de familie și a sănătății nu o au.

Un bețiv rău și care înjura s-a întors la Isus; harul lui Dumnezeu l-a salvat din viața lui de viciu – tovarășii lui de mai înainte l-au declarat un fățarnic josnic. El le-a răspuns: Dacă vreți să știți dacă sunt un fățarnic sau dacă într-adevăr am devenit un alt om, atunci mergeți și întrebați-o pe soția mea. Voi știți că am fost un vagabond mizerabil. Puținul pe care l-am câștigat, l-am cheltuit pentru alcool. Știți că sârmana mea soție se furișa pe la miezul nopții în jurul crășmelor, ca să mă ducă acasă. Dar nu știți așa de bine ca ea, cum obișnuiam s-o înjur și s-o bat pe sârmana femeie. Copiii mei stăteau în fața mea ca în fața unui tigru și se ascundeau când veneam acasă. Acum am un cămin atât de fericit, cum nu poate avea decât cineva de la oraș și copiii mei se bucură când vin acasă. Am un salariu bun și nu-l mai risipesc în cârciumă. Mergeți, întrebați-o pe soția mea, dacă vreți să știți ce a făcut harul lui Dumnezeu din mine! Acest bărbat a avut în soția lui un martor deplin valabil, că el a avut parte de o reînnoire completă a vieții. Celor cărora le este așa de la îndemână să declare grabnic ca fățarnicie orice mărturisire despre Isus, le povestim următoarele: „În sângeroasa bătălie de trei zile din ținutul Auob, în Africa de sud-vest (din 2 până în 5 ianuarie 1904), preotul militar, S., a găsit un soldat împușcat, aproape de nerecunoscut, care zăcea acolo scâncind; el l-a întrebat: „Pot să vă mai fac vreun serviciu?” „Îngrijiți-vă”, a fost răspunsul, „ca acest ultim salut să ajungă la părinții mei, la Leipzig!” Era un carnet de notițe în care era scris: **„Un salut cordial de la fiul dumneavoastră muribund! Aici, afară, în război, L-am regăsit în serviciile divine pe Dumnezeul și Răscumpărătorul meu. Al dumneavoastră fiu.”**

Crezi tu că această mărturie a fost fățarnică? Crezi că acel bărbat a trimis părinților lui ca ultim salut o minciună? Lucrul acesta nu-l crede nimeni. Acest soldat, acasă, pe când își savura plăcerea tinereții cu așa-ziși prieteni buni, pe când era sănătos și credea că nu va duce lipsă în viață, a aruncat peste bord: credința și rugăciunea, pe Dumnezeu și veșnicia, căci aceste lucruri nu-i plac aceluia care vrea să meargă nestingerit pe căile păcatului. Dar apoi, când a privit moartea și veșnicia în ochi, atunci inima lui a căutat un Salvator și Prieten, un Răscumpărător care să-i poată lua poverile de pe conștiință și să poată da pace inimii lui. Atunci au trăit, și el și alții, ceea ce este scris: - „Căutați pe Domnul cât timp se poate găsi; chemați-L cât timp este aproape. Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55,6-7).

Din biografia unui mahomedan indian, pe nume Imad-ed-din, care a murit creștin în anul 1900, să povestim următoarele: În tinerețea lui a fost un adept zelos al religiei sale părintești. Era vestit până departe pentru strictețea cu care se orienta după învățăturile lui Mahomed. Dar cu cât verifica mai mult aceste învățături, cu atât mai mult recunoștea că erau pline de absurdități și cu atât mai mare devenea aversiunea lui față de ele. **În cele din urmă a ajuns la convingerea că religia lui Mahomed, dar și oricare altă religie este falsă.** Creștinismul nu era luat în considerație de el, căci auzise atâtea lucruri rele despre el, încât îl detesta. Și-a propus să nu se mai intereseze de problemele religiei și în loc de aceasta, să-și savureze viața. **Dar fericit nu se simțea în necredința lui.**

Atunci s-a întâlnit odată cu un creștin credincios în vârstă. Imad-ed-din i-a declarat acestuia că după ani de căutare scrupuloasă și plină de chin a ajuns la convingerea că de la nici o religie n-ai

vreun folos. Bătrânul a întrebat: „Și credința creștină ați găsit-o nesatisfăcătoare?” – „Da, și am găsit-o falsă.” – La această minciună a lui Imad-ed-din, bătrânul a răspuns: **„Este adevărat ce spuneți? Ați verificat, într-adevăr, creștinismul și l-ați recunoscut ca nejust?”** Imad-ed-din povestește acum mai departe: Când am auzit dintr-o asemenea gură cuvântul **„adevărat”**, m-am rușinat înaintea lui Dumnezeu și am spus: „Într-adevăr, această credință încă n-am probat-o personal și nici n-am citit Biblia, dar după ce am cunoscut tot ce mahomedanii au considerat valabil împotriva creștinismului, am declarat că și această religie este falsă. Bătrânul a spus: „Ce îi veți răspunde lui Dumnezeu în ultima zi? El a dat fiecăruia lumina rațiunii. **Dumneavoastră încă nu v-ați folosit rațiunea în privința credinței în Hristos și totuși o numiți falsă. Dar aceasta înseamnă să-i urmați orbește pe alții, în loc să cercetați problema personal, cinstit.**” Aceste cuvinte au pătruns în lăuntrul meu, așa că m-am hotărât să verific credința creștină cu inima neîmpărțită. Am făcut lucrul acesta neobosit timp de doi ani și după ce am ajuns la convingerea că creștinismul este adevărata credință, m-am lăsat botezat în 29 aprilie 1866.

Acest mahomedan se întâlnește cu un creștin adevărat - și adevărul creștinismului l-a biruit. Prietene, fii la fel de înțelept. Probează creștinismul, adică viața unor astfel de oameni, care trăiesc într-adevăr după Biblie, Îl mărturisesc pe Mântuitorul și Salvatorul lor și umblă spre cinstea Lui. Testează creștinismul și în aceea, că deschizi smerit Cuvântul lui Dumnezeu, cu rugăciunea ca Dumnezeu să ți se descopere. Testează creștinismul și în aceea, că în nevoile tale cauți, crezând, ajutor la Dumnezeu. Cu siguranță va răspunde la rugăciunea ta de credință.

Nr. 36

MUSAFIRUL NEPOFTIT

„Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri.” (Isaia 38,1)

În castelul din E. se făceau pregătiri pentru a sărbători Crăciunul. În ajun, bătrânul castelan a ieșit afară; pe întinericul care stăpânea a ajuns în șanțul castelului și s-a **înecat**. După multă căutare, cadavrul a fost pus în siguranță. – Ce brusc a fost întreruptă această viață și pentru familie totul s-a schimbat! Ce serios este pentru toți cei vii de pe pământ, că moartea pășește astfel alături de ei! Dumnezeu ne vorbește tuturor prin aceste morți subite: **„Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri și nu vei trăi”**. **Ți-ai pus casa în rânduială?**

Mulți oameni susțin că **Dumnezeu nici nu există**. Lor le face bucurie să se convingă de această minciună, pentru că știu că dacă Dumnezeul sfânt ar exista cu adevărat ca Martor prezent, dacă eu trebuie să apar cu toată viața mea înaintea tronului Său de judecată pentru a primi o sentință dreaptă, atunci trebuie să-mi schimb viața, trebuie să mă întorc din indiferența mea, din atitudinea mea pământească, din zgârcenia mea și din păcatele mele. Dar ei nu vor acest lucru cu nici un preț, de aceea spun mai bine: nu există Dumnezeu. Dar mai există și un alt personaj, care este invizibil și pe care oamenii îl cunosc, dar pe care nu-l tăgăduiește nimeni; este **moartea**. Acest musafir straniu, inoportun nu se lasă ținut la distanță. Astăzi intră în sala de bal și mâine în teatru, își apucă prada, oameni sănătoși și bolnavi, tineri și bătrâni. Oamenii nu-l pot tăgădui și de aceea **încearcă să-l uite**. Dar aceasta nu ajută pe nimeni cu nimic.

Când anul trecut fabricantul E., împreună cu trei domni s-au înălțat cu balonul lui, când totul a fost pregătit de plecare, ultimul lui cuvânt a fost că el adresa tovarășilor săi în mod glumeț întrebarea: **„V-ați semnat toți condamnarea la moarte?”** Toți au râs – apoi a dat semnalul de plecare; dirijabilul a dispărut curând în negura de altitudine. Câteva ore mai târziu, cei patru

din balon zăceau zdrobiți la pământ. Acea întrebare glumeață a ținut ea moartea la distanță? Nu, ea n-a oferit decât dovada că toți cunoșteau apropierea morții, dar doreau s-o uite. Cuvântul lui Dumnezeu îi avertizează pe oameni: „Pune-ți casa în rânduială, pentru că vei muri”. Dar majoritatea oamenilor refuză lucrul acesta. În această problemă, dumnezeul veacului acestuia le vine oamenilor în ajutor și le preocupă mintea cu o mie de lucruri pământeste; ba este afacerea, ba este distracția, ba familia, ba sănătatea, ba îmbrăcămintea, ba locuința. Întotdeauna trebuie să fie ceva, ca oamenii să nu aibă timp să se gândească la moarte. Aici este motivul pentru care majoritatea oamenilor nu doresc să fie singuri și nu le plac ceasurile liniștite – în orele liniștite începe conștiința să vorbească, iar veșnicia se înalță gravă și cenușie în fața gândurilor.

Cuvântul lui Dumnezeu îndeamnă: „Învață-ne să ne numărăm zilele astfel, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” (Psalmul 90,12). Acest îndemn este legat de realitatea că omul trebuie să plece la fel de repede ca iarba, care dimineața înflorește și crește, iar seara este tăiată și se usucă. Apoi este scris: „**Tu pui înaintea Ta nelegiurile noastre și scoți la lumina feței Tale păcatele noastre cele ascunse**” (Psalmul 90,8). În ce constă, de fapt, spaima și amărăciunea morții? Medicii au stabilit că, chiar dacă omul prin boală poate să sufere dureri mari, totuși, **moartea nu doare**. Aceasta chiar se poate observa exact. Dar de ce este moartea regele spaimei? „**Boldul morții este păcatul**” (1 Corinteni 15,56), **păcatul neiertat**, care-l desparte pe om de har. Vina neiertată îl aduce pe cel vinovat în judecata Dumnezeului sfânt, căci: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27).

Toți oamenii neîmpăcați știu aceste două lucruri: 1. Că ceasul morții le este ascuns, 2. Că vor muri. Nu știi și tu aceste lucruri? **Fii înțelept, folosește ziua de azi!** Mult mai aproape decât moartea care te amenință îți este Mântuitorul salvator, care vrea să îndepărteze din viața ta tot ce face ca moartea să fie amară: păcatul. Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pentru vina ta pe crucea de pe Golgota. Privește această minunată dovadă a dragostei salvatoare a lui Dumnezeu! Ce a fost păcat în inima și în viața ta, Isus a luat asupra capului Său nevinovat. El a suferit pedeapsa pentru aceasta (Isaia 53,5), ca oricine se încredințează cu viața lui împovărată de vină acestui Salvator, să găsească **pacea cu Dumnezeu, siguranța iertării și viața veșnică**.

Ai venit tu așa la Mântuitorul salvator? Ți-ai pus casa în rânduială? Domnul spune: „Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată” (Ioan 11,25-26).

În America de Nord, la râul Potomac, la Arlington este situat marele cimitir național pentru ofițerii și soldații armatei nord-americane. El a fost amenajat spre sfârșitul marelui Război de secesiune, în cinstea acelor soldați care și-au dat viața ca națiunea să trăiască – așa a spus odinioară președintele Lincoln, în discursul său inaugural. Acolo sunt așezate în șiruri nesfârșite mici pietre funerare, toate în formație, ca o tabără tăcută. Mormintele ofițerilor au pietre mai mari, pe care sunt trecute: rangul celui îngropat, campaniile militare și bătăliile la care a participat, ziua nașterii și a morții. Acolo scrie pe piatra funerară a unui colonel de stat-major, în loc de cuvântul „decedat”: „Intrat în viață la 13 noiembrie 1898.” Deci, pentru acest bărbat moartea a fost intrarea în viață. Desigur, acesta a fost un ucenic al lui Isus. Și pe piatra ta funerară se va putea denumi la fel ziua morții tale, ca ziua intrării în viață?

În castelul din Dillenburg este cavoul familiei princiare de Orania. Unul dintre prinții ei și-a ales inscripția funerară: „**Cine moare înainte să moară, nu moare când moare**”. Înțelegi tu aceasta? Ea vrea să spună: acest bărbat a fost un creștin credincios. El și-a pus viața în mâinile Domnului Isus și a înțeles crezând: Hristos a murit pe cruce pentru mine, în judecata lui Dumnezeu. Atunci a ajuns la această decizie vitală pentru sine: nu mai vreau să trăiesc pentru mine! Am murit împreună cu Hristos și acum trăiesc o viață nouă pentru Domnul și Mântuitorul meu, Isus. Acum trupul meu poate să moară, într-adevăr, dar eu personal, adevăratul meu „eu”, omul nou născut din Dumnezeu nu poate să moară. Cine a trăit lucrul

acesta, pentru acela moartea este intrarea în viață. El poate spune împreună cu Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1,21).

Acum ceva timp a murit în B. o fată de 26 de ani. Ea avea aici jos tot ce dorește o inimă omenească: bunăstare, o casă confortabilă, educație, fericire familială; dar cu câtă plăcere a plecat în veșnicie! – De ce n-a fost moartea amară pentru ea? Ascultă ce a spus puțin înainte de plecarea ei acasă: „Mă gândesc mult de ce nu mă tem de moarte; căci nu am să-I aduc lui Dumnezeu nimic altceva decât aveți și voi, dragii mei, și nu pot păși înaintea Lui decât în valoarea sângelui și a dreptății lui Isus. Deci, să nu mor fără teamă? La aceasta se adaugă că Isus a devenit pentru mine un **personaj atât de apropiat**. Într-o localitate unde avem un om drag, care are acolo putere și drept de cetățenie, nu ne vom simți niciodată nefericiți. Locul pe care mi l-a pregătit Mântuitorul meu, îmi va satisface inima în mod desăvârșit, ca nimic până acum în lumea aceasta. **A fi unde este Isus**, acest gând mă liniștește complet, așa încât nu am nevoie să știu nimic mai mult despre starea de după moarte. De aceea nu mă tem de moarte!” –

Iată un om care și-a pus casa în rânduială. Pentru acest copil al lui Dumnezeu, Isus n-a fost numai o realitate, ci **Prietenul sufletului ei, Dorul inimii ei**. Dacă îi întrebi pe asemenea oameni: „**Îl cunoști pe Isus?**” răspunsul este: Da, lăudat fie Domnul! Îl cunosc! Dragostea Lui m-a purtat, puterea Lui m-a păzit. El mă însoțește unde merg și unde stau; El mă ajută în orice dificultate, cu El discut toate problemele mele, da, **toate izvoarele mele sunt în El!** (Psalmul 87,7.)

Pentru asemenea oameni moartea nu mai este un musafir nepoftit – nu, ea le deschide poarta slavei.

Nr. 37

BOGAT ÎN AUR, DAR SĂRAC ÎN FERICIRE

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6,33)

Un artist german a terminat de curând un tablou mare, numit „**Aurul**”. Satan șade pe un vârf de stâncă, având în mână o monedă de aur, a cărei strălucire orbitoare, cu raze sclipind până departe, atrage asupra ei toți ochii. Un puhoi de oameni se năpustește într-acolo într-o droaie dezordonată, printr-o vale stâncoasă pustie, pentru a câștiga aurul strălucitor. Unul îl calcă în picioare pe celălalt; în frământata înaintare furtunoasă, drumul celor tari și al celor șireți trece neîndurător peste cadavrele celor striviți în picioare. Toate fețele poartă amprenta patimii, a invidiei, a energiei fără scrupule, multe chiar și a brutalității. Această grămadă haotică de oameni zbătându-se, se rostogolește pe lângă crucea de pe Golgota; dar nimeni n-are vreo privire, vreun gând pentru Acela care a venit din ceruri pentru a aduce inimii oamenilor pacea. Cât de real, cât de impresionant este acest tablou! Este o reprezentare a cuvântului divin: „Cei care vor să se îmbogățescă, dimpotrivă, cad în ispită, în curse și în multe pofte nebune și periculoase, care-i cufundă pe oameni în ruină și în distrugere. Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri” (1 Timotei 6,9-10).

Este neapărat necesar de a dezvălui extraordinara înșelăciune pe care satan, dumnezeul veacului acestuia, o face prin faptul că îi amăgește pe oameni că dacă ar fi bogați, vor fi fericiți. Imaginează-ți un bărbat, care prin succesul activităților sale a câștigat o avere mult peste 4000 de milioane de mărci. Un asemenea om a fost domnul G., din New York. Bineînțeles că posedea castele, parcuri și servitori, trăsuri boierești, automobile și vapoare. El putea cumpăra și savura

tot ce poftea. Își putea alege prietenii și anturajul, conversația, distracția după cum voia el. Cine s-ar fi îndoit că acest bărbat, care pe lângă aceasta mai era și sănătos trupește, n-a găsit fericirea? El chiar a obținut ceea ce milioane de oameni caută și se luptă să obțină. El devenise atât de bogat, încât bogățiile lui aproape că depășeau toate noțiunile omenești. – **Dar aceasta n-a fost fericirea lui, ci nenorocirea lui.** În mijlocul comorilor sale, omul a ajuns la disperare. Miile sale de milioane n-au ajuns ca să cumpere fericirea. Ziarele newyorkeze au adus acum doi ani următoarea știre despre domnul G.: „Miliardarul G. s-a sinucis. A încărcat un tun vechi, în grădină, cu obiecte de fier, a adăugat praf de pușcă, a prevăzut încărcătura cu un focos de întârziere automat și s-a așezat apoi cu capul exact în gura tunului. A rămas stând astfel, până a pornit încărcătura și l-a spulberat.” Mulți oameni citesc lucrul acesta ca pe un caz interesant. Ei nu se gândesc că acolo s-a întâmplat o nenorocire veșnică și nici nu lasă să li se nimicească minciuna că bogăția îi face fericiți. Satan, marele șarlatan, îi prostește pe oameni. Iată ce face: mână mii de oameni să-și consume viața vânând bogăția, pentru că ei cred că în ea se găsește fericirea; dar în același timp îl determină pe un bărbat, care a agonisit nenumărate bogății, să-și arunce la picioarele lui Dumnezeu nu numai comorile câștigate cu trudă, ci și viața și veșnicia, ca pe vechituri fără valoare.

Ca replică la această știre s-a putut citi în multe ziare: În New York se susține că John D. R., cel mai bogat om din lume, s-a prăbușit complet nervos. El ar fi la reședința sa de la țară, în New Jersey. Se pare că grijile casnice și activitatea lui financiară supraomenească i-au subminat sănătatea. Reședința lui de la țară a fost transformată într-o fortăreață tare, cu gratii și porți, păzită de oameni înarmați. În mijlocul moșiei se ridică un turn înalt, din care sunt luminate în timpul nopții toarte drumurile, cu reflectoare puternice. Nervozitatea domnului R. a fost agravată de un complot al anarhiștilor, care au hotărât să-l prindă pe domnul R., să-l ducă de acolo și să ceară un preț de răscumpărare uriaș. El a primit nenumărate scrisori în care a fost amenințat cu moartea. În sfârșit, nefericitul om bogat a fost adus la întristare și îngrijorare prin îmbolnăvirea gravă a fiicei lui. Consecința tuturor acestora a fost o prăbușire nervoasă.

Iată o altă imagine din zilele noastre, preluată dintr-un ziar vienez: Ieri după-amiază s-a sinucis în Viena Albert P., de 58 de ani, fostul editor american de ziar, multimilionar, coeditor al „New York World”. El suferea de mai mulți ani de o boală nervoasă incurabilă, pentru care a cerut sfatul tuturor medicilor cunoscuți ai Americii și ai Europei.

P. își deschisese drum de la vânzător de ziare, la proprietar de ziar. Istovit de veșnica agitație și goană după dolarul care se rostogolește, s-a prăbușit la o vârstă la care obișnuim să culegem încă, de la bărbații cu adevărați importanți, cele mai bogate roade ale activității lor.

În sfârșit, să mai comunicăm textual ce a relatat de curând un ziar vienez din viața celui mai bogat bărbat din Europa; este vorba despre proprietarul multor sute de milioane, A. v. R., care a murit de curând în Viena. Toți medicii lumii n-au putut să-i salveze frumoasa soție iubită; el a trebuit s-o vadă stingându-se de cancer, în plină floare a tinereții. În urmă cu câțiva ani, un fiu de-al lui s-a împușcat din motive nelămurite, din dezgust față de lume, se spune. O fiică trăiește departe de casă, într-o deznădăjduită stare psihică și de sănătate. De atunci, bărbatul greu încercat a evitat relațiile din afara casei și și-a găsit amuzamentul în cărțile și în observatorul lui.

Ai crede că asemenea comunicări ajung pentru a-i tămădui pe oameni de „**febra aurului**”. Dar nu-i așa. Acel pictor are dreptate, satan orbește cetele de oameni prin strălucirea aurului într-atât, încât ei trec orbi pe lângă Acela care poate și vrea să dea inimilor lor ceea ce au nevoie: iertarea vinei, pacea cu Dumnezeu, viața veșnică, binecuvântare și prosperitate pentru familiile și casele lor.

Lasă-ți gândurile și fantezia să fie ferite de calea rătăcită a năzuinței după bogăție. Oamenii, cei bogați și cei săraci, sunt în drum spre veșnicie. Ei se îndreaptă spre judecata lui Dumnezeu ca păcătoși vinovați, pierduți. **Cine le ia blestemul păcatului, povara vinei?**

Isus, Domnul, le strigă oamenilor: – „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11,28-30).

Dar Domnul strigă zadarnic în puhoiul lat al celor amăgiți; cei mai mulți nu se lasă avertizați. „Nu strigă înțelepciunea și nu-și înalță priceperea glasul? Ea se așează sus pe înălțimi, afară pe drum, la răspântii și strigă lângă porți, la intrarea cetății, la uși: „Oamenilor, către voi strig și spre fiii oamenilor se îndreaptă glasul meu. Învățați prudența, naivilor și fiți cu inima înțelegătoare, nebunilor!”” (Proverbe 8,1-5).

Pentru tine a mers Isus pe cruce. El S-a împovărat cu vina ta și cu blestemul păcatului tău, ca tu să fii la El vindecat de neînțelegere, de nenorocire și de povara conștiinței. Ce mântuire! Ceea ce nu vei putea găsi niciodată, ceea ce nu vei putea cumpăra cu toate comorile pământului: **pacea cu Dumnezeu și adevărata fericire a inimii**, - Domnul vrea să ți le dăruiască din har fără plată, dacă Îi aduci păcatul tău și Îi predai voința ta. Fă ca aceasta să fie unica năzuință a ta, să devii proprietatea lui Isus și un copil iertat al lui Dumnezeu. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”

Nr. 38

SPIRITUL ACESTEI VREMI

„Oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, aroganți, insultători, neascultători de părinți, nemulțumiți, fără evlavie, fără afecțiune naturală, neînduplecați, defăimători, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, trădători, obraznici, îngâmfați.” (2 Timotei 3,2-4)

Pentru majoritatea oamenilor este extrem de neplăcut să fie înșelați. Ei nu se necăjesc numai pentru pierderea de bani, ci mai mult pentru că au fost așa de proști, încât nu și-au dat seama ce intenții are escrocul. Poate că n-a existat nici o perioadă în care s-au petrecut escrocherii așa de extraordinare în lumea afacerii, într-o succesiune interminabilă, ca în prezent. În fiecare an există mai multe așa-zise bancrute, în care se pierd duzini de milioane, ca urmare a falsificărilor frauduloase, ținute ascunse mult timp. Pe lângă aceasta intră în circulația zilnică cele mai variate înșelăciuni. Este uimitor ce inventivă este omenirea, pentru a afla pândind, mereu căi noi de înșelare! Iată un exemplu: În unul dintre cele mai mari magazine de blănuri din Berlin a apărut o doamnă distinsă, care a pus să i se prezinte mai multe haine de blană și în sfârșit a ales una dintre ele la un preț de o mie de mărci. A scos o bancnotă de o mie de mărci din portofel și a plătit fără să scape o vorbă la toată această afacere. Negustorul de blănuri a trimis imediat bancnota de o mie de mărci la cea mai apropiată bancă și a pus să i se verifice autenticitatea. Răspunsul a fost că bancnota era autentică. Doamna părea totuși să fi devenit de altă părere între timp și a spus că totuși nu voia să ia blana și mai bine să se mai uite și prin alte magazine, pentru că nu se putea hotărî așa de repede. Dar să i se pună deoparte haina de blană aleasă și va da răspunsul cel târziu în două ore. Într-adevăr, a revenit după două ore, a declarat că nu a găsit nimic mai bun și acum este hotărâtă să ia haina de blamă aleasă mai înainte. Aceasta i-a fost predată, iar doamna a plătit din nou cu o bancnotă. Șeful, a cărui neîncredere dispăruse, a mulțumit și a băgat banii în buzunar. Dar cât de mare i-a fost uimirea când a aflat că bancnota de o mie de mărci pe care a primit-o nu era veritabilă! Această escroacă a fost, deci, considerabil mai șireată decât prudentul negustor de blănuri; ea a apreciat corect, că omul nu va pune să se verifice pentru a doua oară autenticitatea bancnotei.

Ne găsim acum toți, vrând-nevrând, într-o relație de afacere cu un înșelător rafinat, care urmărește să-i păcălească pe toți oamenii. Este satan, dumnezeul veacului acestuia. El îi înșală pe oameni că tocmai este pe cale să-i conducă pe oameni în perioada celei mai înalte fericiri și a celui mai mare succes. Dar el îi plătește pe oamenii care au încredere în el, numai cu bancnote false de o mie de mărci. Cum face el lucrul acesta? El desfășoară în fața ochilor lor marile invenții, performanțele tehnice, descoperirile științifice ale timpului modern; el le arată instrucția școlară în creștere, bunăstarea crescândă, circulația extraordinară. Dar pe lângă aceasta oamenii nu observă cum omenirea, în ciuda acestei mari realizări, alunecă repede în adâncurile lipsei de scrupule și a brutalității. Violența neîndurătoare, pofta carnală ordinară și revolta impertinentă se întind peste tot, iar în spatele lor pândește disperarea deznădăjduită. Această stare: în exterior poleiala unei culturi care crește în inima oamenilor: înstrăinarea de Dumnezeu, decăderea morală și neseriozitatea; în viața publică: o mare nesiguranță față de actele de violență ale unora – aceasta este pecetea prezentului. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre oamenii care „au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au cinstit și au slujit creaturii în locul Creatorului, care este binecuvântat în veci” (Romani 1,25). Nu sunt acestea caracteristicile prezentului? Omul este admirat – Dumnezeu este șters din socoteala vieții ca fiind de prisos. Veșnicia este privită ca inexistentă și toată viața pământească poartă ștampila: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!” (Isaia 22,13).

Să aruncăm odată o privire în țara extraordinarei dezvoltări culturale moderne, în America de Nord. Despre statistica de criminalitate din Statele Unite s-a pronunțat de curând **fostul ambasador american la Berlin, White**. După ce și-a părăsit postul de ambasador din Berlin, White s-a îndreptat spre studiul infracționalității din patria sa. Rezultatele cercetărilor sale le-a rezumat în fraza: „În Statele Unite este mai sigur să omori un om decât un cerb. Astăzi este 28 ianuarie; o spun cu toată convingerea și în același timp cu cel mai adânc regret, că înainte de celălalt 28 ianuarie vor fi omorâți 5000 de bărbați și femei în Statele Unite.” Interesul care se manifestă în Statele Unite față de infractori este de așa fel, încât White face propunerea să se cumpere un hotel de clasa întâi, să fie adunați în el toți criminalii, să fie aprovizionați cu mâncare și vin atâta timp, până când vor muri de gută. În urmă cu douăzeci de ani se petreceau cam 1500 de crime anual în Statele Unite. Acum cifra a crescut la 8000. Procentajul crimelor în raport cu cifra populației din Statele Unite este de 43 de ori mai mare decât în Canada și de opt ori mai mare decât în Belgia; aceasta arată că cei mai mulți infractori sunt în țările europene, în raport cu cifra populației.

Semne asemănătoare ale vremii ies la lumina zilei în toate celelalte țări. În Palermo, de curând, un elev de clasa a noua, care trecea drept un băiat harnic și blând, și-a împușcat dirigintele, G. și apoi pe sine însuși. El a fost mort pe loc; profesorul a murit câteva zile mai târziu. Văduva profesorului, mamă a șapte copii, a primit prin poștă, de la colegii de clasă ai ucigașului din clipa când a avut loc catastrofa, următoarea scrisoare anonimă: „Vestea despre sfârșitul iminent al bărbatului dumneavoastră nu poate decât să facă bucurie tuturor. Este și pentru dumneavoastră o lecție meritată, devreme ce n-ați fost cruțată de evenimentul de față.” Ce tablou al violenței dezlănțuite, fără scrupule! Putem spune cu mulțumire că în patria noastră este mai multă ordine, disciplină și siguranță decât în alte țări – dar aceasta nu înlătură realitatea decăderii morale. Aceasta din urmă iese la lumina zilei în numărul crescând repede, an de an, al infractorilor juvenili. Spiritul acestei vremi îl găsim potrivit prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci oamenii vor fi ... aroganți, insultători, ... nemulțumiți, fără afecțiune naturală, neînduplecați, ... neîmblânziți, trădători, obraznici, îngâmfați.” Acest duh, care acum este activ în oamenii despărțiți de Dumnezeu, imprimă vremii noastre pecetea revoltei împotriva lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu și poruncile lui Dumnezeu sunt aruncate deoparte ca îngrădiri incomode. Lozinca este: „Să rupem legăturile lor și să aruncăm departe de noi funiile

lor!” (Psalmul 2,3.) Dar Cuvântul lui Dumnezeu continuă: „Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei”.

Spiritul vremii seamănă cu un torent puternic, care târăște cu sine tot ce i se opune. Totuși, într-un asemenea torent există două lucruri care îi rezistă victorioase. Unul este acesta: blocurile de stâncă, de care puhoiul vuid se sparge spumegând; celălalt: peștii vii care înoată împotriva curentului. Ambele: blocurile de stâncă și peștii vii sunt pilde ale creștinilor adevărați, ale copiilor lui Dumnezeu, care se roagă. Blocul de stâncă îl reprezintă pe credincios, așa cum stă el neclintit, bazat pe stânca Cuvântului lui Dumnezeu; puhoiul opiniilor și al pretențiilor omenești curge ineficace pe lângă el. Peștele îl reflectă pe credincios, așa cum străbate el victorios, în puterea Duhului lui Dumnezeu, curenții spiritului vremii; viața veșnică, pe care a primit-o prin harul lui Dumnezeu, îl păzește de a fi smuls de forțele ispitei și ale necredinței. Despre asemenea pești vii, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la aceeași revărsare de destrăbălare și vă batjocoresc” (1 Petru 4,4). Spune - ești tu un astfel de creștin, întemeiat pe Cuvântul lui Dumnezeu, care în fața întregii înșelăciuni a opiniei zilnice le mărturisește oamenilor ce a spus Dumnezeu veșnic în Cuvântul Său? Pe un asemenea pește viu poate oricine să-l deosebească limpede de peștii morți, care sunt purtați mai departe de puhoi, lipsiți de voință. Poți tu să stai neclintit în mijlocul torentului care vujește și cu inima fericită să mărturisești oamenilor ce ai găsit la Isus: o viață nouă, dumnezeiască, tărie și biruință asupra păcatului, o nădejde minunată, indestructibilă?

Nr. 39

COMORI SCUFUNDATE

„Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți.” (2 Corinteni 8,9)

Pe o ceață grea, în zorii zilei de 2 ianuarie 1909, în St. Georgskanal (între Anglia și Irlanda) a avut loc ciocnirea celor două vapoare comerciale, „Arcadian” și „Ayrshire”. Vapoarele mergeau încet din cauza ceții, dar cu toate acestea ciocnirea a fost așa de mare, încât „Arcadian” a început imediat să se scufunde. O mare parte a echipajului de pe „Arcadian”, care era de 50 de bărbați, se afla sub punte, dar au putut fi suiți destul de repede în bărci, numai doisprezece asiatici n-au vrut să audă de nici o avertizare, ci s-au năpustit jos, în cabinele lor, pentru a-și scoate economiile, pe care în general le ascundeau în așa fel, încât nu le puteau găsi destul de repede. În timp ce ei căutau jos, vaporul s-a scufundat în valuri. Ce nebunie că acești doisprezece oameni și-au considerat banii mai prețioși decât viața lor și de aceea le-au pierdut pe amândouă: viața și banii. Dacă ar fi ascultat de avertizare, dacă Dumnezeu le-ar fi dat har, puteau prin muncă cinstită să câștige iar ceea ce acum le-a fost răpit de apa mării. La fel de nebuni și de înșelați ca acești oameni sunt toți acei oameni fără număr care își pun în joc timpul vieții și puterea vieții pentru a agonisi averi trecătoare, onoare, avere și plăcere. În ciuda avertizărilor serioase ale lui Dumnezeu, ei pierd timpul harului, neglijează mântuirea sufletului lor. Ei se scufundă deznădăjduiți cu ce au agonisit pe pământ, în valurile reci ale morții și pleacă în veșnicie ca oameni pierduți. Cuvântul lui Dumnezeu atenționează avertizând: **„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”** (Marcu 8,36-37). Puhoiul i-a acoperit pe acești oameni scufundați, cu tot cu „economiile” lor – ei au pierdut totul: banii - viața – sufletul lor nemuritor.

—

O, nu semăna cu ei! Ascultă avertizarea dragostei lui Dumnezeu, care te cheamă ca să poți găsi viața adevărată, comoara care te face bogat pentru timp și veșnicie. Dragostea lui Dumnezeu a pornit la drum din ceruri; **Isus a venit să te caute și să te mântuiască.** El a suferit și a murit în judecata lui Dumnezeu pe crucea de pe Golgota, ca să te răscumpere din pedeapsa și din blestemul vinei tale. Fiul lui Dumnezeu a adus oamenii, din ținutul slavei, din Împărăția lui Dumnezeu această comoară incomensurabilă: **iertarea vinei, dragostea de Tată a lui Dumnezeu, filiațiunea lui Dumnezeu, pacea și nădejdea slavei.**

Satan orbește ochii oamenilor cu lucruri ale vremelnice și ale deșertăciunii. Valurile vuitoare ale păcatului, ale plăcerii, vârtejurile întunecate ale îngrijorării și ale disperării acoperă comoara, iar înșelătorul le spune oamenilor: această comoară a fericirii adevărate, această pace a inimii nu este de găsit. Nu te osteni – fericirea pe care o cauți este doar o poveste. Ai face mult mai bine să năzuiești după onoare, succes și avere; aici ai ceva palpabil. Deci mergi liniștit mai departe pe valul vuitor al mării vieții. Tu trebuie să treci cu inima ta fără pace prin toate luptele și zbaterile, prin toate suferințele și desfătărilor vremelnice. Nu există nimic mai bun decât succesul pământesc! În plus, dumnezeul veacului acestuia îi arată pe toți acei oameni care vor să prindă din urmă fericirea prin muncă și osteneală sau în succesul pământesc și în avere. Dar el trece sub tăcere realitatea că nimeni n-a găsit fericirea, că toți sfârșesc fără pace și fără nădejde. Cuvântul lui Dumnezeu exprimă limpede această realitate când spune despre fiii veacului acestuia: „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efesenii 2,12).

Fericirea inimii și pacea nu sunt de găsit în osteneala pământească, în luptat și în agonisire; cine caută acolo această comoară, acela va merge ca oamenii care au vrut să scoată de pe fundul mării comorile generațiilor trecute. **Lucrul acesta, în mod ciudat, încă n-a reușit niciodată.** Puțini știu ce fel de comori scufundate zac pe fundul mării. În anul 1588, Filip al II-lea a trimis din Spania spre Anglia cea mai mare flotă care a mers vreodată pe mare sub conducere centralizată. Această flotă (130 de vase mari de război și 30 mai mici) a pierit în Marea Nordului, în urma unei furtuni puternice. Nava-amiral, „Florentia”, a eșuat pe coasta vestică a Scoției, în golful Tobermory. Despre această corabie se știe sigur că avea la bord casa de bani de război a flotei, în valoare de 60 de milioane de mărci. În anii 1905 și 1906 au fost făcute încercări extraordinare și costisitoare pentru a ridica la suprafață această comoară – până acum, zadarnic. Mai există multe astfel de comori scufundate. Când flota de argint, spaniolă a fost foarte încolțită de englezi în 1702, ea și-a scufundat o parte dintre corăbii în golful Biskaya, pe fundul căruia se mai odihnesc și astăzi 84 de milioane de mărci în aur, argint și pietre scumpe, care provin din coloniile spaniole ale Americii Centrale. – În apropierea micii insule stâncoase, Alboran, din Marea Mediterană, se odihnesc 20 de milioane de mărci în aur, care au fost scufundate aici de către echipajul răzvrătit al unui velier englez în anul 1831. – „Prințul Negru”, corabia care trebuia să ducă douăsprezece milioane de mărci, plata trupelor engleze în timpul Războiului Crimeii, în tabăra din Sevastopol, a fost dată la fund de către ruși și se odihnește acum pe fundul Mării Negre. Vasul care mergea în Indiile de Est, „Grosvenor”, s-a scufundat pe coasta din Colonia Capului, cu o comoară de 20 de milioane de mărci. – În cunoscuta bătălie de la Navarino au fost distruse în 1827, 70 de corăbii turcești de către flota unită anglo-franco-rusească, scufundate pe fundul mării cu cele 20 de milioane de mărci. Putem admite, într-adevăr, că pe fundul mării zac mai bine de 1000 de milioane de mărci.

Majoritatea oamenilor citesc lucrul acesta cu dorința: Ah, de-ai avea măcar ceva din aceste comori mari! Dar permite să te întreb: Dacă ai avea-o, ai fi atunci fericit și mulțumit? O, să nu crezi! Nici o bogăție a pământului nu ți-ar putea da pace pentru inima ta. Și pentru tine ar fi valabil cuvântul: „Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” (Luca 12,21). Adevărata comoară se numește: **pacea cu Dumnezeu, siguranța harului.** Despre un om care a găsit această comoară veșnică, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Și-a văzut de drum, plin de bucurie” (Faptele Apostolilor 8,39). Acest bărbat, vistiernicul

împărătesei păgâne, Candace, știa ce sunt comorile pământești – căci avea în grijă toată comoara împărătesei sale. Pe lângă aceasta era el însuși un bărbat bogat, distins, dispunea de trăsurile, cai și servitori și putea face călătorii lungi în țări îndepărtate. Dar ce nu i-au putut da strălucirea, onoarea și bogăția, a găsit acum la Isus, Fiul lui Dumnezeu, adevărata comoară, indestructibilă fericire a vieții. Atunci inima lui a strigat de bucurie, atunci și-a văzut de drum fără grijă, în pacea lui Dumnezeu. Acum știa că harul lui Dumnezeu îl va purta pentru totdeauna. **Doar devenise prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu, curs pentru păcatele lui, un copil iubit și binecuvântat al Dumnezeului veșnic.**

Această comoară nu trebuie nimeni s-o caute zadarnic; pentru a găsi această bogăție nu este nevoie să înființăm societăți pe acțiuni și nici să cheltuim zadarnic atâția bani și efort. Ascultă ce-ți spune Dumnezeu despre bogăția îndurării Sale salvatoare: „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos; prin har sunteți mântuiți” (Efeseni 2,4-5). Este dorința lui Dumnezeu ca și tu să găsești această comoară mare, prin care vei deveni bogat și fericit deja aici pe pământ. Nu va trebui să lași în urmă această comoară când vei părăsi pământul, o vei lua cu tine în veșnicie.

Tu crezi ce a fost scris mai sus despre marile comori scufundate pe fundul mării; este adevărat – dar acum crede și **acest mare și minunat adevăr și realitatea** că există un Mântuitor viu, care vrea să-ți ia de pe inimă tot ce înseamnă vină, suferință, grijă. El îți ia ceea ce îți face viața săracă și îți dă ceea ce te face bogat. Isus a venit din slavă și a mers **pentru tine** pe cruce. Înțelege dragostea Lui, înțelege jertfa Lui, înțelege Evanghelia harului mântuitor: - **„Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți”**.

Nr. 40

MINCIUNA SAU ADEVĂRUL – CE AI ALES?

„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.” (Ioan 18,37)

În unul dintre marile noastre ziare era un eseu lung despre **împărăția minciunii**, în care trăim aici pe pământ. În această prezentare, minciuna nu era arătată numai ca inevitabilă și practică de toți oamenii, ci chiar ca acel element care face viața frumoasă și suportabilă. Scriitorul care a elogiat minciuna, a izbucnit în strigătul: **De fapt, cum am putea să ne descurcăm în această lume abominabilă, lipsită de fantezie, fără minciună, minciuna care dăruiește consolare, care trezește speranța, care este împăciuitoare, care face minuni?** Aici viața a fost prezentată astfel, încât ai fi crezut că minciuna era, de fapt, cu adevărat persoana autorizată, iar dorința de a fi sincer în toate lucrurile era dăunător, nebunesc, ba chiar condamnat. Căci a minți inconștient sau conștient, a-i minți pe alții sau pe tine însuși, a minți din milă sau din josnicie, a minți pentru că ești în nevoie sau pentru că nu vrei să-i aduci pe alții în nevoie, a minți de dragul unor întâmplări născocite sau din linguseală sau din politețe – toate acestea scriitorul le-a socotit ca fiind niște produse demne de recunoștință din marea împărăție a minciunii. Prin ce lentile de ochelari vopsite satanic privea acest bărbat oamenii și viața! Dar ce spune Cuvântul lui Dumnezeu? „Vai de cei care numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune!” (Isaia 5,20).

Dacă am vrea să scriem o istorie a minciunii, ea ar trebui să înceapă așa, că satan a fost primul mincinos, când i-a ademenit pe Adam și pe Eva la neascultare față de Dumnezeu. El i-a mințit așa: „Hotărât că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3,4-5). Aceasta a fost prima minciună de pe pământ. Moartea a venit ca plată a păcatului și în loc să păstreze chipul lui Dumnezeu, oamenii au devenit robi ai păcatului. Domnul descrie felul de a fi al marelui Său vrăjmaș cu cuvintele: „El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci **este mincinos și totăl minciunii**” (Ioan 8,44).

În istoria minciunii, dacă ea ar fi scrisă respectând adevărul, am citi că toți oamenii sunt din fire capabili de minciună și sunt înclinați spre ea. Dar în toate timpurile au existat, printre bogăți și săraci, printre bărbați și femei, maeștri deosebiți ai minciunii. Un mincinos renumit a fost, de exemplu, diplomatul francez, prințul Talleyrand, care a formulat vorba: „Cuvintele există pentru a ne ascunde gândurile în spatele lor.” Cei mai răi mincinoși sunt aceia, care sub aparența informației și a științei se ating de Cuvântul lui Dumnezeu și atacă Persoana divină a Domnului Isus, pentru a face din El un om. Treaba de a face lumină din întuneric și întuneric din lumină este făcută astăzi cu deosebit zel în cărți și în ziare. – Chiar și acolo unde se judecă, în sălile de judecată, se poate întâmpla ca prin dibăcia mincinoasă a apărătorului, un vinovat să fie achitat.

Cândva a stat în fața instanței un acuzat, a Cărui nevinovăție era deplină, a Cărui dreptate era fără pată. Era Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. El, Cel sfânt și curat, a mărturisit adevărul despre dragostea lui Dumnezeu și despre stricăciunea păcătoșilor vinovați în mijlocul acestei lumi pierdute. El i-a chemat la pocăință pe păcătoși, i-a încurajat pe cei descurajați. Din persoana Lui sfântă au curs râuri de binecuvântare și dragoste dumnezeiască, dar a fost condamnat la moartea plină de ocară pe cruce, ca ademenitor, ca hulitor, ca răzvrătit. Pentru El n-a existat nici un apărător. Împotriva Lui s-a dezlănțuit toată înșelăciunea nedreptății. Astfel a fost dus Fiul lui Dumnezeu pe cruce, **Adevărul în Persoană a fost răstignit în lumea minciunii**. Dar Isus n-a rămas pe cruce, n-a rămas în mormânt, El a înviat și stă ca marele biruitor al lui satan, al păcatului și al lumii, în mijlocul acestui puhoi de oameni, în mijlocul acestei lumi a minciunii și le strigă oamenilor: **„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”**

Există oameni care sunt așa de mincinoși, încât pare fără speranță a-i vedea vreodată eliberați de blestemul minciunii. Ai crede că: cu dragoste cordială îi vei birui și vei câștiga atâta încredere, încât vor spune adevărul. Dar observăm curând că a fost zadarnic; ei se prefac și mint, nu poți să ajungi la ei. Dragostea mamei, bătăile tatălui, avertizările învățătorului, rușinea în fața colegilor – totul zadarnic. Nu există nici o soluție? Există numai una: adu-l pe un asemenea om Domnului Isus în mijlocirea zilnică a credinței, trăiește în fața lui, prin exemplul propriu adevărul Evangheliei și spune-i, în ceasul arătat de Dumnezeu, chemarea la mântuire. – Nu-ți pierde speranța: „Dragostea crede toate, nădăjduiește toate, rabdă toate” (1 Corinteni 13,7). Dacă acest om este din Dumnezeu, adică dacă este în el atâta sinceritate, încât nu mai vrea să-L mintă pe Dumnezeu – atunci va auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; altfel, nu! Să povestim aici istoria unui mare și renumit mincinos, în viața căruia, totuși, Isus a ajuns la o biruință deplină și minunată.

Pe vremea împăratului Frederic Wilhelm I a apărut la curtea din Berlin, venind din Dresda, un escroc dibaci; numele lui era Clement. Acest bărbat dibaci a jucat mult timp un rol cu reputație bună la curțile din Viena și Dresda, prin neobișnuita sa dibăcie. El vorbea și scria la perfecție: germana, franceza și latina, în afară de limba lui maternă, maghiara și avea darul să imite orice scris de mână așa de exact, încât de multe ori personalități de vază au recunoscut scrisorile falsificate cu scrisul lor, ca și când au fost scrise de ei înșiși. Clement a folosit acest talent pentru a strecura în mâinile părții adverse, contra bani grei, scrisori ale regilor, ale prinților și ale miniștrilor, pe care le falsificase el. Astfel a reușit, pe de o parte, să se facă indispensabil pentru unii, care acceptau serviciile lui, iar pe de altă parte, să-i învrăjbească pe împărați și prinți prin

intențiile rele și expresiile jignitoare ale unora împotriva altora, pe care el le pronunța în scrisorile lui falsificate. Era cât pe-aici ca împăratul Frederic Wilhelm I să înceapă un război cu împăratul din Viena și cu regele Poloniei, pentru că el credea că avea în mâini dovezile, prin scrisorile falsificate de Clement, că voiau să năvălească peste el. Acest înșelător remarcabil a fost recunoscut în cele din urmă și închis la Spandau. În închisoare a trebuit să imite scrisul împăratului sub ochii lui și el a făcut lucrul acesta cu o asemenea perfecțiune, încât împăratul a declarat că ar recunoaște o asemenea scrisoare, fără doar și poate, ca fiind scrisă de el însuși. Clement a fost condamnat la moarte după luni de cercetare judiciară. Execuția a avut loc în 18.04.1720, în Berlin. Clement a îndurat-o fără să se plângă. Pe atunci condamnații erau scoși din oraș pentru a fi spânzurați. Dar atunci s-a petrecut ceva minunat. Acest escroc fără scrupule, viclan, a pășit în fața mulțimii adunate și a mărturisit că în închisoarea din Spandau l-a găsit pe Isus, Mântuitorul lui, că toată vina îi este iertată, că prin puterea și harul Mântuitorului său moare ca un copil împăcat al lui Dumnezeu. Când trebuia să fie agățat în spânzurătoare și i se pusese deja funia în jurul gâtului, ultimele lui cuvinte strigate tare au fost: **„M-am luptat lupta cea bună, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății!”**

Acest bărbat a înșelat mulți oameni sus-puși prin talentul lui rar și prin șiretenia lui calculată, a fost un maestru al minciunii și al simulării. Dar la sfârșitul căii acestei vieți a intrat în arenă Împăratul adevărului, Isus Hristos; acest infractor vinovat și-a deschis inima pentru harul lui Dumnezeu și a ajuns să aibă pace. Toată vina păcatului vieții sale, minciunile și înșelăciunile lui șirete, toată nenorocirea pe care a provocat-o, totul i-a fost iertat, a fost șters, înlăturat de sub ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu a pronunțat cuvântul de har pentru cel care a crezut: „Pentru că voi fi îndurător față de nedreptățile lor și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și de fărâdelegile lor” (Evrei 8,12). Fericirea veșnică, pe care acest infractor a găsit-o acum, l-a umplut cu o pace atât de copleșitoare, încât nici cleștii incandescenti cu care a fost chinuit, nici funia care i s-a pus după gât, nici spânzurătoarea sub care a stat n-au putut să-i distrugă fericirea. Ce har desăvârșit este în Isus, Fiul lui Dumnezeu, pentru a găsi păcătoși vinovați!

Lasă-mă să te întreb: ai găsit și tu cu toată siguranța harul la care Domnul îi cheamă pe toți păcătoșii? Dacă vrei să-l găsești, leapădă tot ce este neadevărat. Întipărește-ți acest cuvânt hotărâtor al Domnului: **„Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”**

Nr. 41

UN MARE ILUZIONIST

**„Fiindcă măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu,
nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit;
ci s-au dat la gândiri deșarte și
inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1,21)**

„Cu cât îi cunosc mai bine pe oameni, cu atât mai dragi îmi devin câinii!” Renumitul actor de varietăți și iluzionist din Anglia, L., a pus de curând să fie trecută această inscripție sub tabloul în ulei al câinelui său preferat.

În domeniul spectacolelor uimitoare și interesante cu câini, lei, cai dresați, acest bărbat a fost o asemenea celebritate, încât venitul lui anual era estimat la 800 000 de mărci. El însuși și-a exprimat fără să vrea gândurile inimii prin aceea că a pus să i se tipărească cecuri (aceasta înseamnă confirmări de primire pentru a ridica bani din bancă), pe care erau reprezentați câinele său favorit și o pungă de bani, cu iscălitura: Cei mai buni prieteni ai mei! Acel câine favorit,

reprezentat în portret, purta numele „Beauty” (frumusețe). Pentru acest animal, L. comanda în călătoriile lui, la hotel, mereu o cameră proprie cu baie. Dar vai, în orașul Edinburg s-a întâmplat că acest câine a murit subit. Domnul L. a cumpărat atunci în unul dintre marile cimitire, pe bani grei, un cavou și a comandat pentru câine un monument funerar la prețul de 4000 de mărci. I s-a comunicat că în cimitir nu este voie să se îngroape câini, dar domnul L. a explicat că el a achiziționat mormântul pentru sine și dorea să vadă adăpostit acolo, numai provizoriu, cadavrul prietenului său patruped. Între timp, în una dintre camerele de gală ale hotelului din Edinburg zăcea pe un catafalc, înconjurat de flori splendide, câinele mort, împodobit cu o zgardă pe a cărei plăcuță aurie mulți directori de teatru de varietăți din America și din Europa au pus să li se graveze numele, ca semn de admirație pentru performanța acestui animal. Dar ce s-a întâmplat în 9 mai 1911? În timp ce înmormântarea câinelui era pregătită cu tot fastul, în timpul spectacolului, pe scena teatrului a izbucnit focul. Printre cei zece oameni care au pierit acolo în flăcări se afla și renumitul scamator, L. Cadavrul său a fost dus împreună cu ale celorlalți care au pierit, în casa de constatare a decesului. Zăcea acolo în hainele arse, înnegrite de funingine, cu fața arsă de nerecunoscut, în timp ce câinele lui mort era culcat în hotel între flori splendide. **Mormântul pentru amândoi era gata.** Cât de mult se potrivește acestui om cuvântul: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?” (Luca 12,20).

Acest bărbat a crezut că are voie să-i disprețuiască pe oameni, pentru că a învățat să-i cunoască în egoismul, necredincioșia și nesinceritatea lor. El iubea câinii pentru credincioșia lor altruistă. Dar mai existau două persoane a căror valoare adevărată n-a recunoscut-o până la moartea lui subită, după cât se poate vedea din relatările ziarelor. Nu s-a cunoscut, după cum se pare, nici pe sine însuși, nici pe Isus, pe Mântuitorul salvator. Fiecare om neîntors la Dumnezeu recunoaște, de îndată ce pășește în lumina veșniciei, cum a fost el însuși: un păcătos vinovat, nerecunoscător, care cu inima lui dură a trecut pe lângă dragostea lui Dumnezeu, pe lângă Mântuitorul salvator, Isus. Și în al doilea rând trebuie să-L recunoască pe Acela după al Cărui chip este creat omul, reprezentarea Căruia a fost el însuși, stricată prin păcat. Tocmai îl înconjuraseră pe scenă, vuind, pe acest foarte admirat artist în dresură, aplauzele miilor de spectatori ai săi, apoi brusc a izbucnit focul. În strădania de a-și salva animalele dresate, a fost copleșit de fum și de flăcări. El crezuse că-l înmormântează solemn în cavoul luxos pe câinele decedat, iar acum s-a deschis pentru el nu numai groapa, ci și poarta veșniciei. – Ce limpede este acest limbaj al lui Dumnezeu în fața ochilor lumii!

Domnul L. a fost un iluzionist vestit, făcea câinii sau leii să dispară dintr-odată și uluia publicul în timp ce el însuși stătea cu o lovitură fermecată în locul câinelui sau al leului. Dar acum nu mai valorau nimic talentele lui de scenă; fusese chemat dincolo, în țara realității și a adevărului. Viața lui a fost așezată în fața ochilor Judecătorului sfânt. Timpul harului expirase pentru el. Ce făcuse el pentru câinii lui, ca să-i îngrijească și să-i cinstească, era fără valoare, dar a devenit mare și hotărâtoare întrebarea: dacă Îl cinstise pe Dumnezeu prin credință și mulțumire și dacă avusese pentru oameni dragoste și îndurare.

Transformările pe care domnul L. obișnuia să le prezinte publicului uimit au fost de natură veselă, dar transformările pe care moartea le-a realizat surprinzător sunt de o gravitate enormă. „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (Evrei 9,27). Oare unde au fost „cei mai buni prieteni” ai acestui bărbat, câinii lui și punga de bani? La ce i-a folosit vila elegantă din suburbia Londrei, în care – cum se citește acum în ziar – trei negri, ca slujitori, așteptau semnele stăpânului lor? Vai, totul era transformat: în loc de publicul jubilând, bărbatul smuls așa de brusc vedea acum spaimetele veșniciei. Lucrul care celor mai mulți oameni li se pare neînsemnat și ușor ca un fulg, a fost dintr-odată transformat în uriaș și greu cât chintalele: **păcatul lui**. Oamenii, directorii de teatre cu care tratase, actorii și actrițele din trupa lui de teatru, reporterii ziarelor care scriseseră articolele elogioase admirative, toate aceste persoane au fost dintr-odată mutate la distanță, ca neînsemnate. Dar o Persoană, care până acum

i-a fost absolut indiferentă domnului L. – atât cât se poate judeca în legătură cu aceasta după descrierile amănunțite ale cotidienei – a pășit acum în fața ochilor și a conștiinței lui ca Judecătorul sfânt peste toată gândirea și comportamentul lui: **Isus Hristos**, Domnul slavei, Cel răstignit și înviat.

Că moartea este un iluzionist așa de puternic, care cu o lovitură îi despoaie pe cei bogați de bogățiile și de plăcerile lor, pe cei săraci de grijile și de poverile lor, care îi jefuiește pe cei puternici de puterea și de autoritatea lor și pe toți păcătoșii neîmpăcați îi duce la judecata Judecătorului incoruptibil și drept – aceasta o știu oamenii. Chiar și aceia o știu în fundul inimii lor, care Îl tăgăduiesc pe Dumnezeu, tăgăduiesc veșnicia și judecata.

Acum câțiva ani, un orator politic declara public: „Religia este, într-adevăr, o problemă privată, dar noi suntem ateii, căci nu există nici un Dumnezeu, nici o conștiință, nici o răsplată, nici o viață veșnică; omul nu are suflet și duh și nu reprezintă decât clasa superioară a animalelor.

Ce exact se potrivește unor asemenea oameni cuvântul: „Fiindcă măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat.”

Și o asemenea aroganță este transformată de marele iluzionist, moartea, într-un alt limbaj. Despre acesta este scris: „Și ziceau munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Aceluia care stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate să stea în picioare?” (Apocalipsa 6,16-17.)

Dar, laudat fie Dumnezeu, există și oameni cărora moartea le transformă credința în contemplare, nădejdea în trăire, dorul în împlinire. Despre ei este scris: „Așteptarea celor drepti nu va fi decât bucurie” (Proverbe 10,28) și iarăși: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Corinteni 2,9). Aceasta este partea celor care și-au găsit adăpost la Mântuitorul salvator, Isus Hristos. Aceștia, mântuiți prin harul lui Dumnezeu, își au patria sus, în casa Tatălui, ca niște copii iubiți ai Dumnezeului veșnic. Pentru ei moartea este păzitorul ușii, care le deschide poarta patriei cerești. Întreabă-te pe tine însuși, prietene, dacă transformările pe care moartea ți le va aduce, vor fi transformări spre mântuire și bucurie sau spre spaimă și judecată. Să nu spui că aceasta nu se poate ști. Orice creștin adevărat știe cu siguranță că ușa cerească a casei Tatălui este larg deschisă pentru el, că păcatele lui sunt iertate, că harul lui Dumnezeu i-a dăruit o haină de neprihănire dumnezeiască atunci când el, crezând, a pus la picioarele lui Isus vina vieții lui. **Știi și tu lucrul acesta?** Înțelege limbajul lui Dumnezeu, care a pus acest text în mâna ta, ca tu să devii înțelept pentru veșnicie.

Nr. 42

FACE TIMPUL CA PĂCATUL SĂ FIE UITAT?

„Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu; ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine!” (Psalmul 38,4)

În zilele noastre mii de ateii bătrâni și tineri vor să tăgăduiască lumea nevăzută, pe Dumnezeu, veșnicia, vina păcatului și judecata. În acest caz este bătător la ochi că în ziare este atât de mult vorba despre un lucru invizibil, despre o forță invizibilă care exercită efecte așa de mari: **despre conștiință**. Se pot găsi duzini de comunicate în ziar, care poartă titluri ca acestea: **Chinuit de conștiință! Sub acuzațiile conștiinței! Conștiința nu doarme!** Sub asemenea titluri sunt

apoi relatate autoacuzării ale infractorilor vinovați, cărora nici un procuror și nici un polițist criminalist nu le-ar fi smuls vreo mărturisire. Iată un exemplu:

Poliția criminalistică din Rixdorf este preocupată în prezent de un furt din anul 1901. Pe atunci a fost comis un furt de haine într-un restaurant din apropierea bisericii, în Bergstrasse, dar s-a încercat zadarnic să se descopere făptașul. Între timp chestiunea a fost deja de mult uitată. Numai autorul furtului s-a gândit neconținut la el. **Povestea nu-i dădea pace zi și noapte și îi apăsa conștiința.** Dar n-a găsit curajul să se ducă la poliție și să ajungă iar la liniște printr-o mărturisire. Acum, în sfârșit, a fost determinat s-o facă. Ieri a apărut la direcția de poliție o femeie și a mărturisit că a comis furtul în vremea aceea.

Iată un alt exemplu:

O crimă gravă descoperită după 14 ani face senzație generală. În octombrie 1893, în Sch., o femeie a fost găsită moartă. Problema a rămas pe atunci fără rezultat, deoarece n-au existat dovezi împotriva vreunui făptaș. Acum instrucția a fost începută din nou. Soția unui fost artilerist a declarat autorităților **în ultimele zile**, că soțul ei i-a mărturisit **în urma muștrărilor de conștiință**, că ar fi comis crima în vremea soldăției lui. Învinovățiul a fost arestat și a depus deja o mărturisire.

Deci, acest lucru invizibil, conștiința, vorbește cu forță convingătoare despre păcat și vină. Anii nu aduc liniște conștiinței, chiar dacă toți profesorii din lume ar vrea să demonstreze într-o mie de cărți, că noțiunea de păcat nu este decât o invenție omenească, de care, pur și simplu trebuie să te scuturi. Da, dacă s-ar putea lucrul acesta: să te scuturi de păcat! Mulți s-ar bucura – dar aceasta nu se poate, ci păcatul îl însoțește pe cel vinovat, iar conștiința îl acuză. El află adevărul cuvântului: „Căci fărădelegile mele se ridică deasupra capului meu, ca o povară grea, sunt prea grele pentru mine!”

În Washington, capitala republicilor nord-americane, există deja din anul 1811 o autoritate publică pentru oameni cu conștiința împovărată de vină. Așa-numitul **fond al conștiinței** a fost pus la punct pentru asemenea oameni, care vor să repare iar un furt sau o delapidare. Veniturile acestei autorități devin an de an tot mai mari. În ultimii doi ani au putut fi livrați la vistieria publică aproape două milioane și jumătate de mărci. Orice sumă care intră este înregistrată în mod deosebit, fie că este vorba despre un timbru poștal pe care îl trimite un băiat care a furat cretă de la școală, sau despre bancnotele unui negustor bogat, care și-a comunicat venitul prea mic autorităților financiare. Cea mai mare sumă care a intrat până acum se ridică la 70 000 de mărci și a fost trimisă instituției în anul 1896, din Londra, fără nici o altă specificație. Mare este numărul scrisorilor care conțin numai câțiva cenți. Astfel s-a găsit printre scrisorile care au intrat, de exemplu, una care conținea 15 cenți. Un bătrân declara în scrisoarea alăturată, că trimite banii pentru două creioane de ardezie, pe care le-a furat ca băiat de șaisprezece ani din depozitul unui agent indian din California.

Câteva zile după primirea acestei sume ne semnificative, au fost trimise biroului un teanc de bancnote în valoare de 60 000 de mărci. Expeditorul scria: „În urmă cu mulți ani am delapidat bani guvernamentali, dar am restituit deja de mult totul. Pentru a o face ca vameșul Zacheu (Luca 19,9), plătesc acum împătrit. **Calea păcatului este plină de spini și numai Dumnezeu știe ce am îndurat!** – Un păcătos.”

Sigur că mărturisirea păcatului, plățirea și restituirea datoriei sunt bune, căci este cinstit, corespunde adevărului; dar să nu creadă nimeni că prin plățire, restituire sau recunoaștere **ar putea înlătura păcatul.** – Păcatul se înlătură numai prin sângele ispășitor al Fiului lui Dumnezeu, curs pe Golgota. Cine își aduce, crezând, vina vieții lui, toată persoana lui sub sângele acestui mare Chezaș, aceluia i se va lua cu adevărat vina. Este scris pentru oricine crede: „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7). Mulți caută iertarea păcatelor fără predarea voinței și a inimii Domnului – dar n-o va găsi nimeni care nu aduce Domnului acestea două: încrederea credinței și ascultarea credinței, adică predarea inimii și a

vieții sub harul salvator al lui Isus. Iar unde Isus devine cu adevărat Domn și Stăpân, acolo Duhul Sfânt, Duhul adevărului îl determină pe păcătosul iertat ca acolo unde el a procedat necinstit și spre paguba altora, să mărturisească și pe cât se poate, să repare și să restituie bunul și banii luați sau delapidăți necinstit.

De cele mai multe ori vina păcatului nu se poate restitui – cum am putea restitui un sperjur? Cum ar putea să restituie un ademenitor celei ademenite, inocența și fericirea vieții răpite? Deci, să reluăm: **vina nu este înlăturată prin recunoaștere și restituire**, ci harul lui Dumnezeu, pe baza jertfei deplin valabile de pe Golgota, care a avut loc o singură dată, a promis celui care crede: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și de fărădelegile lor” (Evrei 8,12). Dar pentru toți cei care trec indiferenți pe lângă crucea de pe Golgota, se spune: **„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?”** (Evrei 2,3.)

Multe mărturisiri ale păcatelor de mult trecute nu oferă decât dovada că **timpul nu face să dispară vina**. Chiar dacă ar trece peste ea o mie de ani, vina n-ar fi diminuată. Pentru judecătorul pământesc există **termene de prescripție**, care sunt evaluate diferit ca lungime; cele mai lungi durează 30 de ani, după codul penal al Reichului. Dar înaintea lui Dumnezeu nu există asemenea termene de prescripție. Acum câțeva vreme, ziarele din București relatau următoarele:

În comuna Dărmănești (județul Bacău) a murit în aceste zile un anume Simion M., la vârsta neobișnuit de înaintată de 125 de ani. Pe patul de moarte bătrânul a mărturisit că la vârsta de 25 de ani, deci acum 100 de ani, și-a omorât iubita la granița ungară, în apropiere de satul Poiana. M. a descris crima în toate amănuntele și a povestit că a omorât fata cu o sapă și după aceea a ars cadavrul.

Deci, **după 100 de ani** această vină era încă arzătoare pe conștiința vinovatului.

Nu-i nevoie să fii ucigaș sau sperjur, pentru a suferi chinuri ale conștiinței. Deosebirea pe care o fac oamenii între păcatele mari și mici nu corespunde dacă păcatul este cântărit în balanța dreaptă a lui Dumnezeu. Aceasta se vede din următoarea notiță de ziar:

Proprietarul fermei, Gottfried Kl., din Alt-F. a primit o scrisoare, ștampila poștală S., în care se găseau timbre poștale de 90 de pfenigi și în plus următoarele cuvinte de însoțire: „Vă comunic că acum câțiva ani am luat de la dumneavoastră fructe, ceea ce nu-mi dă pace și de aceea vă rog să mă iertați și vă trimit aceste timbre poștale ca scuze pentru aceasta. Proverbe 28,13: „Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare”.”

Deci, permite-mi să întreb: îți este luată povara conștiinței? Sau o mai porți prin viață? Să știi: nici un timp nu-ți va lua sau nu-ți va alina această povară, chiar dacă ai trăi 125 de ani, ca acel român. Numai Dumnezeu te poate scăpa de povara conștiinței tale. El vrea s-o facă – de aceea L-a dat pe singurul său Fiu la moarte de cruce, ca să se găsească pe pământul acesta o tămăduire pentru orice păcătos care crede. O, caută adăpost la Isus, Mântuitorul! Sângele Lui a curs și pentru vina ta, harul desăvârșit, deplin valabil este de găsit și pentru tine. Nu amâna! Timpul harului zboară. Cât de repede poate fi prea târziu!

Nr. 43

SPAIMELE CONȘTIINȚEI TREZITE

„Doamne, nu mă muștra în mânia Ta și nu mă pedepsi în aprinderea Ta!
Căci săgețile Tale s-au înfipt în mine
și mâna Ta apasă asupra mea.” (Psalmul 38,1-2)

Când au izbucnit judecățile mâniei lui Dumnezeu asupra orașului San Francisco, unde de o generație era o scenă de slujire impertinentă a păcatului și de plăceri lumești despărțite de Dumnezeu, s-au ridicat multe glasuri: Unde este Dumnezeul dragostei, de lasă să se petreacă o asemenea nenorocire în masă? Așa a fost la cutremurul din Messina. Ce nebunie, ce aroganță! Dumnezeu, Dumnezeul care este lumină și dragoste, a anunțat că va pedepsi păcatele părinților în copii, până în al treilea și al patrulea neam. Generația actuală, care dorește să șteargă noțiunea de „vină a păcatului”, cârtește împotriva căilor lui Dumnezeu și totuși, în asemenea cazuri oamenii trebuie să dea ei înșiși mărturie, că dreptatea punitivă și de avertizare a lui Dumnezeu a intervenit într-un loc unde puterea păcatului domnea într-un mod foarte deosebit. Că cutremurul din San Francisco a adus lucruri deosebite la lumina zilei, care înainte erau acoperite cu întunericul misterului, o confirmă buletinele oficiale. Așa scria, de exemplu, „Frankfurter Zeitung” în zilele de după distrugerea orașului: Cutremurul a dezvăluit în San Francisco misterele cartierului chinezesc, unde 25 000 de chinezi trăiau ca niște câini, în văgăuni. Autoritățile orașului au încercat deja de ani să deschidă acest abces de ciumă, dar o societate comercială chinezească foarte puternică, numită „Cele șase companii unite”, a zădărnicit acest lucru. Poliția știa bine că dedesubtul marelui oraș exista un cartier chinezesc subteran, în care au fost comise cele mai negre infracțiuni; se știa, de asemenea, că în marile prăvălii chinezești existau intrări tainice spre acest oraș subteran, dar poliția n-a putut să pătrundă. Că din Canton (în sudul Chinei), ca și din Europa au fost aduse în număr mare femei nefericite în acest cartier chinezesc, pentru a nu mai ieși niciodată la lumina zilei, aceasta se știa. Totuși, aici exista un temut corp de agenți secreți, numai chinezi, numiți „tong”, care întrețineau un regim de teroare. Ei reprezentau exact ceea ce a fost în Germania, în evul mediu, acea „Die Geheime Vehme” sau „Vehmgericht” (o instanță secretă, cum era inchiziția în Spania). Orice chinez care îndrăznea să facă un denunț la autoritățile americane sau europene despre misterele cartierului chinezesc sau să apeleze la dreptatea instanței era un stigmatizat, îl lovea cuțitul, glonțul sau otrava asasinului. Acești „tong” își urmăreau victima până la capătul pământului. Acum cutremurul și focul au dezvăluit misterele orașului chinezesc subteran. Acum se vede în jos până la 100 de picioare; sunt străzi subterane cu cărări încolăcite, prăvălii, văgăune cu opiu, locuri pentru joc și păcate.

Dumnezeu a vrut să dezvelească ceea ce s-a sustras atâtea decenii ochiului poliției. Tot așa există și în viața păcătoșilor înstrăinați de Dumnezeu cutremure, zguduirii puternice, care îl așează pe om cu vina păcatului său în lumina veșniciei și a Dumnezeului sfânt. – Atunci cel vinovat se prăbușește și recunoaște cine a fost. Așa a fost odinioară cu temnicerul din Filipi. Dumnezeu a trimis un cutremur puternic – omul profund zguduit a căzut în genunchi și le-a strigat lui Pavel și lui Barnaba: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (Faptele Apostolilor 16,30.) Conștiința se trezise. Dumnezeu l-a așezat pe cel vinovat în prezența Sa, lumina din veșnicie a căzut în inima lui și în trecutul lui.

Vedem din toate acestea că omul poate să-și împietrească și să-și adoarmă conștiința – conștiința la asemenea oameni pare de multe ori dată cu cloroform. Plăcerea lumii și a păcatului, afacerea și munca, agonisirea banilor și distracția pot aduce conștiința la tăcere timp de ani. Este ca și când nici n-ar mai exista. Dar vine ceasul în care conștiința se trezește. Astfel a mărturisit un om în închisoarea din Siegburg o crimă în anul 1909, pe care o comisese cu 12 ani mai înainte, în Hasenheide, în Berlin. Ucigașul însuși a declarat că puterea conștiinței lui l-a silit să

recunoască această vină. Nu la toți oamenii conștiința se trezește aici pe pământ. Se întâmplă că ucigași condamnați, chiar înainte de execuția lor își fac apariția cu cea mai mare impertinență; conștiința lor se trezește abia pe lumea cealaltă. Acesta este cazul și la toți oamenii care mor total pregătiți, chiar eroic, cu toate că pleacă neîmpăcați în veșnicie: Ochii lor orbi vor deveni văzători abia dincolo, pentru a vedea munții vinei lor neiertate. Dar ce grav, că dincolo harul și iertarea nu mai sunt de găsit! Cât de important este pentru cel vinovat acest lucru: conștiința lui trebuie să se trezească aici pe pământ!

Ai văzut deja vreodată un om a cărui conștiință se trezise? Un om nespus de nenorocit! El vede păcatul vieții sale, vede lucrul despre care atâta timp și-a făcut iluzii că a fost aruncat în noaptea trecutului. Dar acum, când lumina veșniciei a căzut în conștiința lui, vede **cine a fost și este cu adevărat**. El vede consecințele îngrozitoare care ies la iveală pentru timp și veșnicie, din tot comportamentul lui. Un asemenea om se prăbușește în țărână, tânguindu-se, înaintea Dumnezeului sfânt. El nu-și poate întoarce trecutul. Vorbele și faptele lui acționează în continuare. Fericirea zace sfărâmată înaintea lui. Ochiul lui vede peste tot vină. Acolo stă un om puternic ca strivit; este ca și când ar trebui să-și piardă mintea. El se recunoaște ca cel mai mare păcătos, rănilor păcatelor ard, dar gura încă tace. Apoi vine vrăjmașul și îi pune vinovatului în față registrul de datorii, negru, al trecutului său. Da, de multe ori i-a șoptit vinovatului la ureche: Pune capăt vieții tale mizerabile! – Durerile unei conștiințe trezite fac în același timp trupul nenorocit. David descrie această boală: „Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea, vloga mi se schimbă în uscăciune de vară” (Psalmul 32,3-4). Din această jale nu există decât o singură salvare: să-ți mărturisești vina și să-ți găsești refugiul la harul lui Dumnezeu, care se găsește în Hristos. De aceea este scris: „Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegele.” Și Tu ai iertat vina păcatului meu” (Psalmul 32,5).

Ei, bine, prietene, ți s-a deșteptat conștiința? Ți-ai găsit refugiul la Mântuitorul salvator, din ale Cărui răni de moarte curge pentru păcătosul care crede o iertare deplină? Nu amâna și fii convins că: numai aici este tămăduire, o tămăduire desăvârșită. De aceea spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele și punând în noi cuvântul acestei împăcări. Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,19-21). Atât de ușoară, atât de simplă este calea pentru a găsi pacea cu Dumnezeu: să recunoști în Fiul răstignit al lui Dumnezeu pe Chezașul care a purtat vina noastră și să I te încredințezi lui cu deplină încredere. „El a făcut pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1,20).

Ioan Botezătorul a strigat odinioară, arătând spre Domnul: - „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1,29.) Privește-L pe Isus, Fiul lui Dumnezeu! Pentru vina ta, cu povara ta a mers El în judecata lui Dumnezeu. El a luat asupra Lui blestemul tău, a purtat pedeapsa ta. „Pedeapsa care ne dă pacea era peste El și prin rănilor Lui suntem vindecați!” Dacă inima ta apucă această realitate crezând, atunci Domnul ia din viața ta: vina, pedeapsa, blestemul și lanțul păcatului, inima ta primește pace cu Dumnezeu, conștiința ta va fi vindecată. **Nu există altă cale spre pace și iertare!**

Nr. 44

CEA MAI PREȚIOASĂ CARTE DE PE PĂMÂNT

„Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale,
decât mii de bucăți de aur și de argint.” (Psalmul 119,72)

În anul 1894, împărăteasa văduvă a Chinei (azi decedată) și-a sărbătorit „marea zi de naștere”, adică cea de-a 60-a. Când chinezul împlinește 60 de ani, el își sărbătorește „marea zi de naștere” după tradiții străvechi, înconjurat de fii și nepoți, cu foarte multe jertfe înaintea zeilor și a strămoșilor și mai ales cu mari ospețe. Fiii și nepoții obișnuiesc de foarte multe ori la această aniversare, să-i trimită sărbătoritului un sicriu frumos. Dar marii demnitari ai împărăției n-au trimis puternicei împărătese un sicriu, ci i-au dăruit mari sume de bani, care au fost adunate din provincii prin impozite speciale, căci împărăteasa văduvă era lacomă după aur.

Printre darurile prețioase care au fost duse la Peking de aproape și de departe, se afla un cadou special, dăruit de chinezoaice creștine. Era un Nou Testament atât de luxos cum lumea rar a văzut. Foile Bibliei erau mătase prețioasă. Vestiți desenatori de ideograme au scris textul cu tuș și penel pe aceste foi de mătase. Coperta cărții era din argint bătut și cartea Bibliei era pusă într-o casetă de argint, o lucrare minunată a renumitei bresle a argintarilor din orașul Canton. Această casetă mai era înconjurată cu o învelitoare de catifea de culoare închisă. – Firește că această carte prețioasă i-a fost înmănată de către ministrul plenipotențiar american, un bărbat credincios, împărătesei văduve, care a acceptat cu uimire minunatul cadou. În discursul lui, ministrul a subliniat valoarea cărții. „Popoarele creștine își iau din această carte fericirea și prosperitatea” – așa a spus acest american. Ah, de-ar fi așa în poporul nostru! – Asemenea cuvinte încă nu auziseră zidurile orașului interzis³, o asemenea carte încă nu văzuse curtea imperială. Firește, catifeaua și mătasea, argintul și aurul nu fac cartea scumpă mai prețioasă, cum ieslea nu L-a putut face mai neînsemnat pe Acela care a stat culcat în ea, Mântuitorul lumii! Ceea ce face Biblia așa de minunată, mai minunată decât toate comorile orașului interzis, sunt mesajele dragostei salvatoare ale lui Dumnezeu, cuvântul despre cruce, făgăduințele harului, date fiecăruia care crede. Cuvintele acestei cărți sunt cuvinte veșnice, care nu pot trece când aurul și argintul, orașul interzis, cerul și pământul vor fi deja de mult trecute.

Și tânărul împărat a privit cu ochi uimiți prețioasa carte. El a întrebat dacă are voie s-o citească. Împărăteasa văduvă a spus că ea voia s-o citească prima. Deoarece împăratul nu și-a putut stăpâni mai mult timp răbdarea, a trimis a doua zi un famen în prăvălia de Biblii a Pekingului și a pus să-i aducă o Biblie. Aceasta este Biblia care zăcea pe biroul încăperii împărătești a orașului interzis, când germanii au intrat acolo în anul 1900.

Împăratul a început cu studiul Evangheliei după Luca. Și cât de grijuliu citea, se observa din aceea, că pe marginea foilor făcea cu pensula scurte observații, aici înlocuia un semn grafic chinezesc printr-un altul, pentru că după vocația lui găsea mai bine sensul; acolo prevedea un loc cu un cerc mic, cum obișnuiește chinezul să noteze în clasici mai ales locurile importante.

Câtă lumină din dragostea lui Dumnezeu a ajuns în inima tânărului împărat, nu știm – el a fost jefuit ca un prizonier, de către mama lui tiranică, șireată, de toată puterea și de toată influența.

Împărăteasa-mamă, tirana, și tânărul împărat zac de mult în mormânt – dar, atât cât văd ochii oamenilor, n-au apucat dragostea salvatoare a lui Isus și jertfa de pe Golgota. Dar altceva s-a întâmplat: China este larg deschisă pentru Biblie. Cartea care spune tuturor popoarelor unde se găsește viața, nădejdea și pacea, are o intrare masivă în imperiul dragonilor.

Și pentru China este valabil cuvântul: „Poporul care umbla în întuneric a văzut o mare lumină; peste cei care locuiau în țara umbrei morții a strălucit lumina” (Isaia 9,2).

³ Reședința împăraților chinezi este un cartier mare, îngrădit cu ziduri înalte – ea se numește „Orașul interzis”

Dar cu toate că Biblia aduce pentru toate națiunile lumina și binecuvântarea, cuvintele ei vorbesc totuși **fiecăruia în parte** și există întrebarea pentru orice om, - fie că stă pe tronul Chinei, fie că-și câștigă pâinea cu munca mâinilor lui în Germania -, dacă el și-a deschis inima pentru vestea bună a Evangheliei.

Ai tu o Biblie? Și dacă ai una, o citești? Cunoști ceva din conținutul ei? Acolo este scris: „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” (Psalmul 119,105). Fii convins că lucrul acesta este adevărat și că dacă treci prin viață fără Cuvântul lui Dumnezeu, vei bâjbâi prin întuneric și vei cădea.

În poporul nostru german, Biblia este în cercuri largi o carte disprețuită, este privită ca o rămășiță fără valoare a unei vremi trecute. Deunăzi, un tăgăduitor al lui Dumnezeu chiar s-a încumetat în Berlin, în adunare publică, la exclamația: „Copiii noștri pot să învețe din orice carte de adrese mai mult decât din Biblie.”

Această disprețuire a Bibliei își are originea în vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu și în orbirea inimii, cu care trec oamenii prin viață fără a-L cunoaște pe Isus. Ei nu bănuiesc că în această carte răsare soarele nădejdiei pentru păcătosul deznădăjduit, că aici se deschide poarta ajutorului pentru cel disperat. Pe drept scria un mare și învățat și vestit tăgăduitor al lui Dumnezeu, francezul Renan: **În cele din urmă Biblia rămâne totuși marea carte de mângâiere pentru omenire!**

Dar surprinzător, numai aceia disprețuiesc Biblia, care n-o cunosc; cine o cunoaște cu adevărat, acela o iubește și o cinstește.

Minunat de frumoasă este mărturia pe care un scriitor, pe nume Ruskin, o emite pentru Biblia lui. El spune: „Tot ce i-am învățat pe alții, tot ce am scris, toată măreția pe care o conține vreunul dintre gândurile mele, orice am făcut în viața mea este pur și simplu o consecință a faptului că în copilăria mea, mama mea a citit zilnic cu mine o bucată din Biblie și m-a pus să învăț zilnic din ea pe dinafară.”

Și mai frumoasă, mai emoționantă este mărturia care a fost dată publicității despre un alt savant (din nefericire fără să i se spună numele). Despre acesta s-a relatat că el, **care înainte era cunoscut ca tăgăduitor al lui Dumnezeu**, i-a dat unui coleg care l-a întrebat despre credința lui de acum, următoarea explicație despre motivul atitudinii sale schimbate: „În ciuda întregii mele porniri spre necredință, mi-a rămas în inimă tot timpul o obiecție pe care n-am putut s-o împing la o parte – **aceasta a fost viața mamei mele**. Firea ei iubitoare, credința ei entuziastă, răbdarea și tăria ei chiar și în suferință grea, dragostea ei devotată: toate acestea mi-au stat înaintea ochilor și a trebuit să mă întreb de unde provin acestea. În cele din urmă am fost încolțit de îndoieli de tot felul, m-a apucat o profundă insatisfacție și am fost silit ca de o putere invizibilă să deschid Biblia uzată a mamei mele, pe care ea, murind, mi-o lăsase moștenire. Voiam să cercetez în ea puterea care dăduse vieții mamei mele o asemenea sfințenie. Atunci a venit chiar peste mine această putere și mi-a câștigat inima. Umblarea sfântă a mamei mele, după Biblie, a fost salvarea mea.”

Aceste păreri exprimate de oameni de seamă, au explicat de ce Biblia este cea mai prețioasă carte de pe pământ. Surprinzător, această carte nu este nici recomandată în ziare, nici elogiată în afișe; dimpotrivă, din toate părțile se vorbește împotriva ei în cuvinte și în scris, cu batjocură și dispreț. Cu toate acestea este răspândită în fiecare an în multe milioane de exemplare și această răspândire crește de la an la an.

De ce este Biblia cea mai prețioasă carte de pe pământ?

Ea revelează dragostea îndurătoare, ajutorul salvator al lui Dumnezeu în toate greutățile și nevoile de pe pământ, ea-l învață pe om să se roage. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). Ea vestește harul mântuitor care se găsește în Hristos pentru oricine care crede. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3,16).

Acum permite-mi să întreb: merită osteneala de a citi Biblia? Vrei să începi s-o citești?

Nr. 45

POATE, ÎNTR-ADEVĂR, UN OM SĂ VORBEASCĂ CU DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC?

„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută.”
(Evrei 11,6)

Mulți oameni socotesc rugăciunea ca pe o pierdere de vreme nerațională. Deoarece nu cred în existența Dumnezeului sfânt și atotputernic, își zic: Să-L chemi pe Dumnezeu are același efect ca și când vorbești cu o bucată de lemn, și anume, nici unul. Dar chiar dacă este vorba despre probleme bănești, oamenilor necredincioși li se pare ridicol să caute refugiu la Dumnezeu chiar și atunci. Să lămurim problema din viața practică. Din scrisoarea unui meșter croitor, W. G., un creștin credincios, reproducem următoarele:

„Ca meșter croitor sărac eram bogat în copii, dintre care astăzi mai trăiesc nouă, câțiva au murit deja. Dar noi n-am dus lipsă; Domnul ne-a ajutat. În anul 1906, cu ajutorul unei mătuși care mi-a împrumutat 6.000 de mărci, am putut să-mi cumpăr o bucată de pământ pentru casă. Costa 35.500 de mărci. Prima ipotecă însuma 18.000 de mărci. Aceasta a lăsat-o creditorul pe teren. Dar când în anul 1907 a apărut marea criză de bani, ipotecile au fost peste tot reziliate – aceasta m-a lovit și pe mine. Trebuia să plătesc 18.000 de mărci până în 31 decembrie 1907. Cât poate un om să facă uz de osteneală, rugăminti, scrisori pentru a obține din altă parte acest capital, am făcut. Ce grea era povara când din toate părțile primeam răspunsuri de refuz! La toate casele de economii, până departe în împrejurimi, la oameni bogați pe care îi cunoșteam, la mulți cămătari am cerut zadarnic. În cele din urmă, un negustor mi-a promis că-mi face rost de capital contra unui comision de 180 de mărci peșin – dar iată, 31 decembrie a venit și acest om nu avea banii. Atât de mult timp am căutat banii zadarnic la oameni! Acum mă smeream înaintea lui Dumnezeu și L-am rugat fierbinte pe Domnul pentru ajutorul Lui. În 7 ianuarie 1908 a venit o doamnă la mine și mi-a spus: „Domnule G., noi am auzit despre impasul dumneavoastră; puteți primi banii de la fratele meu, și anume, cu 4 procente.” Aceasta era pe atunci, în acele zile, o minune cu totul deosebită, căci pe atunci, pentru a găsi un capital, mulți trebuiau să plătească până la 8,5 procente. La această doamnă nu mă gândisem.”

Cine vrea, poate vorbi aici despre întâmplare. Dar orice cititor sincer, lucid va trebui să recunoască: acesta este un răspuns palpabil, deslușit al lui Dumnezeu, la rugăciunea credinței. „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide” (Matei 7,7-8). Aceasta este una dintre legile fundamentale ale Împărăției, după care guvernează Dumnezeu veșnic, Dumnezeu oricărui har, Părintele îndurărilor. Când Moise și-a sfârșit cei 120 de ani de pelerinaj, în care Dumnezeu a vorbit de multe ori cu el așa cum vorbește un om cu prietenul lui, el a mărturisit întregului popor, înainte de moartea lui, ce a găsit în Domnul, Dumnezeu lui: „El este un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, El este drept și integru” (Deuteronom 32,4). În felul acesta Îl cunosc pe Domnul credincios toți ai Săi; la El nu există o alternanță de lumină și întuneric. Despre El, Domnul, este scris: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13,8). Oricine a mers pe mâna Lui credincioasă o bucată din drumul pământesc, va mărturisi cât de credincios și minunat este El. „Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul mântuirii” (Psalmul

68,20). El răspunde rugăciunii credinței și îi face pe aceia care au încredere în El, să afle cine este El: **un Dumnezeu al credincioșiei.**

În octombrie 1910, învățătorul credincios, F., n-avea post. Un creștin vârstnic l-a încurajat să **aibă încredere în Domnul.** Puțin după aceea a fost sfătuit să se adreseze cu o cerere domnului W. din Z. Așa a făcut. În Ziua următoare l-a rugat stăruitor pe Domnul Isus, să-i facă rost de un post. Puțin după ce se sculase de pe genunchi, a venit o telegramă din Z. cu invitația să se prezinte acolo pentru preluarea postului său. Acest învățător continuă în scrisoarea lui după cum urmează: „Dar apoi am spus Tatălui ceresc în zilele următoare, că **nu mai am decât un pfenig** în pungă. El ar fi putut s-o umple. În aceeași după-miză au sosit 25 de mărci de la bătrânul meu tată; în aceeași seară a venit un mandat poștal de 120 de mărci din partea directorului școlii din Z., care mă numise la școala lui. După ce am fost plecat au mai venit pentru mine suplimentar 16 mărci și 5 pfenigi și în plus un număr considerabil de oferte de serviciu. Astfel mi-a arătat Domnul Isus că El are destui bani și destule posturi la dispoziție, pentru a-i aproviziona pe ai Săi.”

O creștină care se ruga mereu, care a crescut un grup mare de copii orfani timp de mulți ani în Londra, fără nici un fel de avere, cu încrederea credinței în Domnul, relatează:

Odată n-am mai avut chiar nimic în casă și **nu mai puteam să facem nimic, decât să spunem aceasta Tatălui nostru din cer.** Atunci am văzut de la fereastră că un car mare al unui negustor de mărfuri alimentare de băcănie a oprit în fața ușii casei și că un bărbat a început să descarce saci. Am ieșit repede afară și i-am spus: „N-am comandat nimic.” Acesta a răspuns: „Nu, dar Dumnezeu a comandat.” și a continuat liniștit să-și descarce mărfurile: saci cu făină, orez, zahăr, o ladă cu ceai, cafea, brânză, slănină de pe o jumătate de porc etc. și să le ducă în casă. Când a terminat, am aflat că există în estul Londrei un negustor bogat de mărfuri coloniale, care îmi citise darea de seamă anuală și în timpul acesta a primit deslușit de la Dumnezeu însărcinarea: „Du-te în magazia ta de mărfuri și încarcă tot ce-ți pică în mâini și du-le personal acolo.” Numele n-a vrut să și-l spună omul admirabil. „Dumnezeul îl cunoaște”, a spus el, iar eu n-am putut decât să-i mulțumesc și să-l asigur că ne vom gândi la el, rugându-ne.

Când scriam ultimul meu raport (la sfârșitul lui 1878), am trăit ceva interesant, pentru care prietenii mei să se bucure împreună cu mine. La încheierea socotelii s-a găsit că rămăseseră prea puțini bani, pe lângă aceasta era un mare număr de facturi pentru gaz, cărbuni și așa mai departe; de asemenea aveam nevoie de mijloace pentru pâinea zilnică. Când contabilul mi-a spus la plecare că era lefteră casa, am răspuns: „Astăzi ne-am așternut deja de trei ori socotelile înaintea lui Dumnezeu, iar **El ne va răspunde.**” Nu trecuse încă nici o jumătate de oră, când a sosit un cec de 1000 de mărci. O, dragi prieteni, de-ați fi putut fi de față când l-am mulțumit Dumnezeului nostru și l-am adus laudă!

De s-ar lăsa convinși toți cei care până acum n-au crezut vestea despre prezența Dumnezeului salvator, că făgăduințele Bibliei sunt adevărate!

Totuși, prietene, în Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu nu stă scris numai „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15), ci aici este scris: „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36). Și iarăși: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu știi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu” (Romani 2,4.5). La ce te-ar ajuta, o, omule, dacă în boală, în nevoia de bani, în dificultățile afacerii ai fi avut parte de ajutorul lui Dumnezeu și apoi totuși, de îndată ce viața grăbită a expirat, ai cădea sub judecata dreaptă a Dumnezeului sfânt din cauza păcatului tău?

Dumnezeu ascultă și rugăciunea vrăjmașilor Lui, dacă în nevoia lor caută ajutor la El; face lucrul acesta ca ochii lor orbi să devină văzători, pentru a-L recunoaște pe Dumnezeul sfânt, plin

de har, care-l iubește și-l caută pe păcătosul vinovat. Dumnezeu L-a jertfit pe cruce pe singurul Său Fiu, ca astfel să fie oferită o cale de salvare pentru păcătosul pierdut. O, înțelege lucrul acesta: nu un portofel gol, nu boala și durerile constituie marea nevoie a oamenilor. Nu, cel mai mare necaz al tău **sunt păcatele tale, vina care te desparte de Dumnezeu!** Din acest necaz nu te poate salva nimeni, nici un doctor și nici un tratament, nici intențiile bune, nici lacrimile. Unul singur o poate face și vrea s-o facă: **Isus, Domnul!** Recunoaște-L așa cum a luat blestemul vinei tale asupra capului Său nevinovat, ca un chezaș al tău. El întinde spre tine mâinile Sale salvatoare. Dacă te încredințezi Lui, crezând, vei deveni un copil iubit și binecuvântat al lui Dumnezeu și vei avea parte de bogăția dragostei și a harului Său și de grija Sa Părintească în toate căile tale. Atunci poți să vorbești cu Dumnezeul veșnic ca un copil cu tatăl său, iar El îți răspunde. Dar de toate acestea are parte numai acela care este convins de prezența lui Dumnezeu. Este scris: „**Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El răsplătește pe cei care Îl caută.**”

Nr. 46

ARME MODERNE

„Pentru că ea a doborât pe mulți, rănindu-i,
și toți cei uciși de ea au fost puternici. Casa ei este calea spre Locuința morților,
coborând la cămările morții.” (Proverbe 7,26-27)

Ceea ce a realizat construcția navală de război întrece toate închipuirile care au existat înainte în acest domeniu. Cele mai noi vapoare de linie, pe care le construiesc nord-americanii sunt construcții uriașe cu peste 27.000 de tone deplasament; echipajul lor se ridică la peste 1000 de oameni. Ele ating o viteză de peste 21 de mile marine; aceasta vrea să însemne că o escadră de asemenea vapoare poate să lase în urmă cam 40 de kilometri într-o oră. Acești coloși plutitori poartă în turnurile lor turnante blindate, de observație, tunuri cu un calibru de 35,6 centimetri, aceasta înseamnă că ele aruncă așa-zise „căpățâni de zahăr” uriașe, cu o lungime cam de 1,5 metri și un diametru de 35,6 centimetri, la o distanță de până la 15 kilometri spre ținta care trebuie distrusă. Firește că aceste proiectile ascuțite, puternice străpung fortificația blindată, groasă, pentru a exploda apoi în interior. Încărcătura explozivă mare provoacă distrugeri indescriptibile și face ca vapoarele lovite să se scufunde într-un timp scurt.

Pentru apărarea coastei, orice putere maritimă mai mare dispune de o numeroasă flotilă de torpiloare. Acestea merg noaptea cu luminile camuflate, cu o viteză de 60 de kilometri pe oră spre vapoarele inamice și aruncă torpilele în apă de la o distanță mică. Acestea înoată ca peștii mari sub oglinda apei, spre carena coloșilor blindati. Dacă torpila lovește exact, face în peretele vaporului o spărtură atât de uriașă, încât vasul, după toate probabilitățile, devine inapt pentru luptă, dacă nu cumva se scufundă în scurt timp. În vreme ce aceasta se petrece în lupta pe apă, **submarinele** își găsesc drumul tainic sub oglinda mării. Acestor mijloace de distrugere li se mai adaugă **minele marine**. Acestea sunt recipiente mari, plutitoare, umplute cu explozibil, care sunt ancorate astfel, încât să rămână ascunse sub oglinda apei. Orice atingere a unui vas care alunecă pe deasupra, face ca mina marină să explodeze. Așa s-a întâmplat la asediul de la Port Arthur, când flota rusească, în 31 martie 1904, a vrut să iasă la atac din port, în largul mării, că vasul-amiral rusesc, „Petropawlowsk” a lovit o mină marină, care a explodat. Astfel s-a scufundat vaporul rusesc de linie, cu amiral și cu echipaj cu tot. Trebuie să admirăm ce extraordinare sunt creațiile moderne ale oamenilor, atât în construire, cât și în distrugere! Dar îl cunoști tu pe

vrăjmașul care și-a pus la punct instrumentele de distrugere mult mai bine decât toate aceste instrumente moderne de război? Este **diavolul, ucigașul de la început**; instrumentele lui de război omoară și rănesc sute de mii, ba chiar națiuni întregi. Dar satan încă nu este mulțumit cu a-i mâna în: mizerie, nenorocire, lacrimi, boală trupească, moarte timpurie pe cei biruiți și înșelați – nu, el face o lucrare temeinică, el îi duce pe oameni **la veșnica pierzare**, în moartea a doua. El este satisfăcut de succesul lui abia dacă oamenii au trecut dincolo ca **veșnic pierduți**, acolo unde nu mai este nici o nădejde. Acest mare vrăjmaș al lui Dumnezeu și al oamenilor folosește pe lângă multe alte mijloace de luptă, trei arme mari; ele se numesc: **plăcerea carnală, alcoolul și înșelăciunea banului**. Aceste arme satanice nu se învechesc; ele sunt și astăzi la fel de moderne și de eficiente ca acum 5.000 de ani.

Deja din școală începe la mulți oameni ruina minții, a sufletului și a trupului **prin lucruri necurate**. Fantezia este umplută cu gânduri otrăvite din cărți și tablouri și ziare. Nenumărați fii și fiice ale poporului nostru sunt pătați și încâlciți moral deja înainte să fi debutat în munca vieții. Mulți seamănă deja în anii tinereții lor cu flori ofilite. Mii de oameni își otrăvesc trupul în slujba poftelor carnale, prin boli respingătoare; mulți dintre ei sunt îngropați de vii în casele de nebuni ca bolnavi mintal incurabili. Cine ar putea descrie toată această nenorocire, lacrimile, fericirea distrusă, care sunt provocate în toate națiunile pământului prin plăcerea carnală! Nu mii – nu, pe zeci de mii care au ieșit din casa părintească plini de speranțe și sănătoși și au intrat în lupta vieții, vrăjmașul îi doboară cu această armă. Cuvântul lui Dumnezeu avertizează atât de serios; el vorbește despre un tânăr care se lasă pradă ispitei: „Cu ispitirea ei multă, ea l-a ademenit; cu lășterea buzelor ei, ea l-a convins. El a mers deodată după ea, cum merge un bou la junghiere și ca un cerb care aleargă spre cursă, până când o săgeată îi străpunge ficatul: cum se grăbește o pasăre spre laț și nu știe că își pierde viața. Și acum, fiilor, ascultați-mă și luați aminte la cuvintele gurii mele. Să nu îți se abată inima pe căile ei, să nu rătăcești pe cărările ei. Pentru că ea a doborât pe mulți, rănindu-i, și toți cei uciși de ea au fost puternici. Casa ei este calea spre Locuința morților, coborând la cămărilor morții.”

Nu mai puțin puternic acționează cea de a doua armă principală a lui satan, **alcoolul**. Vrăjmașul nu distruge cu el numai puterea de muncă, fericirea conjugală și tot ce înseamnă nobil în om, ci în același timp și bunăstarea, fericirea familiei și facultățile intelectuale. Puterile lui distrugătoare se extind la mai multe generații, care moștenesc de la bețivi nenorocire, boală și predispoziție vătămătoare. Nebănuind ce îi așteaptă, oamenii tineri se îmbată râzând și făcând glume proaste o dată, de două ori și de trei ori. Zece ani mai târziu privesc în urmă la o viață distrusă de timpuriu, ca niște vagabonzi ruinați sau ca moșnegi tineri alcoolici sau ca tați de familie sărăciți. „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănilor fără motiv? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor ce întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin cum curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă, mușcă întocmai ca un șarpe și înțeapă ca o viperă” (Proverbe 23,29-32).

Alții, prin avariție, prin înșelăciunea banului sunt aduși acolo, ca toate gândurile și dorințele lor să depindă de bani, pe care năzuiesc să-i câștige și să-i înmulțească. Lăcomia de bani și încrederea în bani îi transformă în sclavi. **Banul este dumnezeul lor**, în care se încred. Dacă își pierd banii, disperă; iar dacă își ating scopul și câștigă mulți bani, devin nefericiți. Atitudinea lor iubitoare de bani îi exilează departe de Dumnezeu. Dacă după aceea au îmbătrânit, observă că au fost înșelați. Ei trăiesc fără pace și bucurie în mijlocul comorilor lor. Cu toate că nu vor s-o recunoască, totuși conștiința lor este convinsă de adevărul: „Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8,36-37).

Satan, dumnezeul veacului acestuia, stăpânul întinericului, este în luptă împotriva lui Isus, Mântuitorul venit din ceruri. Între aceștia doi este război, nu aparent, nu

figurat, ci realmente. Războaiele pământești cu bubuitul bătăliilor lor sunt numai o pildă, o imagine a acestui cel mai mare război dintre toate. Isus, Fiul lui Dumnezeu, a intrat în arenă, un Erou și Salvator plin de har și de îndurare. El îi vede pe câmpul de luptă al vieții pe oamenii răniți de moarte prin păcat. Isus îi smulge cu o irezistibilă forță biruitoare din robia păcatului și din veșnica pierzare **pe toți aceia care își deschid inima pentru El și, crezând, își pun toată încrederea în El**. El vindecă rănilor de moarte, da, El poate să înnoiască deplin o viață distrusă prin armele lui satan.

„**Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!**” Atunci va exista un nou început. Cel legat de pofta carnală va deveni liber, sclavul alcoolului va scăpa de lanțul lui și adoratorul înșelat al măciuliilor de aur va învăța să preamărească pentru că a devenit bogat prin har. Isus a venit în valea morții și a păcatului ca „să pansez pe cei cu inima zdrobită, să vestesc eliberarea robilor și deschiderea închisorii celor care sunt în lanțuri; să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Isaia 61,1-2).

Prietene, răspunde: **ești tu un mântuit al lui Isus Hristos?** Stai tu de partea lui Isus în marele război? Oricine ai fi, Isus a venit **pentru tine!** Și tu trebuie să ai parte de a fi eliberat de toate lanțurile, vindecat de toate rănilor, să-L poți mărturisi pe Isus ca pe marele Biruitor al lui satan, al păcatului, al morții și al lumii.

Nr. 47

ESTE SINUCIDAREA SCUZABILĂ?

„Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a scăpat din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt lanțurile. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor!” (Psalmul 107,13-15)

În toate păturile sociale ale populației și în toate domeniile au crescut pretențiile privind viața, confortul și desfătarea. Fie că este vorba despre locuință și îmbrăcăminte sau despre mâncare, băutură și distracție – ceea ce înainte era suficient, astăzi nu le mai ajunge oamenilor. Pe lângă pretențiile crescânde privind plăcerea vieții și distracția, există în marile orașe, ce-i drept, și mizerie a maselor, sărăcie până la foame și lipsă de adăpost, dar aceasta nu schimbă caracteristica în ansamblu a bunăstării generale prospere. **Dar a prosperat și fericirea inimii?** Vai, nu! Generația noastră se detașează conștient și cu hotărâre de Dumnezeu și aruncă peste bord sfintele Sale porunci. De aici neobrăzarea crescândă a păcatului, disprețul față de rânduiețile divine și față de Cuvântul lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, o boală gravă trece prin poporul nostru: este graba spre sinucidere, fără scrupule și fără credință, a multor mii de oameni. Printre acești sinucigași sunt unii a căror moarte nu poate fi caracterizată decât ca barbarie impertinentă, cazuri care nu stârnesc compasiune, ci dezgust.

În Hamburg, acum câteva zile, negustorul H., de 24 de ani, din Viena, și-a pus capăt vieții. Acest bărbat a fost dintotdeauna copilul familiei, crescut cu griji și necazuri. El nu rezista la nici un loc de muncă, deoarece ducea o viață ușuratică. Frații și surorile lui au hotărât în cele din urmă să-l trimită în America, pentru a putea începe acolo o viață nouă; ei nu i-au dat numai banii de drum, ci și o sumă importantă de bani, pentru a putea trăi câteva săptămâni în America, în caz că n-ar găsi imediat un post. Nechibzuitul a sosit în Hamburg, a reușit să-și risipească toți banii în scurt timp și acum a hotărât să se despartă de viață. Într-o cafenea, unde cânta un taraf vienez

feminin, a rugat-o pe dirijoare să cânte un vals vienez și în timp ce răsuna valsul, tânărul bărbat și-a tras un glonț în cap.

Acesta nu este eroism, ci un mod respingător și ordinar de îngâmfare. La fel de nelegiuit procedează și aceia care își leapădă viața cu nerecunoștință și lipsă de scrupule, în ciuda sănătății și a bunăstării. Sinucigașii de felul acesta nu sunt nimic altceva decât criminali.

Astfel se relatea din New York: Doamna L., milionară, a fost toată viața ei punctul central al celei mai strălucite vieți de societate din New York. Fiecare zi aducea o nouă variație de societate. Dar acum, la vârsta de 49 de ani, a apucat-o o teamă că acum ar putea deveni bătrână, urâtă sau chiar bolnavă. Din acest motiv s-a sinucis. Ea s-a întors acasă de la un dîneu strălucit, s-a încuiat în dormitorul ei, a deschis robinetul de gaz și astfel s-a asfixiat. Lângă cadavrul ei zăcea un bilet pe care era scrisă rugămintea, ca toate lucrurile ei prețioase să fie îngropate împreună cu ea. Dacă această rugămintă va fi îndeplinită, atunci sicriul doamnei L. va duce cu el în pământ cel puțin cinci milioane de mărci.

Câte unul, care citește lucrul acesta în ziar, s-ar putea să-l găsească interesant – dar este necesar să condamnăm limpede **păcatul sinuciderii**.

Dacă este vorba despre oameni cărora le pierde curajul de a continua lupta în nevoia vieții, sub un puhoi de necazuri și nereușite, atunci nu le putem refuza compasiunea unor asemenea oameni și bine facem dacă lășăm **în seama lui Dumnezeu sentința asupra lor**. În multe cazuri putem să înțelegem, că un om în culmea suferinței ajunge la disperare, pentru că nu-L cunoaște pe Dumnezeu oricărui har.

Ziarul relatea în urmă cu ceva vreme: O dramă de familie s-a petrecut acum câteva zile în L. Unul dintre cei mai bogați negustori de acolo este domnul K. Tatăl său trăia în cea mai amarnică nevoie. Fiul, care prin căsătorie și speculație a ajuns milionar, nu l-a lăsat pe tatăl său sărac în casa care este, într-adevăr, de un lux princiar; el i-a refuzat și orice sprijin. Odată cu începutul iernii, bătrânul K. a început să bolească, așa că n-a mai putut să-și desfășoare comerțul pe străzi. Dar nici nu putea să zacă acasă bolnav, deoarece atunci ar fi trebuit să moară de foame. În acest necaz s-a hotărât să mai bată odată la inima dură a bogatului său fiu. În speranța că fiul său se va îndura de el, i-a cerut la ușa casei un dar. Bătrânul a primit curând răspunsul că nu are nimic de așteptat. Fiul i-a transmis portarului ordinul sever, să-l îndepărteze pe bătrân cu forța, dacă este nevoie. Atunci, bătrânul disperat a golit o sticlă cu acid fenic și în câteva minute și-a dat duhul. Bătrânul cerșetor, învelit în zdrențe, zăcea acolo cu trăsăturile feței schimonosite, un cadavru în fața unei case amenajată cu tot luxul, care aparținea fiului acestui bărbat.

Cu siguranță că în asemenea cazuri oricine se abține de la opinia lui. Dar trebuie să deplângem: Ah, de L-ar fi cunoscut bătrânul pe Isus, Salvatorul și Mângâietorul! Este așa de important să strigăm inimii întregului nostru popor, **că există un Mântuitor salvator, care ascultă rugăciuni, care are ajutor și cunoaște căi pe care omul strâmtorat nu le vede de mai înainte**. Tuturor celor descurajați și îngrijorați să li se strige aceasta în inimă: „De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6,25-26). Nu ajutorul lui Dumnezeu lipsește – ajutorul este pregătit – dar ducem lipsă de credință și de rugăciune.

În mai 1906, o femeie tânără cu cinci copii, care rămăsese văduvă pentru a doua oară, scria următoarele: „Nu pot să descriu cum am suferit atunci, cum am dus lipsă, cum am vândut, am amanetat tot ce avea valoare. Nici una dintre rudele mele bogate nu s-a interesat de mine. A venit ziua în care nu exista nici pâine, nici încălzire în zilele reci de iarnă. Cu lucrul de mână nu puteam să câștig mai mult de 10 pfenigi pe oră – dar cum să întreții cu ei șase persoane? Am ajuns la descurajare. Mi-au venit gânduri ca: de ce mi-a pricinuit Dumnezeu atâta suferință? Trebuie să porți păcatele altora? Pe vremea aceea, părul meu negru ca tăciunele s-a făcut sur de

tot. Într-o noapte am vrut să ne omor pe toți cu otrava pe care o mai aveam în dulapul cu medicamente. Dar în acele ceasuri s-a întâmplat ceva miraculos: **am putut să mă rog, am simțit nevoia să mă rog ca un copil.** Și ce s-a întâmplat? Am adormit în rugăciune, în mijlocul odăii. Când m-am trezit era aproape dimineață. Atunci am renunțat momentan la planul trist al sinuciderii. Poștașul mi-a adus la șapte și jumătate o scrisoare recomandată cu un conținut de 50 de mărci, **fără nici un rând în rest.** Ah, de-ar fi bănuie dătorul ce a împiedicat prin această trimitere! Voiam cu această scrisoare doar să depun mărturie, cum stă în puterea lui Dumnezeu să îndepărteze orice suferință.”

Dumnezeu împlinește pentru oricine care se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, crezând, făgăduința Lui: „Săracul acesta a strigat și Domnul a auzit și l-a scăpat din toate necazurile lui” (Psalmul 34,6). Dar Dumnezeu n-a prevăzut numai aceasta, ca omul să găsească ajutor în nevoia lui pământească, ci **ca sufletul lui nemuritor să fie salvat pentru viața veșnică.** Atâta vreme cât le merge oamenilor bine pe dinafară, nu întreabă de Dumnezeu și nu se gândesc la veșnicie. De aceea pentru mulți oameni: nevoia și greutățile, sărăcia și boala sunt calea **pentru a-i conduce la Dumnezeu.**

Mulți oameni își găsesc povestea vieții în Cuvântul lui Dumnezeu, după cum urmează: „Pentru că se răsculară împotriva cuvintelor lui Dumnezeu și nesocotiseră sfatul Celui Preaînalt, El le-a smerit inima prin suferință; au căzut și nimeni nu i-a ajutat. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a scăpat din necazurile lor. I-a scos din întuneric și din umbra morții și le-a rupt lanțurile. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru lucrările Lui minunate față de fiii oamenilor!” În nevoia lor, oamenii învață să întrebe de Dumnezeu. **Nevoia te învață să te rogi!** Aceasta este adevărat. Apoi, de îndată ce păcătosul vinovat pășește în prezența Dumnezeului sfânt și este atins de razele luminii, el vede **cine este el.** Vede munții vinei lui și-L vede pe Isus, Împăciuitorul, care a luat vina noastră asupra capului Său nevinovat. **De ce mântuire are parte atunci păcătosul care crede!** El este eliberat de veșnica pierzare, de povara vinei sale. Sângele lui Isus îl spală de toate petele, el devine un copil iertat al lui Dumnezeu. Apoi începe o viață nouă. Domnul îl poartă cu minuni și har prin tot timpul lui pământesc. Un asemenea copil al lui Dumnezeu posedă mai mult decât ajutorul lui Dumnezeu pentru nevoia pământească: el are siguranța slavei veșnice. **Ai și tu această siguranță?**

Nr. 48

APA NU ESTE POTABILĂ

„Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete.
Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu,
în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu,
se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică” (Ioan 4,13-14)

Că apa de băut nesănătoasă este cauza principală a transmiterii unor boli primejdioase, se știe demult. De aceea, acolo unde apar boli molipsitoare, de exemplu, tifos sau holeră, se verifică apa de băut. Cercetarea chimică dă o dovadă exactă a substanțelor nesănătoase existente în apă; cercetarea microscopică face să fie recunoscuți bacilii care transmit bolile. Astfel, pe baza unor asemenea examinări se poate spune cu exactitate: cine bea această apă riscă să se îmbolnăvească, pentru că agenții patogeni sunt constatați în această apă.

În anul 1891 făcea ravagii în Hamburg o groaznică epidemie de holeră. Cauzele răspândirii irezistibile a bolii mortale era apa rea. Mii de oameni au murit. După ce a fost întreruptă total folosirea apei de la robinet, abia atunci s-a potolit molima. De atunci nu numai Hamburgul are o mai bună apă curentă, ci toată Germania are o asistență de sănătate mult mai bună. Astăzi, la fântânile ale căror apă nu este sănătoasă, se găsește avertismentul de la poliție: **Apa nu este potabilă!** Adică: nu bea această apă, ești în primejdie – dacă totuși o faci, atunci tu porți responsabilitatea; **ești avertizat!**

În realitate, în Reichul german guvernează o extraordinar de mare grijă din partea guvernului, pentru a-i feri pe locuitori de influențele dăunătoare sănătății, **atât cât privește sănătatea trupului.** Poporul nostru are motive să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru această binefacere – firește că majoritatea oamenilor iau aceasta ca pe ceva cu totul de la sine înțeles. Dar care guvern pământesc ar avea puterea să elimine acele influențe care amenință **sufletele nemuritoare ale oamenilor cu primejdia pierzării veșnice?** Influențele înșelătoare ale atitudinii pământești, ale voluptății și ale ademenirii păcatului nu pot fi ținute departe de oameni.

Pe Vistula circulă în fiecare an mii de plutași polonezi, care aduc trunchiuri de copaci asamblate în plute enorme, din Polonia Rusă spre Gdansk și Elblag. Între acești oameni bântuie de multe ori molime primejdioase, pentru că beau apa periculoasă a Vistulei, în ciuda tuturor avertismentelor. Există destule fântâni bune în localitățile de pe mal, dar acești plutași nu se lasă avertizați; ei folosesc și beau apa râului spre propria lor distrugere.

La fel de primejdioasă este și **apa din râul lumii** pentru acela care o bea. La prima vedere apa arată de multe ori inofensivă și totuși conține substanțe otrăvitoare. Dumnezeu a pus la multe lucruri din lumea aceasta inscripția de avertizare: **Apa nu este potabilă!** și în harul Lui a dat oamenilor, în Cuvântul Lui, apa sănătoasă, apa vieții pentru acela care vrea să se lase avertizat. Dar acei oameni, care evită fântânile nesănătoase marcate de poliție, beau fără să se sperie apa de care **Dumnezeu** avertizează.

Mii de oameni merg zilnic la cinematograful. Ei văd și ascultă acolo, pe fondul muzicii zgomotoase, reprezentări de crimă, de adulter, de spargerii date de hoți, de incendieri. Capul și inima sunt umplute cu aceste prezentări tulburătoare, conștiințele sunt derutate, granița dintre bine și rău este deplasată. Toate gândurile oamenilor sunt îndreptate spre voluptate, răzburare, neîndurare.

Iată câteva exemple despre efectele directe. Un băiat tânăr, care a văzut într-un asemenea cinematograful prezentată o sinucidere, a mers acasă și a reprodus în realitate scena tocmai văzută. Un copist a văzut la teatrul fotografiilor animate povestea unei infidelități conjugale, s-a năpustit acasă și și-a împușcat soția.

Cu toate celelalte distracții publice, de la teatru până la circ nu este altfel. Oamenii beau peste tot apa acestei lumi, care nu poate potoli setea sufletului lor. Despre oamenii care vor să-și potolească setea sufletului în plăcerea lumii, Dumnezeu spune: „M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, ca să-și sape puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apa” (Ieremia 2,13).

Sute de colportori umblă prin țară pentru a vinde romane palpitante, imorale. Cărțile care sunt vândute în gări ca lectură de călătorie sunt caracteristice pentru vremea noastră; coperta, învelișul, pozele – totul incită la voluptate, la necurăție, la disprețuirea poruncilor dumnezeiești. Ar trebui să scriem peste tot deasupra acestei vânzări de cărți din gări, cu un scris mare: **Apa nu este potabilă!**

Iată aici un exemplu despre rodul acestor romane: În W...s, văduva de 60 de ani, G., a fost găsită în locuința ei cu răni grave. Ea a fost, așa cum a rezultat acum din anchetă, atacată de ucenicul șelar, de cincisprezece ani, care spera să găsească bani la ea. **Băiatul a tăiat-o pe văduvă de zece ori la gât, i-a furat portofelul în care nu erau decât 30 de pfenigi și i-a apăsat cuțitul în mână, pentru a simula o încercare de sinucidere.** Apoi a fugit, dar a fost

desemnat de femeia rănită cu primejdia vieții, ca făptaș și a fost arestat. La arestarea lui a recunoscut tot. În buzunarele lui a fost găsit un roman cu titlul: „Aventurile unui căpitan de pirai”. Această literatură proastă l-a condus pe tânăr la crimă.

În toate aceste cărți, ca și în toată literatura zilnică sunt șterse: prezența lui Dumnezeu și responsabilitatea omului, seriozitatea veșniciei și judecata viitoare. Romanele **nu sunt apă potabilă** pentru sufletele nemuritoare, ci **apă otrăvită**.

Nu poți străbate o stradă nici în oraș, nici în sat, în care o firmă de cârciumă să nu-l ademenească pe trecător. În marile orașe există palatele berii, restaurantele automate și apoi în plus nenumărate localuri de distracție cu amuzamente de dans și alte petreceri. Oamenii se revarsă într-acolo pentru a-și petrece duminicile și orele de seară din timpul săptămânii, dar ei nu găsesc acolo apă sănătoasă pentru sufletele lor nemuritoare, dimpotrivă, aerul pe care îl respiră, conversațiile pe care le aud, totul produce înstrăinare de Dumnezeu. De aceea, Cuvântul lui Dumnezeu avertizează: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume, pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea trece, și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2,15-17).

Domnul le spune oamenilor, în privința tuturor acestor lucruri trecătoare, deșarte: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ci apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el un izvor de apă, țâșnind în viața veșnică”. **Ce fel de apă este aceasta, la care Isus îi cheamă pe oameni?** Este **Cuvântul lui Dumnezeu**, vestea despre harul care se găsește în Isus. Cine bea această apă, adică cine acceptă în inimă, crezând, ceea ce Dumnezeu îi spune păcătosului vinovat și ce **a făcut** Dumnezeu pentru el ca să-l salveze, acela Îl recunoaște pe Mântuitorul salvator, Isus. Ce eveniment minunat are loc acum! Păcătosul își recunoaște vina, dar și pe Acela care i-o ia de tot. El înțelege că: Isus m-a împăcat cu Dumnezeu, El a făcut totul, totul bine pentru mine. Astfel ajunge un om care era mai înainte străin de Dumnezeu, în părtășie cu Domnul și Mântuitorul său, Isus. Acesta dă inimii pace și zilnic putere nouă. Un asemenea om bea **zilnic**, în rugăciune, în relația personală cu Domnul: **apa vieții**. Din acest izvor curg: mângâiere, curaj, pace, bucurie. Astfel primește un copil al lui Dumnezeu zilnic putere dumnezeiască, pentru a-și împlini datoria pământească cu devotament și pentru a-și orienta inima spre ținta slavei veșnice. **Ești tu un asemenea creștin? Cunoști tu aceste izvoare?** Sau iubești lumea și bei și acum fără teamă din fântânile ei otrăvite? Isus te avertizează și te cheamă. Adu-I vina ta, caută harul Lui. Sângele Lui curs pe cruce ia vina și blestemul oricărui păcătos care crede. – Vino și bea la Domnul: **apa vieții veșnice**.

Nr. 49

ÎNTÂMPLARE SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU?

„Nu se vând oare două vrăbii cu un ban?

Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10,29-31)

Africa de Est Germană se mărginește la vest cu statul Congo. Acolo este situat în apropierea liniei de frontieră, dar pe teritoriul statului Congo, lacul Kivu. În lacul Kivu este situată insula Idschu. Acolo a plecat acum câțiva vreme, ca primul martor al Evangheliei, misionarul R. În

acele țări, la granița de est ale statului Congo, stăpâna cel mai întunecos păgânism; și astăzi canibalismul mai este acolo în plină desfășurare. Misionarul R. scrie despre prima sa călătorie, cum s-a îndreptat spre mal în barca lui, un trunchi de copac scobit, unde imediat s-au îmbulzit oamenii. După câteva conversații introductive, negrii s-au plâns de secetă. L-au rugat pe misionar pentru ploaie, căci în locul acela tocmai lipsea ploaia. Fasolea și orezul se uscau, în timp ce la o cale de o oră mai încolo câmpurile erau frumoase. Negrii credeau, de aceea, că tocmai lor le oprise cineva ploaia, prin vrăjitorie. Aceasta i-a dat prilej misionarului să le poată spună negrilor cine este singurul care poate da ploaie și creștere. El i-a invitat **să se roage lui Dumnezeu**. Atunci a venit din mijlocul lor rugămintea: învață-ne să ne rugăm! Misionarul R. i-a încurajat să vorbească cu Dumnezeu, cum vorbesc copiii cu tata. El le-a spus să nu se bazeze pe oameni, nici chiar pe el, misionarul, ci numai pe Dumnezeu. El s-a rugat să plouă pentru câmpul ofilit și i-a încurajat pe negri să se aștepte din partea lui Dumnezeu că va răspunde.

Însoțitorul negru al misionarului, care a tradus cuvintele acestuia, a făcut lucrul acesta atât de priceput, încât ascultătorii într-adevăr au înțeles ceva din această primă predică despre singurul Dumnezeu adevărat. Ei i-au dăruit misionarului o găină și l-au însoțit înapoi la barca lui. Încă nu trecuse nici un sfert de oră, că misionarul a trebuit să fugă cu barca lui la țarm, pentru că pornise o ploaie mare cu furtună. **Prima rugăciune pe care acești păgâni canibali au auzit-o și au spus-o și ei cât au putut de bine împreună cu misionarul, a fost ascultată. A fost aceasta o întâmplare?** Sau a fost răspunsul și ajutorul Dumnezeului prezent, atotputernic?

Să relatăm un alt eveniment din Africa de Est.

Soția misionarului francez, J., care aparține misiunii Zambezi, povestește: Mica noastră caravană a oprit într-o seară în ținutul fluviului Zambezi. Tocmai eram pe cale să pregătim cina, când am auzit în depărtare un uruit înfundat, foarte asemănător cu tunetul. „Leul! Leul!” au strigat speriați însoțitorii „Basutos” și s-au refugiat în spatele carelor. O vreme a fost liniște, dar apoi caii s-au cabrat îngroziți și acum am auzit răgetul leului foarte aproape de noi. Deoarece pe întuneric nu se vedea nimic, vizitiul nostru și-a descărcat la întâmplare pușca în direcția de unde venise răgetul. După aceea n-am mai auzit nimic. Toată noaptea a rămas liniște. Când la ivirea zorilor ne-am părăsit tabăra, am găsit câțiva pași mai departe leul zăcând mort la pământ; glonțul îi sfărâmasse coloana vertebrală. Cine a condus traiectoria proiectilului?

Citim în Scriptură: „Atunci un om a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe împăratul lui Israel la încheietura platoșei. Și el a zis căraușului său: „Întoarce și scoate-mă din câmpul de bătaie, căci sunt greu rănit” (1 Împărați 22,34).

A fost un arcaș sirian, care l-a lovit pe Ahab, împăratul nelegiuit, care stătea în mijlocul bătăliei pe carul lui de luptă. Cel mai bun trăgător precis n-ar fi nimerit mica încheietură care era între platoșa împăratului și apărătoarea de zale pentru umerii și brațele lui. Dar această săgeată a pătruns în pieptul împăratului – căci a fost o săgeată a lui Dumnezeu, pentru a îndeplini judecata anunțată asupra acestui vrăjmaș înverșunat al lui Dumnezeu. Tot așa a doborât și acea împușcătură trimisă la întâmplare, leul african pe întuneric. Dumnezeu a folosit acel proiectil pentru a-i păzi pe drumul lor pe iubiții Lui copii.

Nu există întâmplare. Este realitate că nici o vrăbie nu cade de pe acoperiș fără voia Aceluia care Își zice Tatăl celor credincioși. „Nu se vând oare două vrăbii cu un ban? Totuși nici una nu cade la pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii de pe cap, toți vă sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”. Ce privilegiu de a-L cunoaște pe Cel atotputernic și de a avea încredere copilărească în El!

Dulgherul credincios, O. A., și-a pierdut serviciul fără vina lui în 1908, deoarece patronul lui a dat faliment. Acest tată de familie, împreună cu soția lui, l-au prezentat Dumnezeului atotputernic marea lor nevoie. Iarna stătea în fața ușii, portofelul era aproape gol. Dar acești copii ai lui Dumnezeu își cunoșteau Tatăl și cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu unde este scris: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și

pâinea” (Psalmul 37,25). Ei s-au bazat pe acest cuvânt. Firește că întâi s-a întâmplat că au venit rude în vizită pentru mai multe zile, așa că trebuiau hrănite opt persoane. Soții credincioși nu s-au lăsat speriați, ci I-au spus Domnului că ei au crezut făgăduința Lui: „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări” (Psalmul 50,15). În dimineața următoare a bătut cineva la ușă. A intrat un străin și le-a adus o monedă de douăzeci de mărci cu remarca: Dumnezeu i-a poruncit să le-o înmâneze imediat. El nu era din localitatea Bl., unde locuia acel dulgher credincios, ci a trebuit să ia trenul pentru a preda la timpul potrivit darul lui Dumnezeu. Creștinul, care împreună cu soția lui adevăresc această experiență minunată, este, într-adevăr, cu toată casa și viața lui, un martor al Mântuitorului său.

Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului și al credincioșiei; El își respectă cuvântul dat și anume, nu doar în privința făgăduințelor, ci și a amenințărilor Sale și a pedepselor. Lucrul acesta este foarte grav pentru toți păcătoșii neconvertiți. Dumnezeu îi cheamă în har. El pune să se propovăduiască tuturor vestea mântuirii, căci El nu vrea ca vreunul să se piardă. Dar El a mărturisit limpede că toți cei care nu se supun Fiului lui Dumnezeu, crezând, nu vor vedea niciodată viața veșnică. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36).

Ești tu împăcat cu Dumnezeu? Este problema păcatelor tale pusă în ordine înaintea lui Dumnezeu? Nu ascultarea rugăciunilor noastre în nevoia pământească este cea mai mare dovadă a dragostei salvatoare a lui Dumnezeu, și nici minunea ajutorului și a păzirii, de care avem parte în greutăți și primejdii, ci cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu este **crucea de pe Golgota**. Ca să poți găsi har și iertarea întregii tale vini, Isus, Fiul lui Dumnezeu a luat povara și blestemul păcatelor tale asupra Sa. Spre tine întinde El mâinile harului Său. Cheamă Numele Său, spune-I că pui la picioarele Lui vina vieții tale, că Îi predai voința ta, viitorul tău; și atunci vei vedea că Isus te va salva din adâncurile vinei tale, că inima ta va găsi pace.

Oricine poate să-și dea seama din sfârșitul trist al unui muncitor, C. H., care a locuit până în iulie 1909 în T., lângă Graudenz, cât de grav este să te împotrivesți îndărătnic avertizărilor lui Dumnezeu. Acest bărbat, însurat de patru ani, tată a trei copii, devenise un bețiv care își maltrata soția în modul cel mai grosolan. Ziua de 25 iulie fusese o duminică rea pentru sărmana femeie, care a petrecut o noapte îngrozitoare sub maltrătarile bărbatului. Dimineața ea i-a spus: **Dumnezeu te va pedepsi pentru toată nedreptatea! El L-a sfidat pe Dumnezeu cu cele mai impertinente blasfemii, atât de arogant, atât de josnic, încât cuvintele nu se pot reda.** Astfel a mers la lucru pe șantier. Abia a ajuns acolo, că a căzut de sus. El a mai avut câteva secunde de trăit și se plângea cu strigăte mari, că L-a batjocorit pe Dumnezeu așa de obraznic; și a murit fără să apuce harul. **A fost aceasta o întâmplare sau intervenția lui Dumnezeu?**

Nr. 50

AI LUAT ÎN DEȘERT NUMELE LUI DUMNEZEU?

„Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit
și din cuvintele tale vei fi condamnat” (Matei 12,37)

„Știți că în puținele cuvinte pe care tocmai le-ați rostit, ați luat de șapte ori în deșert Numele lui Dumnezeu?” așa a fost întrebată o femeie bătrână care venise să prezinte o petiție. „Eu? Nu, din câte știu eu, nu.” Ea nu avea habar de propriile ei cuvinte. Deoarece avea aproximativ 70 de ani și în decurs de două minute luase de șapte ori în deșert Numele lui Dumnezeu, am putea să efectuăm un calcul al probabilităților în legătură cu aceasta, de câte milioane de ori a comis crima de lezmajestate împotriva Dumnezeului veșnic, care spune explicit tuturor oamenilor, că

nu va lăsa nepedepsit acest păcat. Și totuși, această femeie era așa de aproape de ceasul în care trebuia să moară, pentru a apărea înaintea lui Dumnezeu! Cât de grav este că oamenii, în nevoia vieții, în dificultăți și primejdii, în boală și în moarte nu au alt ajutor decât pe Același Dumnezeu sfânt, al cărui Nume L-au luat în deșert și L-au dezonorat de mii de ori! Dumnezeu a făcut cunoscut omului: „Să nu ieși în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va socoti nevinovat pe acela care va lua în deșert Numele Lui” (Exod 20,7).

La majoritatea oamenilor, luarea în deșert a Numelui sfânt al lui Dumnezeu se bazează pe iluzia că ei își imaginează că Dumnezeu nu este prezent, pentru că ei nu-L văd. De îndată ce un om este cu adevărat convins de prezența lui Dumnezeu, a Celui atotputernic, a Celui sfânt, se va sfii să-L insulte pe Acela căruia Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ și să-I ia în deșert Numele.

Există ținuturi în Germania unde este obișnuit blestemul îngrozitor: „să mă bată Dumnezeu!”. Ce cuvinte înfiorătoare și îngrozitoare, o adevărată rugăciune a iadului! Omul orb, arogant Îl cheamă pe Dumnezeu să-l condamne pe el, cel vinovat, în timp ce Domnul Isus a venit din ceruri și a murit pe cruce, **pentru că a vrut cu orice preț să-i mântuiască pe păcătoși**. La veselie, în exuberanță, fără nici un motiv, în timp ce oamenii povestesc o istorioară sau încheie o afacere, la vin și bere și rachiu se aud rostite aceste cuvinte. Atât cât ne dăm seama, aceste cuvinte le sunt înmiiit îndeplinite oamenilor. Cât de mulți se vor fi făcut deja incapabili prin aceste cuvinte groaznice, de a căuta cu pocăință harul lui Dumnezeu!

Recent s-a întâmplat în Dresda, că doi bărbați distinși s-au întâlnit în tren. Unul a povestit despre călătoriile lui în Italia, la St. Moritz, în Turingia, despre șederea la țară a familiei lui, despre pensionul în care fiica lui era plasată în prezent. În plus a împletit în aceste subiecte de conversație, fără nici un motiv cuvintele: **„Să mă bată Dumnezeu!”** Te întrebi: cum se face că un om rațional amestecă într-o asemenea discuție, fără nici un motiv de recunoscut, astfel de cuvinte de blestem, josnice, nelegiuite? Aceasta se poate explica numai prin aceea, că un asemenea om este total sub puterea lui satan și n-a ajuns niciodată la conștientizarea prezenței Dumnezeului sfânt. Dar cât de îngrozitoare, de zguduitoare va fi deșteptarea, când acest bărbat va observa dintr-odată că: acest Dumnezeu de trei ori sfânt, care S-a revelat pe pământ în Hristos, este o realitate, **o Persoană prezentă** și – ce spaimă pentru păcătosul batjocoritor - osânda, iazul de foc sunt o realitate de care nu poate să scape. „Gura nebunului îi aduce nimicirea și buzele îi sunt o cursă pentru suflet” (Proverbe 18,7).

Un domeniu deosebit în care este luat în deșert Numele lui Dumnezeu **este așa-zisul descântec**, adică folosirea de formule magice pentru a însănătoși în mod supranatural oameni sau animale bolnave. Se mai numește și „simpatie” sau după diferitele zone: „canon”, „promisiune”, „obicei”. Aceste tratamente se petrec sub o aparență religioasă. Cu atingerea mâinilor sau punerea în cruciș a unor lemnișoare sau fire de paie sau cu suflatul în față, în ochi și așa mai departe, se leagă de cele mai multe ori invocarea lui Dumnezeu, chiar și recitarea crezului apostolic sau a oricărei alte „formule” fixe. Această afacere păgâno-satanică a descântecului este practică la oraș și la sat în tot Reichul german contra unei plăți bune, de cele mai multe ori de către femei bătrâne, adesea și de către bărbați bătrâni. Aceste persoane se bucură chiar de un anumit prestigiu; ei pot să prevadă cu siguranță ce se va face cu copilul bolnav, cu soția bolnavă, cu vaca bolnavă, cu tot ce pretind ei. În toate formulele lor magice apare Numele Dumnezeului trinitar. **Dar ce spune Dumnezeu? „Să nu se găsească la tine ghicitor, prezicător al viitorului, sau fermecător, sau descântător ... pentru că oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului”** (Deuteronom 18,10-12).

Această îngrozitoare abuzare a Numelui lui Dumnezeu pentru descântarea bolilor este atât de răspândită, încât în unele ținuturi chiar marii moșieri pun să fie aduși în satul lor femei sau bărbați, pentru a descânta vreo vită bolnavă. În fapt auzim de multe ori despre persoane care s-au însănătoșit prin descântare sau a căror vită bolnavă s-a însănătoșit. Să nu considere nimeni lucrul

acesta drept escrocherie goală! **Nu, este chemarea și folosirea puterilor și forțelor satanice.** – O fată tânără, care a suferit ani în șir de reumatism articular, s-a însănătoșit prin descântare, putea acum să accepte iar un serviciu. Cam după un an s-a întâmplat că ea s-a întors cu adevărat la Dumnezeu; ea s-a predat sincer Domnului, ca să-I aparțină Lui. Aproape imediat ce s-a petrecut lucrul acesta și după ce a recunoscut că a căutat și a găsit sănătate prin descântec, boala s-a întors. Dar nu pentru mult timp. Fata și-a găsit acum, plină de credință, adăpost la Domnul, care a făcut ca ea să găsească însănătoșire totală, nu din mâna lui satan, ci din mâna lui Isus.

Este cunoscut că în ziua de astăzi sunt înregistrate cu fonograful vocile oratorilor renumiți sau ale marilor cântăreți și cântărețe. Cuvintele ies din nou din acest aparat așa cum au fost rostite sau cântate odinioară, cu aceeași voce și intonație, ele sunt păstrate înăuntrul lui. Ce comparație serioasă! Și cuvintele oamenilor sunt captate și păstrate, fără ca ei să știe. O, omule, tu-ți vei regăsi cuvintele în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu!

Toate jurămintele și blestemele nechibzuite: „Zău!” sau „Doamne Isuse!”, sau „Viu este Dumnezeu!” și orice abuzare a Numei lui Dumnezeu își vor găsi sentința. Domnul spune categoric: „Vă spun că în ziua judecății oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi îndreptățit și din cuvintele tale vei fi condamnat”. **Da, vei fi judecat după cuvintele tale, dacă acum au fost nefolositoare sau au defăimat pe Dumnezeu!**

Cine atentează la persoana suveranului său va fi pedepsit după paragraful 94 al Codului penal pentru Reichul german, cu închisoare pe viață sau detenție pe viață în fortăreață; și orice jignire adusă suveranului său va fi pedepsită cu închisoare, nu sub două luni, după paragraful 95. Cum îți imaginezi tu, prietene, pedeapsa unui om care L-a provocat și L-a insultat din obișnuință, de mii de ori pe Domnul domnilor, pe Împăratul împăraților, pe Dumnezeul atotputernic? Acest delict împotriva Maiestății divine va fi agravat nemărginit prin aceea, că acest Dumnezeu sfânt **este Dumnezeul dragostei.** El S-a arătat pe pământ în Hristos; El S-a jertfit pe cruce pentru acest neam adulter și păcătos, ca orice vinovat să poată găsi har și pace. În loc să cadă în țărână, adorând, în fața acestei dragoste, în loc să-și deschidă inima acestui Mântuitor salvator, oamenii își disprețuiesc Mântuitorul care vrea să-i salveze și Îl sfidează.

Lasă-te prevenit, rupe definitiv cu orice obicei rău. Înțelege ce este Numele lui Dumnezeu, Numele lui Isus! „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4,12). Și iarăși este scris: „Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” (Romani 10,13).

Ia aceasta în inima ta și înțelege că și pe tine te cheamă astăzi harul lui Dumnezeu. Dacă vii la Isus, dacă îi aduci păcatele tale, dacă Îi predai voința ta, inima ta, dacă apuci harul și prin credința în jertfa ispășirii de pe Golgota scapi pentru totdeauna de vina și de pedeapsa ta, atunci Dumnezeu îți dă și o limbă nouă, prudentă. Atunci poți să faci deja aici pe pământ ceva ceresc, și anume, să-L înalți pe acest Dumnezeu și Domn minunat, sfânt, să-I proslăvești Numele și să mărturisești oamenilor că în Isus se găsește mântuire și pace pentru orice păcătos care crede.

Nr. 51

POT OAMENII SĂ ȘTIE LUCRURILE VIITOARE?

„Cine crede în Fiul are viața veșnică;
dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața,
ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el” (Ioan 3,36)

Mulți oameni doresc să știe tainele viitorului lor pământesc – de aici puhoaiile de persoane distinse și de rând, bărbați și femei care merg la ghicitori, pentru a se lăsa înșelați acolo în schimbul a mulți bani. Există precizie înșelătoare și precizie adevărată. Ambele sunt satanice. Toți precizătorii vorbesc numai despre evenimentele pământești, despre boli, moșteniri, relații amoroase, căsătorii, decese, dar niciodată nu vorbesc despre păcat, veșnicie sau judecată. Ghicirea face parte din domeniul puterii lui satan. Cine merge la ghicitori pășește pe un drum unde ajunge sub forțe satanice și se face incapabil de a primi în inimă, crezând, Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce a ascuns Dumnezeu, omul să nu vrea să dezvăluie. Dar ceea ce Dumnezeu a dezvăluit prin Cuvântul Său, omul să accepte smerit. Aceasta nu înseamnă că uneori Dumnezeu nu descoperă, după minunatul Său sfat, lucruri viitoare unor oameni. **Există vise, preziceri și fapte confirmate, care sunt situate dincolo de granițele rațiunii omenești.** Iată aici un exemplu din una dintre cele mai recente lucrări științifice:⁴

În ultimele zile ale lui noiembrie 1871 – era într-o miercuri și așa cum cred, în 22 – am zăbovit la familia Davidson, din New Orleans, care îmi era prietenă. Era prezentă o femeie, Thilton, și povestea diferite vise pe care le-a avut și se împliniseră mereu. Cei prezenți cunoșteau deja adevărul relatărilor ei. Surprinsă de una dintre povestirile acestei doamne, gazda noastră a exclamat: „Doamnă, vă cer să nu visați despre mine!” „Prea târziu, domnul meu, tocmai aseară am visat despre dumneavoastră!” Toți au asaltat-o să povestească visul. „Am visat că de astăzi în șase săptămâni trebuie să vă vizitez ca urmare a unei invitații urgente de la dumneavoastră.” „O, visul este ușor de împlinit, doamnă. Vă voi chema la noi în ziua hotărâtă; și dumneavoastră, domnișoară,” s-a întors spre mine stăpânul casei, „ne veți face sigur cinstea. Care este ziua?” Unul dintre cei prezenți s-a uitat în calendar. „Miercuri, 3 ianuarie 1872.”

„Bine, să fim toți martori oculari la visul doamnei!”

„O, vă rog, așteptați, aceasta încă nu este tot,” a replicat doamna Thilton, „am mai visat”, a continuat doamna, „că la intrare am găsit această casă goală și părăsită și că v-am căutat zadarnic. În cele din urmă am văzut în mijlocul celui de-al doilea salon un sicriu mare metalic; capacul era închis; în rest n-am văzut nimic, dar știam că erați în sicriu.” Gazda noastră a izbucnit în râsete, la fel și toți cei prezenți, iar domnul Davidson a spus soției sale, glumind: „O, numai să nu fie un sicriu de metal; nu-mi place metalul! Nu accept decât un sicriu din lemn de palisandru.” Râzând, soția lui a promis că în caz că îi va supraviețui, îi va îndeplini dorința. Doamna Thilton a continuat: „Am văzut în salon numai un om și m-am așezat lângă el. Pe laturile lungi ale capacului sicriului am văzut șase trandafiri argintii.” S-a răs din nou în legătură cu această podoabă ciudată a sicriului; dar doamna Thilton a rămas serioasă și a spus: „Lucrul acesta a făcut o impresie profundă asupra mea, chiar și în vis.”

Ne-am despărțit râzând și ne-am dat întâlnire pentru miercuri, 3 ianuarie. În următoarele șase săptămâni visul a fost pomenit de mai multe ori, glumind. În 2 ianuarie 1872, gazda noastră, domnul Davidson, a căzut victimă unui accident tragic: a fost prins de o locomotivă și a fost strivit. – În dimineața următoare a fost culcat în sicriu; familia a dorit ca nimeni să nu-i vadă chipul desfigurat, iar eu am preluat paza lângă sicriu și am rămas la postul meu și după ce

⁴ Preluat din lucrarea „Profetii, studii asupra vederii la distanță în timp”, dr. Max Kemmerich, (Editura cultural-politică).

capacul fusese închis. Doamna Thilton a venit în casă, urmând invitația și a găsit sicriul în al doilea salon și numai pe mine lângă el. S-a așezat lângă mine; stăteam mute lângă sicriu, fără să ne privim. Deodată mi-a atins brațul și mi-a arătat șase trandafiri argintii, care împodobeau laturile lungi ale sicriului metalic. Am privit-o întrebător și ea a spus: „O, nu vă amintiți? Cei șase trandafiri argintii, pe care i-am văzut așa de exact în visul meu!”

Văduva mi-a spus paisprezece zile mai târziu: „Vă amintiți de visul acela neobișnuit? Toate s-au întâmplat cum le-a prevăzut prietena noastră. Chiar și sicriul! Nici în durerea mea nu i-am uitat dorința.” Am fost incapabilă să mă prefac și m-am bâlbâit: „Dar a fost totuși un sicriu de metal.” „Niciodată! Niciodată! Cine ar fi îndrăznit să acționeze împotriva mea?” „Și cei șase trandafiri argintii au fost și ei pe fiecare parte.” Sărmana mea prietenă a fost zguduită de tot. I s-a cerut socoteală antreprenorului de pompe funebre. Nu se putuse face rost de un sicriu din lemn de palisandru și numai un sicriu metalic de mărimea necesară era pe stoc, așa că a trebuit să fie luat acesta.

Dintre cei treisprezece martori ai aceluia vis, astăzi mai trăiesc numai nouă.

Nimeni n-a îndrăznit să se îndoiască de această relatare, care la timpul respectiv a fost verificată de bărbați de încredere; ea purta amprenta adevărului în toate trăsăturile. Cum a fost posibil ca această femeie să prevadă așa de exact cu șase săptămâni înainte, moartea subită și circumstanțele individuale, până la forma sicriului? Visul ei n-a fost un vis obișnuit, a fost un vis profetic; ce văzuse ea privea un anumit om, pe care Dumnezeu a vrut să-l prevină, pentru a se gândi la sfârșitul lui. Femeia a fost sigură de treaba ei.

Dar mult mai sigur decât acest mesaj din vis este pentru toți oamenii, ceea ce Dumnezeu veșnic a descoperit în Cuvântul Său despre lucrurile viitoare. **Care om ar îndrăzni să pună la îndoială ce a spus Dumnezeu?** El a prezis cu multe sute de ani înainte jertfa Fiului lui Dumnezeu. Cuvintele prorociei stau limpede în Biblie. Cât de exact **s-a împlinit și s-a adevărit totul în fața ochilor întregii lumi, prin moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu!** Mult mai sigur decât orice alt eveniment de pe pământ este faptul că Fiul lui Dumnezeu a suferit și a murit pe crucea de pe Golgota, pentru a-i împăca pe păcătoși cu Dumnezeu. Acest eveniment te privește pe tine, o, făptură omenească, pentru că el este legat de înștiințarea precisă a lui Dumnezeu, că orice păcătos care își caută refugiul la Isus, la Mântuitorul salvator, și care aduce vina vieții sale sub sângele ispășitor al lui Isus, primește pace cu Dumnezeu, siguranța vieții veșnice, o moștenire în ceruri. Dar tot așa de sigur va găsi o judecată de veșnică pierzare pentru oricine Îl respinge pe acest Mântuitor salvator. Cuvântul lui Dumnezeu se va împlini în mod sigur atât cu cei care se smeresc înaintea Mântuitorului salvator, cât și cu aceia care refuză să I se supună.

Deci știm cu o siguranță de neclintit lucruri și evenimente viitoare: știm sigur că copiii lui Dumnezeu vor fi purtați prin viață și prin moarte, în slavă, de puterea și harul atotputernicului lor Mântuitor, Isus. „Eu le voi da viața veșnică; nicidecum nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10,28-29).

Știm sigur că toți oamenii neîmpăcați, că toți cei care au disprețuit jertfa lui Isus sunt căzuți sub dreapta judecată a mâniei Dumnezeului sfânt. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, **ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el**”.

Știm sigur că acest pământ și lucrările oamenilor sunt date pradă judecării focului. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea cerurile vor trece cu zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul și toate lucrările de pe el vor fi arse” (2 Petru 3,10-11).

Prietene, nu mai trebuie să stai în fața unui viitor întunecos. Dumnezeu vrea să-ți dea o nădejde minunată, spre care să pășești zi de zi. Dacă într-adevăr **crezi** ce a făcut Isus pentru tine în minunata Lui dragoste și ce ți-a promis Dumnezeu în minunatul Său har, atunci **știi** că Domnul Isus te va conduce pe un drum minunat de pace și de bucurie prin această lume fără nădejde.

Acum știi gândurile de har ale lui Dumnezeu în legătură cu viața ta și știi ce a făcut Isus pe cruce **pentru tine**, ca tu să ai pentru totdeauna o nădejde a slavei. - „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21). Acum trebuie să te hotărăști dacă vrei să te arunci în brațele acestui Mântuitor salvator. Dacă refuzi să-L chemi ca Domn și Mântuitor al tău, atunci calea ta va sfârși în adâncurile întunecoase ale pierzării veșnice, dar aceasta nu este dorința lui Dumnezeu.

Nr. 52

TREISPREZECE-LE ȘI PUTEREA SUPERSTIȚIEI

„Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați.”
(2 Tesaloniceni 2,11-12)

Berlinul își spune cu mândrie „metropola inteligenței”; - dar câtă superstiție domnește aici? „Dacă doriți să aveți sala pentru 13 martie, atunci o aveți sigur; căci aici în Berlin nimeni nu ține în 13 nici vreo sărbătoare, nici vreun bal, nici vreo nuntă.” Acest răspuns l-a dat în anul 1910 conducătorul unui mare hotel berlinez. În același hotel, ca și în general în hanuri, nu există camera cu numărul 13, căci acolo nu dorește nimeni să locuiască, superstiția îi împiedică pe oameni de la așa ceva. Nici pe multe străzi din marile și micile orașe nu există vreo casă cu numărul 13. Iar la sat este la fel de rău. Aici nimeni nu va începe luna recoltarea fânului sau a secarei și la fel de puțin se va căsători cineva luna, căci luna este în ochii întregii populații o zi ghinionistă. Vinerea nu este mai bună decât luna. Nimeni nu vrea să țină nunta vinerea, pentru că în această zi nu poate fi încheiată o căsnicie fericită, după cum gândesc oamenii în general. Superstiția are mai ales la o nuntă un spațiu larg printre săteni. Dacă cu o seară înainte de nuntă se face auzită o bufniță, atunci unul dintre miri va muri curând; dacă se arată un liliac, atunci este de rău pentru fidelitatea bărbatului. Dacă plouă în ziua nunții, aceasta indică multe lacrimi. Dacă dimineața devreme se face auzit undeva cocoșul, atunci se sfârșește cu binecuvântare și bogăție. Dacă la cununie un inel cade pe pământ, lucrul acesta este privit ca un semn îngrijorător. Ce prostie puerilă! Dar să nu credem că o asemenea superstiție se găsește numai la oamenii simpli de la țară; ea predomină la fel de tare la oamenii care în gândul lor desprins de Dumnezeu, se socotesc printre cei culți.

Un domn distins, care n-avea decât glumă și batjocură în legătură cu credința, a povestit la un dîneu că dacă într-o dimineață iese călare și un porc îi taie calea, atunci se întoarce, pentru că-l așteaptă o nenorocire; dar dacă, dimpotrivă, se face văzut un iepure, aceasta înseamnă noroc. O doamnă i-a replicat: Găsesc cu totul în ordine că dumneavoastră credeți aceasta, pentru că nici un om nu poate să existe fără credință; căci cine nu crede în mâna protectoare, călăuzitoare a Domnului, trebuie să se lase călăuzit de porci și de iepuri! Cât de bine se potrivește Cuvântul lui Dumnezeu acestui om: „Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați.” Toți acei oameni care nu și-au pus viața și viitorul, crezând, în mâna Dumnezeului veșnic, se tem de o nenorocire viitoare. De aceea și încearcă așa de mulți, în superstiția lor, prin semne prevestitoare și întrebări tainice adresate sorții, să privească în spatele cortinei la lucrurile viitoare. Ei se găsesc exact în poziția păgânilor romani și greci, care întrebau prin preoții lor zborul păsărilor sau oracolul. Ei făceau cele mai importante hotărâri dependente de răspunsurile obscure pe care le primeau acolo.

Câți oameni nu întreabă în mod serios în noaptea de Anul Nou plumbul vărsat; alții trag concluzia despre ce va aduce viitorul, din poziția unui pantof, pe care îl aruncă înapoi, peste cap. Într-un sat exista credința că dacă în noaptea de Anul Nou se surpă un mormânt, unul din familia căreia îi aparținea mormântul trebuia să moară în anul acela; de aceea, mormintele au fost inspectate amănunțit în dimineața de Anul Nou. Cât de departe sunt acești oameni de calea credinței, de odihnirea în har! Ei nu știu ce înseamnă să-L cunoști pe Dumnezeuul atotputernic și să spui în pace: „El îmi înviorează sufletul și mă călăuzește pe cărări drepte, din cauza Numelui Său” (Psalmul 23,3).

Dintre semnele largii răspândiri a superstiției face parte și purtarea de amulete. Aceste mijloace de ocrotire împotriva bolii și a nenorocirii sunt mult mai răspândite decât credem. Asemenea amulete sunt vândute oamenilor în forma cea mai variată și pe mulți bani. Multe mame le agață în jurul gâtului copiilor lor bolnavi. Dacă privim amuleta mai îndeaproape, vedem că este o bucată de material în care este cusut ceva: cărbune sau plante sau păr și altceva. Dar înainte de toate găsim cusut în ea un bilet, pe care este scrisă o anumită formulă magică. Sub această formulă se găsesc Numele lui Dumnezeu sau trei cruci, căci trei cruci înseamnă în asemenea cazuri mereu cele trei Nume supreme și astfel semnul de mântuire al crucii devine un semn nelegiuit al păcătosului orbit. – Deci ce l-a făcut sănătos pe copil? Cărbunele sau plantele? Nu, orice medic, farmacist sau chimist va demonstra limpede că aceste lucruri atârinate în jurul trupului, nu pot avea nici un efect. Oare ce a avut efect? Copilul s-a însănătoșit. Un asemenea efect nu vine de la Dumnezeu. Satan face de multe ori superstiția eficace, dă sănătate acolo unde mijloacele medicale au eșuat. Fiecare caz de felul acesta este transmis mai departe, pentru a face loc mai mult superstiției. De aici vin nenumăratele cărți cu formule magice, leacuri secrete, arta descântecului.

Cu mult mai bine îi este unui copil al lui Dumnezeu, care cunoaște locul de salvare de la inima lui Dumnezeu. El înțelege făgăduința Celui veșnic credincios, care spune: „Nu te teme de nimic, căci Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume: ești al Meu. Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; vei trece și prin râuri și nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va aprinde” (Isaia 43,1-2).

O mare parte a poporului nostru s-a lepădat în mod conștient de creștinism, Cuvântul lui Dumnezeu nu vor să-l creadă. De aceea au fost dați pradă, să fie înșelați la fiecare pas pe drumul lor, de satan, marele înșelător, căruia îi slujesc inconștient, spre pierzarea lor. Să dovedim prin mărturia unei fete care a fost primită într-un așa-numit „Institut Magdalena”, după o viață de imoralitate, de necinste, de minciuni, cât de puternice sunt aceste forțe ale întunericului. Acolo s-a întâmplat că ea, împreună cu altele care aveau aceleași convingeri, într-o zi au scris în grădină pe un bilet, cu propriul lor sânge, că se predau lui satan, ca să-i slujească. Biletul a fost îngropat. Această fată mai trăiește și astăzi încătușată în slujba păcatului și totuși chinuită de o profundă conștiință a vinei și de o dorință mistuitoare după pace și mântuire, dar până acum n-a putut să apuce harul.

Aceasta este în realitate situația în lumea necredincioasă, care îi batjocorește și îi disprețuiește pe copiii lui Dumnezeu și dovezile adevărului divin. Aceasta este valoarea spirituală a stării lăuntrice a lumii care ne înconjoară. Cât de necesar este pentru poporul nostru să-i fie adusă la cunoștință adevărata Evanghelie a harului mântuitor! Cât de urgent necesar este ca printre bogați și săraci să stea martori ai lui Isus, care Îl cunosc pe Fiul viu și prezent al lui Dumnezeu și Îi slujesc! Numai un om care este împăcat cu Dumnezeu prin credința în lucrarea de pe Golgota, care se știe adăpostit ca un copil iubit în mâna atotputernică a ceresului său Tată, numai un asemenea om poate trece în pace prin această viață. El știe că drumul său duce spre slavă. Un asemenea om poate spune altor oameni unde să găsească ajutor în nevoie și unde să găsească pace pentru inima și conștiința lor. Un creștin credincios nu se mai teme de numărul treisprezece și a terminat cu orice superstiție. **Îl cunoști pe Isus? Ai pace?** Dacă vrei s-o găsești, trebuie să pășești cu vina ta în lumina lui Dumnezeu. O, privește-L pe Isus, Mântuitorul și

Împăciuitorul! El a suferit și a murit pentru noi, cei vinovați, pe crucea de pe Golgota, ca noi să găsim accesul la inima de Tată a lui Dumnezeu. Dragostea salvatoare L-a adus din slavă aici jos, în această vale întunecoasă, unde pe oameni îi înconjoară atâta grijă, teamă, nenorocire, **La Isus este pace**, cheamă-L! Predă-I lui **tot**: viitorul tău, familia ta, sănătatea, casa, afacerea, animalele tale – fii convins că Isus este un Prieten atotputernic și credincios. Atunci poți să-I spui Domnului Isus: „Tu ești locul în care să mă ascund, Tu mă păzești de necaz, Tu mă înconjori cu cântări de mântuire” (Psalmul 32,7).

Nr. 53

PRIZONIERII BANULUI

„Am fost tânăr și am îmbătrânit,
dar n-am văzut pe cel drept părăsit,
nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” (Psalmul 37,25)

În statul modern se obișnuiește ca închisorile să fie amenajate luminos și vesel, se poartă de grijă și pentru o hrană sănătoasă și suficientă. Deja mulți deținuți s-au exprimat că viața din închisoare le place mai mult decât cea de afară. Totuși, există o închisoare care nu poate fi reconstruită după exigențele moderne, ea rămâne cum a fost acum 3000 de ani. – Aceasta **este închisoarea avariției**, în care oamenii înșelați, ademeniți de satan, se închid singuri. În această închisoare nu luminează nici soarele dragostei, nici raza nădejzii, iar izvoarele bucuriei nu sunt conduse acolo. Iată un exemplu:

Șirul cazurilor în care milionarii duc o viață de sărăcie cruntă, are parte de o nouă îmbogățire, prin regăsirea domnișoarei Jane Perkins W., care dispăruse de ani și care a jucat odinioară un mare rol la bursa newyorkeză. Multimilionara, care acum are 70 de ani, a fost descoperită în aceste zile în cartierul newyorkez al săracilor, într-un soi de șură din scânduri, unde se pare că trăia de mulți ani, absolut neobservată. Ea a refuzat orice explicație, dar în coliba ei de scânduri se găseau scrisori remarcabile, din care reieșea că doamna bogată a dus de aproape zece ani viața de pustnic a unei femei bătrâne, care era săracă lipită pământului. În anii `90 încă venea zilnic la bursă, specula cu sume enorme și pe lângă aceasta avea mare succes. Când apoi a devenit prea bătrână și prea slabă pentru a face călătoria la bursă, a dispărut subit. În tot acest timp s-a hrănit aproape numai cu lapte. În camera în care a fost găsită milionara, praful de ani era de un deget. Ca pat îi slujea o canapea veche, șubredă. Poliția a găsit hârtii de valoare, titluri de stat, acțiuni și ipoteci pentru mai bine de două milioane de mărci și în același timp ancheta a arătat mai departe că această săracă bătrână bogată avea depozite la diferite bănci mari în valoare de mai bine de 2.100.000 de mărci. Peste tot erau ascunse cupoane și certificate de dividende, ale căror sume milionara nu le-a ridicat niciodată. Poliția a convins-o pe milionară să meargă într-un sanatoriu, pentru consultația stării ei psihice.

Asemenea cazuri există în Germania la fel de multe ca în America. Cât de potrivit spune Cuvântul: „Tot așa este și cu cel care își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu.” (Luca 12,21). În Berlin a murit în anul 1900 bătrânul G., lăsând moștenire o avere mult peste zece milioane de mărci. Acest bărbat purta deja de 15 ani, ca singurul articol de îmbrăcăminte, un halat de casă zdrențuit. Firimiturile de prăjitură de zece pfenigi dintr-o cofetărie însemnau pentru el o zi de sărbătoare, pe care nu și-o permitea des. Cum a trăit, așa a murit. În ultima vreme a pus să i se mute patul lipit de marele dulap de bani, în care erau stocate milioanele. A pus să i se mai deschidă odată ușa pentru a se desfăta cu comorile, apoi a pus să i se dea cheia în mână și strângând convulsiv cheia dulapului de bani, așa a murit.

Lipite laolaltă pe o coală de hârtie, am găsit zece tăieturi din ziar, care relatau numai evenimente asemănătoare. Fiecare dintre aceste relatări începea cu: **Morți de foame pe comorile lor;** sau: **Morți de foame din avariție.** Și mereu era vorba despre oameni la o vârstă înaintată, a căror inimă era împietrită în slujba avariției.

Dar în afară de acești zgârciți care își sacrifică viața pentru lăcomia nevoalată de bani, mai există și alții, care arată mai decenti, dar care înaintea lui Dumnezeu tot nu sunt mai mult decât niște zgârciți. Într-adevăr, ei își țin ascunsă lăcomia de bani și se bucură de lucrurile de pe pământ atât cât pot, deplin, dar înaintea lui Dumnezeu de aceea sunt zgârciți, **pentru că își pun încrederea în bani și în avere, în loc să și-o pună în Dumnezeu și pentru că în loc să se bucure de bunătatea, de binecuvântările și de milostivirea lui Dumnezeu, își au bucuria numai în câștigul de bani.** Despre acești oameni vorbește Domnul când spune: „Copii, cât de greu este pentru cei care se încred în bogății să intre în Împărăția lui Dumnezeu!” (Marcu 10,24). Avariția nu înseamnă **numai lăcomie de bani**, ci se reliefează și în **încrederea în bani și în bucuria pentru bani.** Acești oameni se bucură, în fond, numai pentru averea lor crescândă. Dacă își pierd banii, disperă și se sinucid sau înnebunesc. De multe ori este suficientă teama de pierderea de bani, pentru a pricinui așa ceva. Banii, averea sunt dumnezeul lor – dacă se prăbușesc acestea, atunci nădejdea lor este îngropată. Acum câțiva ani și-a luat viața un mare industriaș, pentru că a avut pierderi mari. Mai târziu s-a dovedit că fiecare dintre cei șapte copii ai lui au moștenit un milion.

Ce înșelați sunt acești oameni, înșelați pentru timp și veșnicie! Isus, dragostea, mila și credințioșia în persoană, a vrut să-i poarte prin viață, să-i căpătuiască, să-i îngrijească, să le pună casele sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Cât de prețioase sunt făgăduințele: „Până la bătrânețe Eu sunt Același și până veți fi cărunți Eu vă voi purta” (Isaia 46,4). Și iarăși: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel drept părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” Dar toate acestea nu valorează nimic. Pe Dumnezeu viu Îl disprețuiesc și se încred în banul rece, mort. Primejdia este mare, de aceea Cuvântul lui Dumnezeu îi avertizează și îi îndeamnă chiar și pe creștinii credințioși: „Poruncește celor bogați în veacul de acum să nu se îngâmfe și să nu-și pună încrederea în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele; să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, strângându-și pentru viitor, drept comoară, o bună temelie, pentru ca să apuce ceea ce este cu adevărat viață” (1 Timotei 6,17-19).

Există mulți oameni care au fost chemați de dragostea lui Isus, ca odinioară Iuda Iscarioteanul, a căror inimă a fost atinsă de razele harului lui Dumnezeu. Ei au înțeles foarte bine că la Isus se găsesc: adevărata fericire, pacea și nădejdea, dar s-au lăsat înfășurați de puterea ispititoare a banului. Isus a vrut să-i elibereze din acest lanț, dar inima lor n-a vrut să se lase eliberată din el. Astfel a fost viața lor tot mai mult trasă departe de Dumnezeu și sub robia lăcomiei. Odată cu trecerea anilor, inima devine tot mai incapabilă să scape din acest laț și să se deschidă pentru har. Pe lângă aceasta poți să lași impresia evlaviei, așa cum și Iuda Îl urma pe Domnul Isus sub aparența unei dăruiri reale și era considerat autentic de către ceilalți ucenici.

Nici un păcat nu se lasă așa de bine ascuns ca cel al avariției. Un preot catolic bătrân a spus odată, că dintre miile de oameni care i-au mărturisit păcatele în confesional, n-a fost nici măcar unul care să fi mărturisit păcatul avariției. Binecuvântatul predicator Spurgeon povestește despre un creștin aparent, care cândva, în trecut, pe când avea o mică avere, dădea cu bucurie pentru cauza Domnului și pentru săraci. Dar cu cât a devenit mai bogat, cu atât mai puțin a fost în stare să dea ceva pentru Domnul. Spurgeon spune: În măsura în care buzunarul lui a devenit de aur, inima lui a devenit de fier. Așa se întâmplă de multe ori. Tocmai de aceea este un adevăr dumnezeiesc: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16,13). Un bărbat care în anii tinereții lui, pe când era încă sărac, a avut parte de ajutoare minunate de la Dumnezeu, părea că s-a întors cu adevărat la Domnul. El umbla sincer cu copiii lui Dumnezeu. Câțiva ani mai târziu a

ajuns la o bunăstare crescândă. Atunci inima lui s-a răcit. El s-a unit cu oamenii bogați din lume la mari speculații, care i-au și reușit. Dar acum inima lui a devenit vizibilă – el nu mai trăia decât pentru mărirea mării lui averi, iar inima lui înstrăinată de Dumnezeu a fost imediat implicată în păcate adânci, până la adulter. Astfel a aflat în propria lui viață ce este scris: „Căci iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele și unii care au umblat după ea au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu multe dureri” (1 Timotei 6,10).

Voia lui Dumnezeu este ca orice om să găsească fericirea adevărată. **Nimeni n-o găsește prin posesia banului.** – Oricine o poate găsi prin harul lui Dumnezeu, dacă vine cu păcatele lui la Isus. Alungă gândul amăgitor că în posesia de bani ar fi o garanție a fericirii și a prosperității. Sigur este numai acela care umblă sub scutul harului lui Dumnezeu. **Ai venit sub har? Ți-a fost luată povara vinei?** Pentru cel care devine un copil împăcat al lui Dumnezeu, pentru acela se ivește un adevăr nou: el vede că peste viața lui guvernează un Mântuitor viu, un Prieten atotputernic, un Tată desăvârșit. **O, prietene, nu-ți construi viitorul pe posesia banilor, ci pe dragostea, puterea, credincioșia Dumnezeului veșnic!**